

အချစ်နှင့်စွန့်စားသုံး လုံးချင်းဝတ္ထုသန်သန်

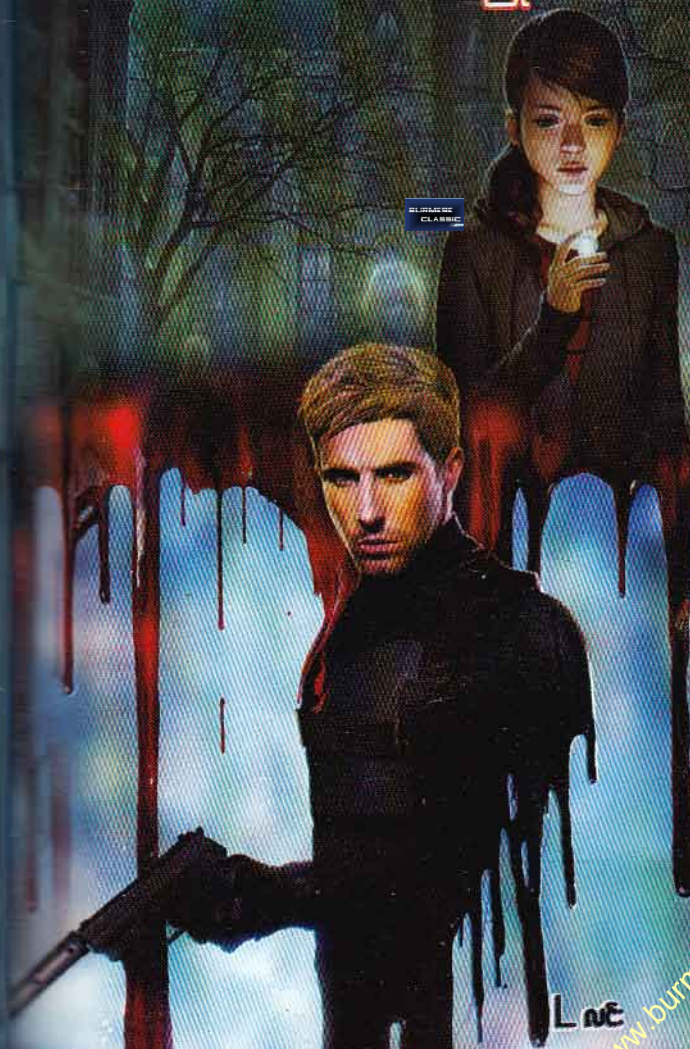

အာဇာနည်စာပေ

ရွှေဘဝင်

တိမ်မြို့ကောင်းကင်

CLASSIC
CLASSIC

LINE

105 JUL 18

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး

တိုင်းရင်းသား ခည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး

အချစ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး

ဒို့အရေး

ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး၊ အဆိုးမြင်ဝါဒီများသား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ပျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ပက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပအချက်အလက်များအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ငြားအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- အမျိုးသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုခိုင်မာရေး။
- ဝည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီရပ် ရှင်သန်နိုင်စေအောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို ဖိနှိပ်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်စီစက်မှုနိုင်ငံထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ဝေးကွက်စီးပွားရေးနှင့် ဝိပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရည်အချင်းများစိတ်ဝင်စားမှု စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော်၏စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်တရားပြုမူမှုများ။
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်ဖြင့်မာရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ၊ မေ့လျော့မိမိမိမိအောင် ထိန်းသိမ်းဆောင်ရွက်ရေး။
- စစ်မှန်သောမျိုးချစ်ဒီမိုကရေစီတစ်ရပ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ဖြင့်မာရေး။

BURMESE CLASSIC

ရွှေဘဝင်

တိမ်မြိုးကောင်းကင်

(အချစ်နှင့် စွန့်စားမှုလုံးချင်းဝတ္ထုသန့်သန့်)

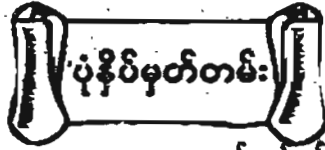

သစ္စာမွန်စာပေတိုက်

၂၁၁၊ ဒုတိယထပ်၊ (၃၂) လမ်းအထွက်

ပန်းပဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

ဖုန်း - ၀၁ - ၅၄၁၄၂၁

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ထုတ်ဝေခြင်း - ၂၀၁၃-ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလလယ်အကြိမ်
- အုပ်ချုပ် - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - (၁၀၀) ကျပ်
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးကျိကျိမြင့် (သိန်းမင်းစာပေ)
အမှတ် (၆၃)၊ ဩဘာလမ်း၊
ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေ။
- အတွင်းနှင့်ပျက်နှာရုံးပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်အိမ်မင်းသက်လွင် (မြ-၀၀၀၄၂)
သစ္စာမွန်ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ် (၁၀၆)၊
တာမွေလမ်း၊ တာမွေကြီး (က+ခ) ရပ်ကွက်၊
တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ပျက်နှာရုံးပန်းချီ - L ထီး
- ကွန်ပျူတာ - အောင်ကျော်ကျော် (ခရီးသည်)
- ဖြန့်ချိရေး - တူးတူး (သစ္စာမွန်)
- အတွင်းဝေလှော် - ကိုအောင်ကျော်
- စာအုပ်ချုပ် - သစ္စာမွန်
- သစ္စာမွန် (T.S.M.) Publishing Centre
- တာဝန်ယူခံစဉ်ပါသည်။

ဓမ္မဘာဝင်

တိမ်မြောက်ကောင်းကင် / ဓမ္မဘာဝင် - ရန်ကုန်

သိန်းမင်းစာပေ၊ ၂၀၁၃။

၂၂၃-စာ၊ ၁၂x၁၈ ဝင်တီး။

(၁) တိမ်မြောက်ကောင်းကင်

အိမ်ကြီးအမည်က “ရနံ့ခနဲမြိုင်”...

တည်ဆောက်ထားသော အိမ်ကြီးပုံစံက ဥရောပ
တိုက်၏နောက်ဆုံးဒီဇိုင်းသစ်နှင့် ရန်ကုန်မြို့ ကြီးတွင် ပြိုင်
ဘက်ကင်းသော အိမ်ကြီးတစ်လုံးပင်ဖြစ်သည်။ ရနံ့ခနဲမြိုင်
၏ ခြံဝန်းကြီးကိုကြည့်ဦး ကျယ်ဝန်းလှသော မြေပြင်ပေါ်တွင်
ရေကူးကန်၊ တင်နှစ်ကစားကွင်း၊ ဘတ်စကက်ဘောကွင်းနှင့်
ပန်းမျိုးစုံပွင့်နေသည့် ပန်းခင်းကြီးက... မျက်စိတစ်ဆုံးပင်ရှိ
သည်။

ရနံ့ခနဲမြိုင်ကို ပိုင်ဆိုင်သောသူမှာ ဦးစည်သူထွဋ်ခေါင်
သူဘဝတွင် မိသားစုမရှိတော့ချေ... ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်နင်းခင်ခင်

သစ္စာမွန်စာပေ

J

ရွှေထဝင်

တစ်ယောက်ဆုံးသည်မှာ (၅)နှစ်ကျော်ခဲ့သလို တစ်ဦးတည်း
သောသားဖြစ်သူ...နန္ဒထွဋ်ခေါင်ကလည်း မိဘတွေကိုဆန့်
ကျင်ပြီး အိမ်ဖော်မလေး ထွေးထွေးနှင့်အတူ ရန်ခနဲမြိုင်ကို
စွန့်ခွာသွားသည်မှာ (၁၀)နှစ်တိတိပြည့်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

“အဟွတ်...အဟွတ်...”

“ကိုကိုကြီး...”

“ကိုထွဋ်ခေါင်”

“ဟဲ့...ရေယူခဲ့စမ်း”

ဦးစည်သူထွဋ်ခေါင် ချောင်းတစ်ခါဆိုးတိုင်း သွေးတွေ
က မြင်မကောင်းအောင်ထွက်နေသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သည်။
ကိုစည်သူထွဋ်ခေါင်ဘေးတွင် ညီမဖြစ်သူ...ဒေါ်နွယ်လီမောင်
နှင့် ခင်ပွန်းဦးကြည်အောင်ခင်၊ သမီးဖြစ်သူ အေမီစိုးတို့က
အနီးကပ်ပြုစုနေကြသည်။

ရန်ခနဲမြိုင်အိမ်ကြီးတွင် အလုပ်သမားတွေက...
အယောက်(၂၀)လောက်ရှိပေမယ့်၊ အနီးကပ်တာဝန်ကို...
ဒေါ်နွယ်လီမောင်တို့မိသားစုက ယူထားကြသည်။

“မိနွယ်...”

သန္တာမွန်တပေ

တိမ်မြိုးကောင်းတင်

?

“ရှင်...ကိုကိုကြီး”

“မောင်တိမ်မြိုးကို အကြောင်းမကြားဘူးလား”

“ခေါ်...ခေါ်ထားပါတယ် ကိုကိုကြီး”

“ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သွားပြီးခေါ်ထားတာပါ . .

အစ်ကိုထွဋ်ခေါင်...”

“မင်းနဲ့ တွေ့ခဲ့လား...”

“မတွေ့ခဲ့ပါဘူး...ဆောက်လုပ်ရေးတစ်ခုမှာ အလုပ်
ဆင်းနေတယ်လို့ပြောပါတယ်...သူ့အဖေ ကိုမြတ်ဦးကိုတော့
သေသေချာချာမှာခဲ့ပါတယ်”

“ကိုမြတ်ဦး ငါ့ဆီလာဖို့ဘာပြောလဲ...”

“သူ...အစ်ကိုထွဋ်ခေါင်ဆီကို လာချင်နေပါတယ်၊
ခါပေ မယ့်...အစ်ကိုထွဋ်ခေါင် အိမ်မပြေသေးဘူးလို့ထင်နေ
တယ်လေ...”

“မင်း...မပြောပြဘူးလား”

“ဟို...ဟို”

ဦးကြည်အောင်ခင် စကားထစ်ထစ်ငေါငေါဖြစ်နေ
သည်။

သန္တာမွန်တပေ

“မင်း...ထပ်ပြီးသွား ငါက တွေ့ချင်တယ်...သား အဖနဲ့ယောက်စလုံး ငါ့ဆီကိုချက်ချင်းလာခိုင်းလိုက်...”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုကိုကြီး ဆေးသောက်လိုက်ပါဦး”

“တော်ပြီကွာ . . . မင်းတို့ဆေးတွေသောက်လည်း ဘာမှထူးမှာမဟုတ်ဘူး”

“မဟုတ်တာဘဲ...ကိုကိုကြီးရာ၊ ခုတောင်တော်တော် သက်သာနေပြီပဲ...”

“မိနွယ်...ငါက ကလေးမဟုတ်ဘူး ငါ့အခြေအနေ ကို ငါသိတယ်...ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ငါမကြာခင်စွန့်ရတော့မယ် ဆိုတာ ငါသိတယ်၊ ငါ့မျက်လုံးမမှိတ်ခင်မှာ စီစဉ်စရာတွေကို စီစဉ်သွားချင်တယ်”

“ကိုကိုကြီး ဆန္ဒတွေဖြစ်စေရမှာပါ”

“အေမီစိုး...”

“ရှင်...ဘာကြီး”

“ရှေ့နေကြီး ကိုဗလုံကို ခေါ်ခိုင်းထားတာရော...”

“ခေါ်ထားပါတယ် ဘာကြီး...ရုံးဆင်းတာနဲ့ ရောက်

လာမှာပါ”

“အောင်ခင် သွားတော့လေ...ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့...”

ဦးကြည်အောင်ခင် အခန်းထဲမှခပ်သွက်သွက်ကလေး ထွက်သွားသည်။

ဦးမြတ်ဦးနှင့် တိမ်မြိုတို့သားအဖသည် . . . ဦးစည်သူထွဋ်ခေါင်အတွက် စိတ်ချယုံကြည်ရသော လူပုဂ္ဂိုလ် တွေ ဖြစ်ပေမယ့်...သားဖြစ်သူ နန္ဒထွဋ်ခေါင်နှင့် တိမ်မြိုတို့သည် ငယ်ပေါင်သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်ပြီး အိမ်ဖော်ဖြစ်သူတွေ့တွေ့နှင့် ငြိသွားခဲ့သည်ကို ဖုံးဖိထားကာ ကြံရာပါဖြစ်သည်ဟုထင်ပြီး ရနံ့ခနဲမြိုင်မှ မောင်းထုတ်ခံခဲ့ကြသူများဖြစ်သည်။

ဦးမြတ်ဦးတို့သားအဖ ထွက်သွားခြင်းသည် . . . ဦးစည်သူထွဋ်ခေါင်အတွက် လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဖြတ်ပစ် လိုက်ရသလိုဖြစ်ခဲ့ပေမယ့်...ဒေါသကြောင့် ပြန်ပြီးခေါ်ခဲ့ သည်မှာ သားဖြစ်သူနန္ဒထွဋ်ခေါင်အိမ်မှ ထွက်သွားပြီးကတည်း ကပင်ဖြစ်သည်။

ဇနီးဖြစ်သူ မမျှော်လင့်ဘဲဆုံးပါးသွားပြီးနောက်...

ဦးစည်သူထွဋ်ခေါင်၏ နေဂုဏ်မာနတွေ ဦးကျီးဖိုဖြစ်လာခဲ့သည်။

လောကတွင် ငွေကြေးနေတွေက လူဘဝကြီးကို.. အဓိပ္ပာယ်ရှိသည့်ကာကွယ်နိုင်မှုကို ပေးနိုင်ခဲ့ခြင်းမရှိသလို လူလူချင်းမညီမျှသော ခွဲခြားမှုများသည် ဗုဒ္ဓတရားတော်နှင့် ဆန့်ကျင်သော အတ္တဝါဒဟုသိခဲ့ပြီးနောက် နှစ်ရှည်ရောဂါဆိုကြီးက ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

နိုင်ငံခြားမှာ ဆေးသွားကုသည့်အချိန်တွင် ဦးမြတ်ဦးတို့သားအဖ ဘယ်ရောက်နေသည်ကို စုံစမ်း၍မရသောကြောင့် (၁၀)နှစ်တာ ကာလကြီးကို ကုန်စေခဲ့သည်။

ဦးမြတ်ဦးရှိစဉ်က နေမြိုင်ကုမ္ပဏီကြီးကို လှည့်ပင်မကြည့်ရအောင်စိတ်ချရပေမယ့်... ခုနောက်ပိုင်း နေမြိုင်ကုမ္ပဏီကြီးတွင် အကျင့်ဖျက်သူများကြောင့် ဆုံးရှုံးမှုများနှင့် ရင်ဆိုင်လာရသည်။

ထို့ကြောင့် နေမြိုင်ကုမ္ပဏီ လုပ်ငန်းခွင်ကို ယောက်ဖဖြစ်သူဦးကြည်အောင်ခင်ကို တာဝန်ပေးပြီး ကြီးစားပေမယ့် သိပ်ပြီးထူးခြားခြင်းမရှိသော်လည်း ရွေးချယ်စရာမရှိခြင်း

ကြောင့် ဆက်ပြီးထားခဲ့ရသည်။

ဦးကြည်အောင်ခင်၏ အရည်အချင်းညံ့ဖျင်း၍လား သူကိုယ်တိုင်က အကျင့်ဖျက်နေသလားဆိုသည်ကို... ဦးစည်သူထွဋ်ခေါင် ကိုယ်တိုင်ပင်မဝေခွဲတတ်ပေ။ ဒါပေမယ့် ဦးကြည်အောင်ခင်က နိုင်ငံခြားမှာစီးပွားရေးဆိုင်ရာဘွဲ့ကို ယူထားပြီး ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းတွင် ကျွမ်းကျင်သူတစ်ဦးပင်ဖြစ်သည်။

တိမ်မြိုးနှင့်ပတ်သက်ပြီးတော့ ဆုံးရှုံးမှုကတော့ ရန်နဲနဲမြိုင်ခြံကြီး၏ ထိန်းသိမ်းမှုပိုင်းပင်ဖြစ်သည်။ တိမ်မြိုးမရှိတော့သည့်နောက်ပိုင်းတွင် ရန်နဲနဲမြိုင်ခြံကြီးတွင် စည်းကမ်းမဲ့မှုတွေက များပြားလာသည်။ အလုပ်သမားတွေကို အနီးကပ်အုပ်ချုပ်နိုင်ခြင်းမရှိသောကြောင့် လစ်ဟာမှုတွေများပြားလာသည်။ ဦးစည်သူထွဋ်ခေါင် နာတာရှည်ရောဂါ ခံစားချိန်ဆိုတော့ပိုပြီး ဆိုးသည်။ တူမဖြစ်သူ အေမီစိုးကို တာဝန်ပေးခဲ့ပေမယ့်.. မောက်မာလွန်းပြီး အလုပ်သမားများနှင့်ဆက်ဆံရေးပိုင်းမှာ အဆင်မပြေသည့်အပြင် သူနှင့်အဆင်ပြေသူက... အခွင့်အရေးရပြီး ရေသာခိုကာနေ၍ရသည်။ မတည်သူတွေကတော့

မလွယ်ချေ... အတင်းအဓမ္မခိုင်းစေမှုတွေ၊ စိတ်နှင့်မထင်
လျှင်ဆဲဆို ရိုက်နှက်မှုတွေဖြစ်ခဲ့သဖြင့် အလုပ်ထွက်ကြသူ
များလည်း ရှိလာခဲ့သည်။ ဦးစည်သူထွဋ်ခေါင် မသိသော
ကိစ္စများရှိသဖြင့် အလုပ်သမားများ၏ပြဿနာကို ကိုင်တွယ်
ဖြေရှင်းနိုင်ခဲ့ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

ဦးစည်သူထွဋ်ခေါင် မသိရစေအောင် ရှေ့ကနေဖုံးဖိ
ကွယ်ပေးသူက... ဒေါ်နွယ်လီမောင်ပင်ဖြစ်သည်။ အစ်ကိုဖြစ်
သူက မေးလျှင်... “ကောင်းပါတယ်” ဆိုသော စကားကလွဲပြီး
တကယ်ဖြစ်ရပ်အမှန်တွေကို ဘာတစ်ခုမှမပြောခဲ့ပေ...

ဒေါ်နွယ်လီမောင်တို့မိသားစု (၃)ယောက် ရန်နုမြို့
အိမ်ကြီးကို ရောက်ခဲ့သည်မှာ ဒေါ်နွယ်လီမောင် တိမ်းပါသွားပြီး
နောက်ပိုင်းတွင်ဖြစ်သည်။

ဦးစည်သူထွဋ်ခေါင် အားလုံးကိုသိသောအချိန်တွင်
သူ၏ရောဂါက . . . နောက်ဆုံးအချိန်သို့ရောက်ရှိနေလေပြီ
မဟုတ်လား။

“အယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့လဲ...”

“ဟင်...”

တိမ်ပြိုကို ခြံဝတွင်လှမ်းပြီးမေးနေသော ခြံစောင့်
ကြောင့် သက်ပြင်းချခဲ့သည်။ ရန်နုမြို့ခြံကြီးကို တိမ်ပြိုစွန့်
ခွာခဲ့သည်မှာ (၁၀)နှစ်ကာလ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သောကြောင့်
များစွာပြောင်းလဲသွားသည်ကို သဘောပေါက်လိုက်သည်။

“မေးနေတာ ဖြေလေ... အူကြောင်ကြောင်နဲ့”

ခြံစောင့် စကားတွေက... မာကြောနေခြင်းကြောင့်
စိတ်ထဲမှာ ခံပြင်းသွားသည်။ ဒါပေမယ့် ကျေးဇူးရှိခဲ့ဖူးသော
ဦးစည်သူထွဋ်ခေါင်၏ မျက်နှာကြောင့် ဒေါသကိုချုပ်တည်း

လိုက်ရသည်။

“အန်ကယ် ဦးထွင်ခေါင်နဲ့တွေ့ချင်လို့ပါ...”

“ဘာကိစ္စလဲ...”

“ခင်ဗျားသိချင်ရင်... အန်ကယ်ကိုသွားပြီးမေး”

“မင်းစကားက မာလုချည်လား... ရနံ့ဓနုမြိုင်ခြံထဲ
ကို ဝင်ချင်တိုင်းဝင်ထွက်ချင်တိုင်း ထွက်လို့မရဘူးကွ”

“ဝင်ခွင့်ပေးတာ မပေးတာ... ခင်ဗျားဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့
ပြီးလား... ပြီးတယ်ဆိုရင် ကျွပ်ပြန်မယ်၊ နောက်ဖြစ်လာတဲ့
ကိစ္စ ခင်ဗျားရှင်းတော့”

တိမ်မြိုး လှည့်ပြီးပြန်မည်အပြု...

“ဟေ့လူ... နေဦး”

“ကိုဝဲကျော်... ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဟို... မမလေး... ဒီမှာဘယ်ကကောင်လဲ မသိဘူး။

အန်ကယ်ကို တွေ့ချင်လို့တဲ့”

“ဪ... တိမ်မြိုး”

အေမီရီးက တိမ်မြိုးမျက်နှာကိုလှမ်းကြည့်ပြီး... မပွင့်

တပွင့်လေးပြုံးကာ...

“ခြံတံခါး ဖွင့်ပေးလိုက် ဝဲကျော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

လူတစ်ယောက်စာဝင်ပေါက်မှ တိမ်မြိုး ဝင်လာခဲ့သည်။

“မတွေ့တာကြာပြီနော်...”

“ဟုတ်တယ်... တွေ့ရမယ့်ကိစ္စမှ မရှိတာဘဲ”

အေမီရီးနှင့် နန္ဒထွင်ခေါင်... မောင်နှမဝမ်းကွဲတော်
ပေမယ့်၊ ရင်းရင်းနှီးနှီးမနေခဲ့ပေ... ငယ်ငယ်လေးကတည်း
က ခြံထဲတွင်ရောက်လာပြီး ထင်ရာလုပ်တတ်သော အေမီရီး
နှင့် တိမ်မြိုးတို့မတည့်ခဲ့ပေ။ အသက်အရွယ်ရောက်လာလို့
ကျောင်းတက်ခဲ့ကြပေမယ့်... အေမီရီးနှင့် တိမ်မြိုးတို့ကျောင်း
က ဘယ်လိုမှမဆက်စပ်သောကြောင့် ဆုံစည်းမှုက သိပ်ပြီး
မရှိခဲ့ပေ။ တက္ကသိုလ်ရောက်ကြပေမယ့် တိမ်မြိုးတို့က (၂)နှစ်
လောက်စောပြီး ရောက်ခဲ့သည်။ အေမီရီးက ဆယ်တန်း
ကို(၂)နှစ်လောက်ဖြေပြီးမှ ရောက်ခဲ့သဖြင့် ပိုပြီးတောင်မဆုံ
ခဲ့ပေ...

အေမီရီး... သူ့ကိုမှန်းတီးခဲ့ရခြင်းအကြောင်းမှာ...
ရနံ့ဓနုမြိုင်ခြံကြီးနှင့်ပတ်သက်ပြီး လုပ်ပိုင်ခွင့်ကို အေမီရီးဘာမှ

အခွင့်အရေး မရခဲ့ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဦးစည်သူထွဋ်ခေါင်နှင့် ဒေါ်နင်းခင်ခင်တို့ကလည်း တိမ်မြောက်မှာရှိနေသလို... သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ထွဋ်ခေါင်က ညီမဖြစ်သူကို နည်းနည်းလေးမှကြည့်မရပေ။

အေမီစိုး အထက်တန်းကျောင်းသူဘဝကတည်းက ရှုပ်ပွေသလို... တက္ကသိုလ်ရောက်တော့မှာမည်ကျော်ဖြစ် လာခဲ့သည်။ ရန်နုမြိုင်အရှိန်အင်္ဂါနှင့် သူ့ကိုယ်သူသန်းကြွယ် သူဌေးသမီးဟု ထင်နေသူ...

တကယ်တော့ အေမီစိုး မိခင်ဖခင်တို့ချစ်သောမူသည် ဦးစည်သူထွဋ်ခေါင်စီးပွားရေးပုံစံနှင့်သာ လူကုန်ထဲကြားတွင် နေနိုင်သောအဆင့်တစ်ခုသာ ရှိသည်။ ဒီထက်ပိုပြီးဘာမှမရှိ။

“အန်ကယ်... အပေါ်ထပ်မှာလား”

“ဟုတ်တယ်... ဪ တိမ်မြို့”

“ဘာလဲ”

“နင်... ရန်နုမြိုင်ခြံကြီးကို ဘာကြီးပြန်ခေါ်မယ် လို့တော့ မထင်နဲ့နော်...”

“ငါ ရန်နုမြိုင်ခြံကိုလာတာ... မင်းခေါ်လို့မဟုတ်ဘူး”

မင်းနဲ့စကားပြောနေစရာ သိပ်မရှိဘူး”

“နင့်ကိုလည်း ဘယ်သူကမှစကားပြောစရာမရှိဘူး ဟွန်း...”

“ပြောစရာမရှိရင် မပြောနဲ့လေ...”

အေမီစိုး တင်းမာသောမျက်နှာနှင့် အောက်ထပ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

တိမ်မြို့ အပေါ်ထပ်ရှိ ဦးစည်သူထွဋ်ခေါင်အခန်းထဲ သို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့်...

“မောင်တိမ်မြို့...”

“အန်ကယ်”

ဦးစည်သူထွဋ်ခေါင်၏ မျက်နှာကိုတိမ်မြို့မြင်လိုက်ရ ချိန်တွင် ရင်ထဲမှာမကောင်းလှပေ။

အရင်က ပြည့်ဝနေသောမျက်နှာက ခုဆိုလျှင်... တကယ်ရောဂါသည်ကြီးသဖွယ် မျက်နှာများချိုင့်ပြီး အရိုး အပြိုင်းပြိုင်းနှင့်...

“ထိုင်ကွယ်...”

“အန်ကယ် နေသာရဲ့လား”

“လူ့သန္တာန်မှာ ရောဂါရောက်ပြီဆိုမှတော့ကွယ် ဝေဒနာ
ဆိုတာ ရှိလာမှာပဲလေ... အန်ကယ်ခံနိုင်ရည်ရှိနေပါပြီ”

“အန်ကယ် ကျွန်တော့်ကိုခေါ်တာ ခိုင်းစရာရှိလို့လား”

“ခိုင်းစရာလည်းရှိတယ်... မေးစရာလည်းရှိတယ်”

“မေးပါ... အန်ကယ်”

“သားလေးနန္ဒာရဲ့နောက်ဆုံးအခြေအနေကို သိချင်
တယ်”

ထိုမေးစကားကို မဖြေချင်ပေ... ဘာကြောင့်လဲဆို
တော့ နန္ဒာထွင်ခေါင်ဆုံးပါးသွားသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သည်။

“မောင်တိမ်မြို့ ပြောလေကွာ... ဘာလဲအန်ကယ်စိတ်
ထိခိုက်မှာကို စိုးရိမ်နေတာလား... ပြောမှာသာပြောပါ။
အန်ကယ် အဆိုးအကောင်းတွေပေါ်မှာသိပ်ပြီးမတုန်လှုပ်
တော့ပါဘူး... သိချင်တာက ရန်နဲ့နေမြင်ခြံကြီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး
နောက်ဆုံးလုပ်စရာရှိလို့ပဲ”

“နန္ဒာ... ဆုံးပါးသွားပါပြီ အန်ကယ်”

“ဪ...”

“ဟင်... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ တူလေးရယ်”

ဦးစည်သူထွင်ခေါင်ဘေးတွင်ရှိနေသော . . .
ဇော်နွယ်လီမောင်က ကြေကွဲသံနှင့်ပြောသည်က သရုပ်ဆောင်
နေခြင်းလား... တကယ်ခံစားခြင်းလားဆိုသည်မသိ...

“သူဇနီးရော...”

“နန္ဒာတို့ဇနီးမောင်နံနပ်ဦးက ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆုံးခဲ့
ကြတာပါ...”

“အင်းလေ... ဘယ်သူမှလွန်ဆန်လို့မရတဲ့ သေခြင်း
တရားပဲလေ၊ ငယ်တယ်ကြီးတယ်ဆိုတာ ခွဲခြားလို့ရတာမှ
မဟုတ်တာ... သူတို့မှာ သားသမီးမရခဲ့ဘူးလား”

“သမီးလေးတစ်ယောက် ရှိပါတယ်”

“အသက်ဘယ်လောက် ရှိပြီလဲ...”

“ခုဆိုရင်... (၇)နှစ်၊ သမီးဖြစ်နေပါပြီ”

“နာမည်ကရော...”

“သဒ္ဓါမိုးပါ”

ဦးစည်သူထွင်ခေါင် နောက်ထပ်မမေးသေးဘဲ...
တိမ်မြို့ကိုကြည့်ကာ...

“မောင်တိမ်မြို့...”

“ပြောပါ အန်ကယ်”

“အန်ကယ်မြေးမလေးကို သွားပြီးခေါ်ပေးပါ...”

“အန်ကယ်”

“ဘာပြောစရာရှိလဲ... မောင်တိမ်မြို့”

“သဒ္ဓါမိုးကို ထွေးထွေးနဲ့ ညီမတစ်ယောက်က ခေါ်သွားတယ်လို့သိရပြီး... ဘယ်ကိုခေါ်သွားတယ်၊ ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာ ဘာမှမသိရပါဘူး”

“ဟာ...”

ဦးစည်သူထွဋ်ခေါင် စိတ်ဓာတ်ကျသွားပြီး ခုတင်ပေါ်သို့လှဲချလိုက်တော့သည်။

“ကိုကိုကြီး...”

“အန်ကယ်”

“ငါ့နောက်ဆုံးမျှော်လင့်ချက်က ပျက်ပြီထင်တယ်ကွာ၊ မောင်တိမ်မြို့ မင်းမကူညီနိုင်တော့ဘူးလား...”

“ကျွန်တော်ကြိုးစားပေးပါမယ်”

“အန်ကယ်ဆီကို ရက်ပေါင်း(၃၀)အတွင်းရောက်အောင် ခေါ်ခဲပေးနိုင်အောင် ကြိုးစားပေးပါ”

“ကျွန်တော်တွေ့အောင်ရှာပြီး ခေါ်ခဲပါမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်...”

“အန်ကယ်ရယ်... ကျေးဇူးစကားတော့မပြောပါနဲ့ ကျွန်တော်တို့သားအဖပေါ်မှာ အန်ကယ်ရှိခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးတရားတွေက ဘယ်လိုမှဆပ်လို့မကုန်ပါဘူး”

တိမ်မြို့ (၃)နှစ်သားအရွယ်တွင် မိခင်ကြီးဆုံးပြီး အဖေဖြစ်သူက မေမေစိတ်နှင့်ဘာမှလုပ်ကိုင်ခြင်းမရှိတဲ့ တိမ်မြို့လက်ကိုဆွဲကာ အရက်လျှောက်ပြီးသောက်သည့် ဘဝကနေ လမ်းဘေးတွင် တောင်းစားရမည့်အခြေအနေကို ရောက်ခဲ့ချိန်မှာ ဦးစည်သူထွဋ်ခေါင်ကားနှင့် ဖေဖေကိုတိုက်မိသလိုဖြစ်ပြီး ဆုံစည်းခဲ့ရာမှ ဖေဖေဘဝကိုပြောင်းလဲခဲ့ရသလို တိမ်မြို့ ခုလိုပညာတတ်တစ် ယောက်ဘဝနဲ့ ရပ်တည်နိုင်ခဲ့သည့် ကျေးဇူးတွေကဆပ်၍ပင် မကုန်နိုင်ပေ...

ဦးစည်သူထွဋ်ခေါင် အကူအညီတောင်းပေးသောကိစ္စက ဘယ်လောက်ပင်ခက်ခဲနေပါစေ... တိမ်မြို့မှာ မိမိဘဝနှင့် ရင်းပြီး ကူညီရမည်ဆိုလျှင်တောင် ကူညီဖို့ဝန်လေးမည် မဟုတ်ပေ...

“မောင်တိမ်မြို့...အဟွတ်...အဟွတ်”

“အန်ကယ်”

“ကိုကိုကြီး စကားသိပ်ပြီးမပြောပါနဲ့တော့ နားလိုက်ပါဦး...”

“မိနွယ်...ငါ့ကိုခုချိန်မှာ စကားမပြောဖို့တားနေတာဟာ...ငါဒေါသဖြစ်အောင်လုပ်နေတာပဲ”

ဒေါ်နွယ်လီမောင် ဆက်ပြီးမပြောဝံ့တော့ပေ...

“ငါ့အတွက်စကားတွေက သိပ်ကိုအရေးကြီးနေတယ်မနက်ဖြန်ဆိုတာ မရေရာဘူး... ဒီနေ့ပြောစရာရှိတာကိုပြောရမယ် မောင်တိမ်မြို့... မင်းအဖေကိုမြတ်ဦးနဲ့မင်းမနက်ဖြန်ကစပြီး ရနံ့နေမြိုင်မှာ ပြန်ပြီးနေရမယ်”

“ဗျာ”

“ကိုမြတ်ဦးကို... ငါ့ကုမ္ပဏီတာဝန်တွေပြန်ပြီးယူဖို့ပါပြောလိုက်”

“ဟင်...”

“ဟယ်...”

ဒေါ်နွယ်လီမောင် မျက်နှာဖျက်သွားပေမယ့်... ချက်

ချင်းဟန်ဆောင်ကာ မသိသလိုနေလိုက်သည်။ သူ၏ခင်ပွန်းနေရာကို ကိုမြတ်ဦးရောက်လာမည့်အရေးကို မနှစ်ခြည်သည်မှာ အမှန်ပင်... ရနံ့နေမြိုင်ကုမ္ပဏီကြီးနှင့် ပတ်သက်ပြီးအကျိုးအမြတ်တွေကို ခံစားနေကြရသည်မဟုတ်လား...

“ငါပြောတာကို ကြားရဲ့လား မောင်တိမ်မြို့...”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြားပါတယ်”

“မင်းပြန်ရင် ကားယူသွား... ငါ့မြေးလေးကိုရှာနိုင်ဖို့အတွက် မင်းလိုသလောက်ငွေကို မီးခံသေတ္တာထဲမှာယူပြီးသုံးရော... မီးခံသေတ္တာသော့”

“ကျွန်တော် လိုအပ်ရင်ယူပါ့မယ်”

တိမ်မြို့အတွက် ငွေထက်ကားက မဖြစ်မနေလိုအပ်နေသည်မှာ အမှန်ပင်...

“ဘဘကြီး... ရှေ့နေဦးဗလှ ရောက်နေပါပြီ”

“ငါ့အခန်းထဲကို ခေါ်ခို... မင်းတို့အားလုံးငါ့အခန်းထဲကထွက်ကြ”

“မောင်တိမ်မြို့... အန်ကယ်မှာတာတွေကို တစ်ခုမှ မလွဲချော်စေနဲ့လို့ ထပ်ပြီးသတိပေးပါရစေ”

“စိတ်ချပါ...အန်ကယ်”

တိမ်မြို့ အခန်းထဲမှထွက်လာချိန်တွင် ရှေးနေကြီးဦးဗလှ
ဝင်ရောက်သွားပြီး အခန်းတံခါးကိုပိတ်လိုက်လေသည်။

အောက်ထပ်သို့ရောက်သောအခါ...အေမီစိုး သူ့ဘေး
တွင်ရပ်လျက်..

“တိမ်မြို့...နင်တော်တော်ပျော်သွားမှာပေါ့”

“ပျော်စရာအကြောင်းတစ်ခုမှ မရှိဘူး...စိတ်ကူးလည်း
မယဉ်ဘူး...နေပါဦး၊ ငါကဘာကို ပျော်ရမှာလဲ”

“ရနံ့နေမြိုင်အိမ်ကြီးပေါ်ကို ပြန်ပြီးရောက်တာလေ”

“ငါ ငယ်ငယ်ကတည်းက ရနံ့နေမြိုင်အိမ်ကြီးမှာနေခဲ့ပြီး
ပြီ...ငါ့အတွက် ဘာမှမထူးဆန်းဘူး၊ နင်တို့အတွက်ထူးဆန်း
နေရင်တော့ မပြောတာဘူး”

“နင်...ဘာစကားပြောတာလဲ”

“သမီး...”

ဒေါ်နွယ်လီမောင် ဝင်ပြီးဟန့်လိုက်ကာ...

“မောင်တိမ်မြို့ အန်တီတောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်...
သမီးလေးက စကားပြောမတတ်ဘူး...မင်းကို ငယ်ငယ်တုန်း

ကလိုပဲ ရန်တွေ့ရန်ဖြစ်တာက အကျင့်ကြီးပါနေတာ”

“ရပါတယ် အန်တီ”

“ဒါနဲ့ မောင်တိမ်မြို့...ဘယ်ကားယူသွားမှာလဲ”

“နန္ဒကားကိုပဲ ယူသွားမှာပါ”

“ဒါဆို ဂိုထောင်ထဲမှာထုတ်ပြီးယူသွားလေ...ကားသော့

က ဟိုနံရံမှာချိတ်ထားတယ်”

တိမ်မြို့ အိမ်နံရံတွင်ချိတ်ထားသော ကားသော့တွေ
ထဲမှ နန္ဒအမည်လေးဖြင့် လုပ်ထားသောကားသော့လေးကို
ဖြုတ်ယူပြီး ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

“သမီး...”

“ဘာလဲ မာမီ”

“သမီး...တိမ်မြို့ပေါ်မှာ ဆက်ဆံရေးပြောင်းပါ”

“ဟင်...ဘာလို့ပြောင်းရမှာလဲ၊ သူ့အဆင့်နဲ့သမီးကို
ယှဉ်လို့ရမလား...ဘာကြီးက မျက်နှာသာပေးတယ်ဆိုပြီး
လူပါးဝလို့...”

“သမီးကြောင့်ခက်နေပြီ...”

“ဘာခက်လို့လဲ...မာမီ”

“မာမိတို့မှာ လုပ်စရာတွေရှိတယ်”

“အယ်...မာမိလုပ်စရာတွေနဲ့ ဒီကောင်က ဘယ်လို ပတ်သက်နေလို့လဲ”

“ပတ်သက်နေလို့ သမီးကိုပြောနေတာပေါ့...ခဏ လေးစိတ်ရည်ပြီး တိမ်မြို့ကို စည်းရုံးနိုင်အောင်လုပ်စမ်းပါ”

“ဟင့်အင်း...သမီးဒီကောင်ကို ဟန်လုပ်ပြီးတောင် ပြန်မပြနိုင်ဘူး”

“သမီး...ဒီထက်မက ချမ်းချမ်းသာသာ မနေချင်ဘူး လား...”

“နေချင်တာပေါ့”

“ဒါဆို မာမိစကားကိုနားထောင်စမ်းပါ သမီးရယ်”

ဒေါ်နွယ်လီမောင် ပြုံးလိုက်သည်။

ထိုအပြုံးနောက်တွင် ကြောက်စရာကောင်းသော အကြံအစည်များရှိနေလေသည်။

နန္ဒထွဋ်ခေါင်...ထွေးထွေးနှင့်ခိုးပြေးပြီး နေထိုင်ခဲ့သောရွာလေးက ရန်ကုန်နှင့်ဝိုင်(၃၀)လောက်သာ ဝေးပေမယ့် ရန်ကုန်မြို့အိမ်ကြီးနဲ့တော့ မိုင်ပေါင်းကုဋေကုဋာလောက် ဝေးခဲ့သည်။

တိမ်မြို့သည် တစ်လတစ်ခါ နှစ်လတစ်ခါလောက်တော့ နန္ဒထွဋ်ခေါင်နှင့် ထွေးထွေးတို့ရှိသော ရွာကလေးကို ရောက်လာတတ်ပြီး ဆုံခဲ့ကြပေမယ့်...တိမ်မြို့ဆောက်လုပ်ရေးတစ်ခုတွင် အလုပ်ရပြီးနောက်ပိုင်း အရင်လိုမရောက်ခဲ့ပေ။ ဒီပေမယ့် အဆက်အသွယ်တော့ မပြတ်ခဲ့ပေ...တိမ်မြို့ဆောက်လုပ်ရေးတာဝန်နှင့် နယ်တွင်တာဝန်ကျင့်(၃)နှစ်ပြည့်

မှ နန္ဒထွဋ်ခေါင်ကိုရောက်ခဲ့သည်။

တိမ်ပြိုနောက်ဆုံးတစ်ခေါက်ရောက်ခဲ့ပြီး နောက်ထပ် တစ်နှစ်ခွဲလောက်ကြာမှ နန္ဒထွဋ်ခေါင်ဆီရောက်တော့ နန္ဒထွဋ်ခေါင်တစ်ယောက် ဆုံးပါသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ဇနီးဖြစ်သူ ထွေးထွေးကို အားပေးစကားနှင့် အကူအညီများပေးပြီး... သမီးသဒ္ဓါမိုး ပညာတတ်ကြီးတစ် ယောက်ဖြစ်အောင် ပျိုး ထောင်ပေးဖို့နှင့် လိုအပ်သည်များကို တိမ်ပြိုတက်က ကူညီ မည်ဟုပြောဆိုကတိပေးပြီးပြန်ခဲ့သည်။ နောက်နှစ်မှာ ထွေးထွေးလည်း ဆုံးပါးခဲ့သည်။

သမီးလေး သဒ္ဓါမိုးကို ထွေးထွေးညီမဖြစ်သူတစ်ဦးက မွေးစားဖို့ခေါ်သွားသည့်သတင်းကလွဲပြီး ဘာမှဆက်ပြီးမသိခဲ့ ရပေ။

ရွာလမ်းမှာ သဲလမ်းဖြစ်သောကြောင့် ကားကိုမနည်း မောင်းခဲ့ရသည်။ နန္ဒထွဋ်ခေါင်နှင့် ထွေးထွေးနေထိုင်ခဲ့သော နေရာလေးကို ကားနှင့်ဆက်ပြီးသွား၍မရသောကြောင့်... ကားကိုရပ်ပြီး အောက်သို့ဆင်းပြီးလျှောက်လာခဲ့ရသည်။

“ဟင်...”

တိမ်ပြိုသည်ရွာကို ကောင်းကောင်းပင်မမှတ်မိသလို ဖြစ်သွား၏။ ပြောင်းလဲမှုတွေက တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ်ပြန်နေ သောကြောင့် ယခင်ရှိခဲ့သောလမ်းကို ရှာ၍မတွေ့ပေ...

“နောင်ကြီး...ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ”

လမ်းတွင်ပလိုင်းတစ်လုံးကိုလွယ်ပြီး... ငါးဖမ်းပိုက် တွေကို ကိုင်ထားသည့်လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသော ကြောင့်...

“ဟို...ထွေးထွေးဆိုနေတဲ့ တဲကိုသွားချင်လို့”

“ထွေးထွေးဆုံးတာ ကြာသွားပြီဗျ...”

“ဟုတ်ပါတယ်...ဆုံးသွားတုန်းက ကျွန်တော်ရောက် ပါတယ်...ခု လမ်းတွေကမမှတ်မိဖြစ်နေလို့”

“လမ်းကတော့ ရှေ့ကန်သင်းရိုးကနေသွားရင် ရောက် ပါတယ်...ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားသွားလည်း ဘယ်သူမှမရှိတာ”

“ဗျာ...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ထွေးထွေးတို့ တဲနေရာက...ခုသောက်ရေကန်တူး လိုက်ပြီလေ”

“ဟာ...”

၂၆

ဓမ္မထဝင်

“မိတ်ဆွေကိစ္စရှိလို့လား...”

“ဟုတ်ကဲ့...ထွေးထွေးအိမ်မှာနေတဲ့ ဒေါ်ပိုနဲ့တွေ့ချင်လို့”

“ဒါဆို ပိုပြီးစောသွားပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“ဒေါ်ပိုက ဟိုဘက်ကမ်းကိုပြောင်သွားပြီဗျ...”

“ဟူး...”

တိမ်မြို့ တကယ်ပင်စိမ့်ဓာတ်ကျသွားလေသည်။ သဒ္ဓါမီးနှင့် ပတ်သက်ပြီး...လမ်းစက ပြတ်သလိုဖြစ်နေလေပြီ...

“နောင်ကြီးကို ဘာအကူအညီပေးရမလဲ...ပြောလေ၊ ဘယ်လိုကိစ္စများရှိနေလို့လဲ . . . ကျွန်တော်မှာမည်က အောင်ထွန်းပါ၊ ထွေးထွေးနဲ့ဆို မောင်နမဝမ်းကွဲတော်တယ်”

“ဟာ...”

မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုပြန်ပြီး ရလိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။

“စကား အေးအေးဆေးဆေးပြောချင်ရင် အိမ်ကို

သဒ္ဓါမူန်စာပေ

တိမ်မြို့ကောင်းတင်

၂၇

လိုက်ခဲ့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့...လိုက်ခဲ့မယ်ဗျာ”

ကိုအောင်ထွန်းဆိုသူ ခေါ်ဆောင်သွားသော အိမ်ကလေးဆီကို လိုက်ခဲ့ပြီး...

“မိန်းမရေ...ညှော်သည်ပါလာတယ်ဟေ့...စားဖို့တစ်ခုခုလုပ်ကွာ”

“ရပါတယ်ဗျာ...ခင်ဗျားနဲ့တွေ့တာ ဘုရားမတာပဲ”

“ဟ...ဘာတွေများ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စဖြစ်နေလို့လဲ”

“ဒီလိုပါ...ထွေးထွေးယောက်ျား နန္ဒထွင်ခေါင်နဲ့ ကျွန်တော်က သူငယ်ချင်းပါ။ ဒီရွာကိုအရင်က မကြာခဏ ရောက်ဖူးပါတယ်...ခုတော့ တော်တော်လေး ပြောင်းလဲသွားတယ်နော်”

“နာဂစ်ကျော့ဇူးလေ...”

တိမ်မြို့ သဘောပေါက်လိုက်သည်။ နာဂစ်မုန်တိုင်းတိုက်ပြီး ပြန်သည်ပြုပြင်မှုတွေကြောင့် ပြောင်းလဲသွားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“ကဲ...ပြော”

သဒ္ဓါမူန်စာပေ

“ထွေးထွေးနှင့် နန္ဒထွဋ်ခေါင်သမီးလေး သဒ္ဓါမိုးကို ထွေးထွေးညီမတစ်ယောက်က ခေါ်သွားတယ်ဆိုတာတော့ သိတယ်၊ ဘယ်ကိုခေါ်သွားလဲ... ခေါ်တဲ့သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိချင်လို့ပါ”

“ဪ... ထွေးထွေးသမီး သဒ္ဓါမိုးကိုခေါ်သွားတဲ့သူကို သိချင်တာကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ်... ကိုအောင်ထွန်း”

“ခေါ်သွားတဲ့သူက မြတ်နိုးပွင့်... ထွေးထွေးညီမ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟင်...”

“ကျွန်တော်တို့ရွာမှာ တာဝန်ကျတဲ့ ကျောင်းဆရာ မလေးပါ။ သူကနယ်ကိုပြောင်းခါနီး သဒ္ဓါမိုးလေးကို ချစ်လို့ မွေးစားပါရစေချင်ပြီး ရပ်ကွက်လူကြီးတွေဆီက ခွင့်တောင်း ပြီးခေါ်သွားတာ...”

“သူဘယ်ကို ပြောင်းသွားတာလဲ...”

“နေဦးဗျ... သူပြောင်းသွားတဲ့ နေရပ်လိပ်စာကိုပေး ခဲ့တယ်”

ကိုအောင်ထွန်း ဘုရားစင်ပေါ်ကစာအုပ်လေးမှ လိပ် စာလေးကို ပေးလိုက်သည်။

“မန္တလေးဆက်ကို ပြောင်းသွားတာကိုး...”

“ဟုတ်တယ်ဗျ”

“ဒီလိပ်စာလေးကို ကူးယူသွားမယ်နော်”

“ကူးသွားနိုင်ပါတယ်...”

ကိုအောင်ထွန်းဆီက လိပ်စာလေးကိုကူးယူပြီး... ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောဆိုကာ ပြန်ခဲ့တော့သည်။

တိမ်မြိုး...မန္တလေးကို ခရီးဆက်ရန်ပြင်ဆင်ချိန်တွင် ဦးစည်သူထွဋ်ခေါင် ရောဂါကဖောက်လာသောကြောင့် ခရီးသွားမည့်ဆဲဆဲ မသွားဘဲနေရသည်။

ဦးစည်သူထွဋ်ခေါင်အခန်းထဲတွင် ဆရာဝန်ကြီး... အေးမယ်လီမောင်တို့နှင့်အတူ တိမ်မြိုးအဖေဖြစ်သူ ဦးမြတ်ဦးတို့ အနီးကပ်ရှိနေသောကြောင့် အောက်ထပ်ဆွေခန်းတွင်ထိုင်နေမိသည်။

“ဟေ့...”

တိမ်မြိုး ပခုံးကို ပုတ်ပြီး...ဘေးတွင်ဝင်ထိုင်သော အေမီစိုး၏ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံမှာ စိတ်ပျက်စရာ...ပေါင်ရင်းရောက်လှလှစကတ်တို့နှင့် ရင်ဟိုက်စွပ်ကျယ်ကို ဝတ်ထား

ပြီး ဆံပင်တွေကစည်းထားခြင်းမရှိ...မျက်နှာမှာလည်း လိမ်းခြယ်ထားမှုတွေက ရောင်စုံအပြည့်ပင်...

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ...”

“ဘာမှ စဉ်းစားနေတာမဟုတ်ဘူး...အန်ကယ့်အခြေအနေကို စိတ်ပူနေတာ”

“ဘာကြီးက...ဒီလိုပဲ မကြာခဏဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ သိပ်ပြီးစိတ်မပူပါနဲ့...ခုပင့်လာတဲ့ဆရာဝန်ကြီးက ပါရဂူကြီးကောင်းသွားမှာပါ”

အေမီစိုးပုံစံက ဦးစည်သူထွဋ်ခေါင်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ဘာမှခံစားမှု သိပ်မရှိသလိုပင်...

“ဪ...ဒါနဲ့ တိမ်မြိုးခရီးထွက်မယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်...”

“ဘယ်ကိုလဲ...”

“မန္တလေး”

“အဝေးကြီးပဲနော်...မန္တလေးကို အေမီတစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူး လိုက်ချင်တယ်ခေါ်ပါလား”

တိမ်မြိုးဘေးတွင် ပွတ်ကာသပ်ကာပြောနေသောကြောင့်

ဘေးသို့ရွှေ့ပြီး...

“ကျုပ်က မိန်းကလေးနဲ့ခရီးမသွားတတ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...မိန်းကလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဝေဒနာ ရှိနေလို့လား”

“ဘာဝေဒနာမှ မရှိဘူး...သွားကိုမသွားချင်တာ”

“ရှင့်ကို ကိုက်မစားပါဘူး”

“ကိုက်စားလို့လည်း မရဘူး”

“တိမ်ပြိုက...ခွံကိုမုန်းနေသလိုပဲနော်”

“မုန်းမှတော့ စကားလက်ခံပြောနေမှာတောင် မဟုတ်ဘူး...”

“မမုန်ဘူးပေါ့...”

“မင်းကို မုန်းရတဲ့အကြောင်း ငါ့မှာမရှိဘူး”

“သံယောဇဉ်ရှိတယ်ပေါ့...”

အေမိစိုးစကားတွေက ရိုးသားခြင်းကင်းမဲ့လျက်...

“သံယောဇဉ်လည်း မရှိဘူး”

“အယ်...ဘယ်လိုကြီးလည်း ရှင်ရယ်၊ ထားလိုက်ပါတော့...ရှင်ခုသွားမှာ ဘာကြီးပြေးလေးကို သွားခေါ်မှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာကြောင့် ခေါ်ခိုင်းတယ်လို့ ရှင်ထင်လဲ...”

“ဘာကြောင့် ခေါ်ခိုင်းခိုင်း...ကျုပ်သိဖို့မလိုဘူးလေ၊ ကျုပ်တာဝန်က ရအောင်ခေါ်ပေးဖို့တစ်ခုကလွဲပြီး...ကျန်တာကို ကျုပ်မသိချင်ဘူး”

ထိုအချိန်တွင် အပေါ်ထပ်မှ ဖေဖေနှင့် ဆရာဝန်ကြီး ဆင်းလာသောကြောင့် ထိုင်နေရာမှထလိုက်ပြီး၊ ဖေဖေလက်ထဲမှဆေးအိတ်ကို ယူလိုက်သည်။

“သားလိုက်ပြီး ပို့လိုက်မယ် ဖေဖေ...”

“ဖေဖေလည်း ကုမ္ပဏီကိုဝင်မှာဆိုတော့လိုက်ခဲ့မယ်” ကားလေး ခြံထဲမှမောင်းထွက်ခဲ့ရင်း...

“ဦးထွဋ်ခေါင်ကို ဆေးဘယ်သူတိုက်တာလဲ”

“ဗျာ...”

“ဟင်...ဒေါ်နွယ်လီမောင်တိုက်ပါတယ် ဒေါက်တာ”

“ဪ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒေါက်တာ”

“အေးဗျာ...ပြောရမှာတော့ ခပ်ခက်ခက်ပဲ မိသားစု

ကြားထဲရောက်နေတဲ့ကိစ္စဆိုတော့ တော်တော်လေးကိုစဉ်းစား
စရာဖြစ်နေတယ်”

“ဒေါက်တာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောနိုင်ပါတယ်...”

“ဦးထွဋ်ခေါင်ကို တိုက်နေတဲ့ဆေးတွေကို ပုံမှန်တိုက်
ရမှာထက်ပိုပြီးတိုက်နေတာကို တွေ့ရတယ်”

“ဗျာ...”

ဒေါက်တာစကားကြောင့် အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဒီကိစ္စဟာ...ရိုးရိုးသားသားလား...ဘယ်လိုအ
ကြောင်းလဲဆိုတာတော့ မပြောတတ်ဘူးဗျာ”

ဒေါက်တာအနေဖြင့် စကားကိုကွဲမှာစိုးသဖြင့် ထိန်းပြီး
ပြောလိုက်ပေမယ့်...တိမ်မြိုခေါင်းထဲတွင် စဉ်းစားစရာဖြစ်
လာသည်။

“ဒေါက်တာ...ဒေါ်နွယ်လီမောင်ကို ဆေးတိုက်ဖို့ကိစ္စ
နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုမှာခဲ့လဲ”

“ကျုပ်တော့ အရိပ်အငွေ့ ပြောခဲ့တယ်၊ ဆေးတွေကို
သူ့အချိန်ကလွဲပြီး မတိုက်ဖို့ဘဲမှာ ခဲ့တယ်...ဟိုရေနှားက
ဆေးခန်းပဲချထားပေးခဲ့ပါ ကိစ္စလေးရှိလို့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါက်တာ”

ဒေါက်တာကို ဆေးခန်းထိလိုက်ပို့ပေးပြီး၊ ကားလေး
ထွက်လာတော့...

“သား...”

“ဖေဖေ...ဘာပြောချင်နေလဲပြောပါ”

“ငါတို့ သားအဖနှစ်ယောက်တော့ အန္တရာယ်စက်ကွင်း
ထဲရောက်နေပြီထင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖေဖေ...”

“ကုမ္ပဏီမှာ ဦးကြည်အောင်ခင် ငွေတွေကိုအလွဲသုံး
စားလုပ်ထားတာ သိန်းရာချီရှိနေပြီ”

“ဟင်...”

“ဖေဖေကို သိပ်ပြီးမကျေနပ်ဘူးလေ...ကုမ္ပဏီမှာက
ဖေဖေ လူရင်းတွေဆီက ကြားရတဲ့သတင်းတွေက မကောင်း
ဘူး...ဦးကြည်အောင်ခင်နဲ့ ထိပ်တိုက်တော့ တွေ့တော့မယ်
ထင်တယ်”

“ဖေဖေ...အန်ကယ်အကျိုးစီးပွားရော၊ ဘဝအတွက်
ငါ သားတို့သားအဖနှစ်ယောက် ရင်ဆိုင်ရမှာပဲ..သားကတော့

ဒီအတိုင်းဆုံးဖြတ်ထားတယ်ဗေဗေ”

“ဗေဗေလည်း ဆုံးဖြတ်ထားပြီသားပါ...ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်အတွက် ခုချိန်မှာဘယ်လိုအန္တရာယ်ရောက်ရောက်...ရင်ဆိုင်ပေးရမှာပါ။ ခုလာမယ့် (+x-x+)ရက်နေ့ကို ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌတာဝန်ကို ဦးကြည်အောင်ခင်လက်ထဲက ဗေဗေပြောင်းယူဖို့ ရှေ့နေကြီးဦးဗလုက ဆောင်ရွက်ပေး မှာ...”

“ဗေဗေ...အန္တရာယ်တော့ သတိထားပါ”

“သားရယ်...ဥပဒေမဲ့တိုင်းပြည်မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ကိုလည်း ဥပဒေလမ်းကြောင်းကနေ ဗေဗေလုပ်ဆောင်သွားမှာပါ...သားလည်းသတိထားလေ”

“စိတ်ချပါ ဗေဗေ...ဒေါ်နွယ်လီမောင်တို့မိသားစုက အန်ကယ့်အတွက် ကောင်းသောသူတွေမဟုတ်တာတော့ သေချာတယ် ဗေဗေ...”

“ဗေဗေလည်း ရိပ်မိပါတယ်...ဒီနေ့ညနေ စပါယ်ရှယ်နာပ်(စ်) တစ်ယောက်ကို သွားပြီးရှားရမယ်။ ဒေါ်နွယ်လီမောင်ကိုဆက် ပြီး လွှတ်ထားလို့မရတော့ဘူး”

“ဒေါ်နွယ်လီမောင်ကို ပြောပြီးပြီလား...”

“ပြောစရာမလိုတော့ဘူးလို့ထင်တာပဲ... ဆရာဝန်ကြီးကမဖြစ်မနေဘူးခိုင်းတယ်ဆိုပြီးရှားရမှာပဲ ဒါမှဆရာထွဋ်ခေါင်အသက်ရှင်ရည်မှာ...ဒါနဲ့သား ဘယ်နေ့ခရီးထွက်မလဲ”

“အန်ကယ့်ရောဂါ သက်သာတာနဲ့ ထွက်မယ်ဗေဗေ”

“သားကို အကြံတစ်ခုပြုချင်တယ်”

“ဘာများလဲ ဗေဗေ...”

“သား...အဖော်တစ်ယောက်ခေါ်သွားပါလား”

“သားလည်း ဒါကို စဉ်းစားနေတာ”

တိမ်မြိုးခေါင်းထဲတွင် အဖော်ခေါ်သွားရမည့်သူငယ်ချင်း ဝဏ္ဏကို မြင်ယောင်နေမိတော့သည်။

ဝဏ္ဏ၊ နန္ဒထွဋ်ခေါင်နဲ့ တိမ်မြိုးတို့သုံးယောက်က အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝမှ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဘဝထိ အတူတူပေါင်းသင်းလာသည့် သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်သည်။

နန္ဒထွဋ်ခေါင်နှင့် တိမ်မြိုးတို့ကတော့...ဝါသနာမတူ တိမ်မြိုးနှင့် ဝဏ္ဏကတော့ဝါသနာတူတာရှိခဲ့သည်။ အဲဒါကတော့ အထီးအကြိတ်အသတ်အပုတ်ကို ဝါသနာထုံသည်။ နန္ဒထွဋ်ခေါင် ကတော့ စာအုပ်ဖတ်မည်၊ ဂစ်တာတီးမည်

အနုပညာခံစားချက် ပြင်ညူဖြစ်ခဲ့ပေမယ့်... နန္ဒထွဋ်ခေါင်၏
နောက်ဆုံးဘဝကတော့ ကြမ်းတမ်းလှသည်။

တောအရပ်မှာပုဂံပန်းစွာနှင့် ဘဝကိုအဆုံးသတ်ခဲ့ရ
သည် မဟုတ်လား...

တက္ကသိုလ်စပြီးတက်သည့်နှစ်မှာ ဝဏ္ဏနှင့် တိမ်ပြို
တိုက်ကွမ်ဒိုသင်တန်းကို နှစ်ယောက်အတူတက်ခဲ့ပြီး... ဝဏ္ဏ
ကတော့ ဆရာဖြစ်အထိ ဆက်လက်တက်ခဲ့ပေမယ့်၊ တိမ်ပြို
ကတော့ သင်တန်းပြီးဆုံးသည့်နှင့် ဆက်ပြီးမတက်နိုင်...
ရန်ခန့်မြိုင်ခြံကြီးတွင် ဣာဝန်တွေကိုဆင်းပြီးယူခဲ့ရသည်။

ခု... ဝဏ္ဏတစ်ယောက် တိုက်ကွမ်ဒိုသင်တန်းကြီးကို
ဖွင့်ပြီး ရွှေတံဆိပ်ဆုရှင်များကို မွေးဖွားပေးနေလေပြီ။

တိမ်ပြိုနှင့် မကြာခဏဆုံဖြစ်သလို တိမ်ပြိုအားသည့်
အခါမျိုးဆိုလျှင် ဝဏ္ဏသင်တန်းတွင်လေ့ကျင့်မှုတွေကို ပြုလုပ်
နေကျ...

တိမ်ပြိုသွားရမည့် ခရီးက အန္တရာယ်အန္တသ... တွေက
ကပ်တွယ်နေသဖြင့် ဝဏ္ဏကိုအဖော်ခေါ်သွားဖို့ဆုံးဖြတ်ခြင်း
ဖြစ်သည်။

ဒေါ်နွယ်လီမောင်၊ ဦးကြည်အောင်ခင်၊ အေဘီစိုးတို့
သည် တိမ်ပြိုအတွက်ရော... ဖခင်ဖြစ်သူဦးမြတ်ဦးနှင့်
ရန်ခန့်မြိုင်အိမ်ကြီးအတွက်ပါ ကောင်းသောသူများမဟုတ်
သည်မှာ သေချာနေပြီဖြစ်သည်။

“ကျား...”

“အိ...”

“အု...”

သင်တန်းကို ဝင်လိုက်သည်နှင့် သင်တန်းသားများ၏ အော်ဟစ်သံတွေ ကြားနေရသည်။ တိမ်မြို့ သင်တန်းသားတွေ ကို ကြည့်ပြီး... ဝတ္ထုအခန်းဘက်သို့ လျှောက်လာစဉ်...

“ဟိတ်...”

“ပြောင်း...”

အမှတ်မထင် ရောက်လာသောတိုက်ခိုက်မှုကြောင့် နောက်သို့တစ်လှမ်းဆုတ်ပြီး တုံ့ပြန်လိုက်ရသည်။

“အလဲ... ငါ့ကောင်ကြီးက မကျသေးပါလား”

တိမ်မြို့ကောင်းတင်

၄၃

“ဝတ္ထု...”

“ကဲ... တိမ်မြို့ လေ့ကျင့်မှုလာလုပ်တာလား”

“မဟုတ်ဘူး... မင်းနဲ့စကားပြောစရာရှိလို့ အချိန်ရမလား...”

“ရပါတယ်... အပြင်မှာတစ်ခုခုသွားစားရင်း ပြောကြတာပေါ့...”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ပဲခုံးကို တစ်ယောက်ဖက်ကာ... ကားတစ်စီးဖြင့် အပြင်စားသောက်ဆိုင်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ စားသောက်ဆိုင်သို့ရောက်သည်နှင့်.. နန္ဒထွဋ်ခေါင်နှင့် ပတ်သက်ပြီးအခြေအနေများကို တိမ်မြို့-ဝတ္ထုကို ပြောပြလိုက်လေသည်။

“အင်... ဒါဆို မင်းက နန္ဒသမီးလေးကို သွားပြီးခေါ်ရမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်... ခု ကြုံနေရတဲ့ပြဿနာက အန်ကယ်ညီမ ဒေါ်နွယ်လီမောင်မိသားစု အန္တရာယ်ကိစ္စ”

“မောင်နှမချင်းကွာ.. ဒီလောက်ထိ ယုတ်မာဖို့မကောင်းပါဘူး...”

“ဝဏ္ဏ...ငွေကြေးဥစ္စာနဲ့ လောဘတက်လာရင် မောင် နမဆိုတာလည်း မသိကြတော့ဘူး”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်...သူတို့သဘောက ရန်နေမြိုင်ရဲ့ ဥစ္စာစည်းစိမ်တွေအားလုံးကို သိမ်းပိုက်ချင်တဲ့ သဘောပေါ့”

“သေချာတယ်...”

“ဒါဆိုရင် မင်း...နန္ဒသမီးလေးကိုသွားပြီးခေါ်တာကို အန္တရာယ်ပေးမှာက သေချာသလောက်ရှိနေပြီ တိမ်မြို့”

“ဒါကြောင့် မင်းကိုလာပြီးခေါ်တာပေါ့...သူတို့မိသားစု နဲ့ ရင်ဆိုင်ရတာကို ဘာမှစာဖွဲ့မလောက်ပါဘူး...ဒင်းတို့က ငွေကြေးနဲ့ခိုင်းစေမယ့်အလုပ်ကိုပဲ လုပ်ကြမှာကွ...မင်းငါနဲ့ လိုက်နိုင်မလား ဝဏ္ဏ”

“တိမ်မြို့ရယ်...နန္ဒဆိုတာ မင်းသူငယ်ချင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ငါသူငယ်ချင်းပါကွာ...ခုလိုကိစ္စမျိုးမှာ ငါလက်ရှောင်နေလို့ ရမလားကွ...မင်း ဘယ်နေ့သွားမလဲဆိုတာပြော”

“ငါကတော့ ဒီတစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း သွားချင်တယ်၊ မင်းသင်တန်းကိစ္စကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ကိစ္စမရှိဘူး...လက်ထောက်နဲ့ ထားခဲ့လို့ရတယ်၊ တစ် ခုတော့သတိထားရမယ်”

“ဘာကိုလဲ ဝဏ္ဏ”

“ဒေါ်နွယ်လီမောင်တို့ဘက်က ရန်ပြတာထက်...မာယာ ထောင်ချောက်တွေက ပိုပြီးကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်”

“မင်းပြောလို့ ငါပြောရဦးမယ်...အေမီစိုးငါ့အပေါ်မှာ ပြုမူဆက်ဆံပုံတွေက မရိုးသားဘူးကွ”

“သတိထား တိမ်မြို့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့မာယာတွေ က ခိုဘုရားလောင်းတောင် ခံခဲ့ရတာ...ပုထုဇဉ်ဖြစ်တဲ့ငါတို့ အတွက် အရမ်းကိုကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်နော်”

“ငါကတော့ အတတ်နိုင်ဆုံးရှောင်နေတာပဲဟေ့”

ဝဏ္ဏလက်မှ နာရီကို ကြည့်ပြီး...

“မိုးတောင်ချုပ်နေပြီပြန်ကြရအောင်...ခရီးသွားမယ်ဆို တော့ ပြင်ဆင်စရာလေးတွေ ပြင်ဆင်ကြတာပေါ့၊ မင်းခုသွား မှာ မန္တလေးဆိုတော့ အဆင်ပြေတာ တစ်ခုတော့ရှိတယ်ကွ”

“ဘာများလဲ...”

“ဟိုမှာ...ငါ့တပည့်တွေရှိတယ်၊ ပြီးတော့...ငါ့...ဟဲ

ဟဲ...”

“ဝတ္ထု... ခုသွားမှာ နန္ဒကိစ္စနော်၊ မင်းကြောင်ဖို့မဟုတ်ဘူး”

“တိမ်မြို့ရာ လမ်းကြုံတုန်းလေးပဲဟာ... မတွေ့ရတာ (၆)လလောက်ရှိနေပြီ”

ဝတ္ထုချစ်သူ... မေပြီးသော် မန္တလေးဆေးရုံတွင် တာဝန်ကျသည်ကို ဝတ္ထုပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

တိမ်မြို့တို့နှစ်ယောက် အပြင်ကိုထွက်လာတော့... ည(၇:၀၀)နာရီထိုးနေလေပြီ...

“တိမ်မြို့...”

“ဘာလဲ... ဝတ္ထု”

“မင်း... သတိထားမိလား”

“ငါသိတယ်... ငါတို့နောက်မှာ ဆိုင်ကယ်(၂)စီးလိုက်လာတာကို ပြောမလို့မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... ဇာတ်လမ်းက စပြီနဲ့တူတယ်”

“ပထမဆုံးပွဲတွေပေါ့ကွာ...”

နောက်မှ လိုက်လာသော ဆိုင်ကယ်(၂)စီးက...

တိမ်မြို့ တို့ကားကိုကျော်တက်ပြီး ရှေ့မှလက်ပြကာရပ်ခိုင်းသဖြင့်...

“ဘယ်လိုလဲ...”

“ရပ်ပေးလိုက်တာပေါ့...”

ကားကို လမ်းဘေးတွင်ထိုးရပ်ပြီး နှစ်ယောက်သားဆင်းလာခဲ့သည်။

ဆိုင်ကယ်နှစ်စီးနှင့် ငနဲ(၄)ကောင်ပုံစံတွေက... မိုက်ကန်းကန်းအသွင်...

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ထဲက တိမ်မြို့ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“မင်းတို့တွေက... ရဲတွေလား စုံထောက်တွေလား”

“ပုံစံတွေက ရဲတွေစုံထောက်တွေရုပ်ရည်မျိုးမဟုတ်ပါဘူးကွာ...”

ဝတ္ထုခပ်ရိုရိုလေး ပြောလိုက်သောကြောင့်... ငနဲ(၄)ကောင် မခံချိုမခံသာဖြစ်သွားပြီး...

“မင်း... ဘာစကားပြောတာလဲ”

“မြန်မာစကားပြောတာလေ”

“ဒီကောင်နှစ်ကောင် နာချင်ပြီနဲ့တူတယ်”

“ကြာတယ်ကွာ... နှစ်ကောင်ထဲက ဘယ်ကောင်ပဲဖြစ်
ဖြစ်ရင်းကွာ”

“မင်းတို့ထဲက တိမ်မြို့ဆိုတာကိုပြောရင် တစ်ယောက်
ပဲနာမယ်...”

“အပိုင်ပြောနေပါလား... ဘယ်သူနာမလဲဆိုတာ
စမ်းသပ်ကြည့်ပါလားကွ”

“ကဲကွာ...”

“ကွား...”

“ယွ”

“ဖြောင်း... ဒုတ်... ခွပ်”

ဝတ္ထုနှင့် တိမ်မြို့တို့နှစ်ယောက်အတွက် ငန့်(၄)ကောင်
တိုက်ခိုက်မှုက... ပန်းနှင့်ပေါက်သလို ဘာမှထိရောက်မှုမရှိ
လှပေ...

မိနစ်ပိုင်းလောက်သာ တိုက်ခိုက်လိုက်ရပြီး (၄)ကောင်
လုံး ကတ္တရာလမ်းပေါ်တွင် မှောက်သွားကြသည်။

တိမ်မြို့က မှောက်နေသည့်ထဲမှတစ်ကောင်ကို ကုတ်
မှဆွဲမလိုက်ပြီး...

“ဟေ့ကောင်... ပြောစမ်း၊ မင်းတို့ကို ဘယ်သူခိုင်းတာ
လဲ”

“ပြော... ပြော... ပြောပါမယ်ဆရာရယ်၊ ဟို... ဟို
မိုက်ကယ်ဂျက် ခိုင်းတာပါ”

“မိုက်ကယ်ဂျက်”

ထိုအမည်ကို တိမ်မြို့တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မကြားဖူးပေ။

“ဒီကောင် ဘယ်မှာနေလဲ... ပြောစမ်း”

“ပြောပြပါမယ်... (x + - +) စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်၊
ရန်ကင်းဘက်မှာနေပါတယ်...”

တိမ်မြို့... ငန့်ပြောသည့်လိပ်စာကိုမှတ်ပြီး ပြန်လာခဲ့
ကြသည်။

“တိမ်မြို့... မိုက်ကယ်ဂျက်ဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ မင်းနဲ့ပတ်
သက်ဘူးလား”

“နာမည်တောင် ခုမှကြားဖူးတာ”

“ဒါဆိုရင်... ဒေါ်နွယ်လီမောင်တို့နဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့သူ
ဖြစ်မယ်”

“သေချာတယ်”

“တိမ်မြို့ အန္တရာယ်ကတော့ စနေပြီဟေ့...”

“စောစောစတော့ စောစောရှင်းရတာပေါ့ကွာ”

“တိမ်မြို့ ခုကိစ္စကိုမင်းဘာမှ အရိပ်အယောင်မပြန့်ကြားလား...ဟိုကောင် မိုက်ကယ်ကျက်ဆိုတဲ့ကောင်ကိုတွေ့ပြီးရှင်းပြီးမှ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာကိုစဉ်းစားမယ်...ဒီနေ့တော့ မိုးချုပ်နေပြီ၊ မနက်ကျမှပဲ...မင်းနဲ့ငါ ဒီကောင်ဆီကို လိုက်မယ်”

“ဝဏ္ဏရေ...ငါတော့ မင်းကိုအလုပ်ရှုပ်စေနေပြီ”

“ငါက မင်းကိုကျေးဇူးတောင်တင်တယ်”

“ဟ...ဘာလို့လဲ”

“ငါ့ဘဝမှာ တိုက်ကွမ်ဒိုပညာကြီးကို ပြိုင်ပွဲတွေ လောက်နဲ့ကုန်ဆုံးနေတာ ခုလိုသဲထိတ်ရင်ဖိုတွေမှာ လက်တွေ့အသုံးမချရသေးဘူး...ခုမှအသုံးချရမှာကွ၊ တကယ့်ကို ပျော်တာဟေ့”

“ခေါနွယ်လီမောင်တို့ကတော့ တကယ့်လောဘတောတိုက်နေပြီ...”

“ဦးစည်သူထွဋ်ခေါင်ရဲ့ ကြွယ်ချစ်သောမူကလည်း မက်

မောစရာဆိုတော့ ရမ္မက်တွေထနေတာ မဆန်းလှပါဘူး..”

“မတရားတဲ့လောဘတောတွေရဲ့ အဆုံးသတ်က ဇာတ်သိမ်းမကောင်းဘူးဆိုတာ သိကြတော့မှာပေါ့”

“တိမ်မြို့...လောဘသားကောင်တွေရဲ့ဘဝမှာ ဇာတ်သိမ်းကိုမမြင်နိုင်ကြဘူး...ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အမှန်တရားမျက်လုံးကန်းနေကြလို့ပဲကွ”

တိမ်မြို့နှင့် ဝဏ္ဏတို့၏ အန္တရာယ်နယ်နိမိတ်ထဲသို့ ခြေလှမ်းတွေက စတင်ပြီးရောက်ရှိလာနေပြီဖြစ်သည်။

မိုက်ကယ်ဂျက် ဖွင့်ထားသောစားသောက်ဆိုင်ကို
တိမ်မြိုးနှင့် ဝဏ္ဏရောက်နေသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်ပေမယ့်...
မိုက်ကယ်ဂျက်ဆိုသူကို ရှာ၍မတွေ့သေးပေ။

“တိမ်မြိုး...မေးလိုက်ရင်ကောင်းမလား”

“ငါလည်း ဒါကိုစဉ်းစားနေတာ... ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်သွား
ပြီးမေးရင် ဒီကောင်လစ်သွားနိုင်တယ်”

“နေဦး...ဟုတ်ပြီ၊ ဟိုမှာတွေ့လား...”

ဝဏ္ဏလှမ်းပြီးပြလိုက်သောနေရာကို ကြည့်လိုက်တော့
မိန်းကလေးတစ်ဦးထိုင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“သူ့ကိုသွားပြီး မေးမလို့လား...”

“မင်းကြည့်နေစမ်းပါ...ငါစိစဉ်ပါ့မယ်”

ဝဏ္ဏ စားပွဲထိုးကောင်လေးကို လှမ်းပြီးခေါ်လိုက်ပြီး-

“ဆရာ...ဘာလိုအပ်လို့လဲ”

“လိုအပ်တာက ဟိုမှာလေ...”

“သဘောပေါက်ပြီ...တစ်ခါတည်း အပြင်သွားမှာလား”

“အေးအေးဆေးဆေးပေါ့ကွာ...စကားလေးပြော၊ အရက်
လေးတော့ သောက်ချင်တယ်...ဒီဝိုင်းကိုပဲလွှတ်လိုက်...
ရော့ မင်းအတွက်မုန့်ဖိုး”

စားပွဲထိုးချာတိတ်တွက်သွားပြီး သိပ်မကြာ...ကြေးနီ
ရောင်ဆံပင်တိုလေးနှင့် မိန်းကလေး...တိမ်မြိုးတို့ဝိုင်းဆီကို
ရောက်လာလေသည်။

“ကဲ...ထိုင် မိန်းကလေး...မင်းမှာမည်ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“မေမံထိုက်”

“မင်း စားချင်တာမှာလေ...”

“စံ...ဘာမှမစားချင်ပါဘူး”

“ဒါဆို အအေးလေးတော့သောက်ပေါ့...ဖြစ်တယ်
မဟုတ်လား”

“ဖြစ်ပါတယ်...အစ်ကိုတို့က အပြင်ကိုခေါ်မလိုလား”

“ဒီကိစ္စက နောက်မှပြောကြတာပေါ့...မင်းဒီဆိုင်မှာ လုပ်ကိုင်နေတာ ကြာပြီလား မေမံထိုက်”

“ကြာပြီ အစ်ကို...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး...ဒီဆိုင်ပိုင်ရှင်က မိုက်ကယ်ဂျက် ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မင်းကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲပြောမယ်ကွာ...ငါတို့မင်း ကိုခေါ်တာ...မင်းထင်တဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူး၊ မိုက်ကယ်ဂျက်ကို တွေ့ချင်လို့ မင်းဆီကအကူအညီယူချင်တာ...ဒီအတွက် မင်း မနစ်နာစေရပါဘူး”

“ရှင်...”

မေမံထိုက်...တိမ်မြိုးနှင့် ဝတ္ထုကိုနားမလည်ဟန်နှင့် ကြည့်လိုက်ပြီး...

“စံ, အတွက် အန္တရာယ်ဖြစ်နေမလား”

“မဖြစ်စေရပါဘူး စိတ်ချ...”

“မိုက်ကယ်ဂျက်က တဟည်တွေပေါ်တယ်...ဒီဆိုင်

ကို သူနာမည်နဲ့သာဖွင့်ထားတာပါ။ ဒီဆိုင်ကို တစ်လမှတစ်ခါ လောက်ပဲလာတတ်ပါတယ်”

“ဟင်...”

“သူဘယ်မှာ ရှိတတ်တယ်ဆိုတာကို မင်းပြောပြနိုင် ရင်.. ဒီမှာငွေ”

တိမ်မြိုး ငွေစက္ကူအထပ်လိုက်ကို စားပွဲပေါ်သို့တင်ပေး လိုက်သဖြင့် မေမံထိုက်စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“စံ,ကိုတော့ ကာကွယ်ပေးပါနော်...”

“ငါတို့...ကတိပေးတယ်”

“မိုက်ကယ်ဂျက်က မော်ဘိုနဲ့ထဲမှာနေတယ်...လိပ်စာ က(× + - × + ×)အမှတ် (× - + -)ပဲအစ်ကို”

“သေချာရဲ့လား...”

“သေချာပါတယ်...သူနဲ့စံ(၂)ခေါင်းလောက် လိုက် သွားဖူးပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်တယ် မေမံထိုက်...စကားမလေ... မိုက်ကယ်ဂျက်နဲ့တွဲနေတဲ့ မိန်းကလေးကိုရောသိလား...”

“စံ သိပါတယ်...ရနံ့နေမြိုင်က အေမီစိုးဆိုတဲ့ မိန်းက

လေးလေ”

“ဟင်...”

ဝတ္ထုကတော့ သဘောပေါက်စွာဖြင့် ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပဲ...ဒီငွေကို မင်းယူထားလိုက်၊ ငါတို့မေးတာကို မင်းဘက်ကတယ်သူမှ မပြောရင်...မင်းအတွက် အန္တရာယ်ကင်းမှာပါ”

“စံ...ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောရပါဘူး အစ်ကို”

စားသောက်ဆိုင်ထဲမှ နှစ်ယောက်သားပြန်ထွက်လာပြီး..

“အဖြေကတော့ ရှင်သွားပြီ...မင်းဘာလုပ်မလဲတိမ်မြို့”

“ငါ...ဘာလုပ်သင့်လဲဆိုတာကို စဉ်းစားနေတာ ခုနေ အေမီတို့ကိစ္စကို ရှင်းလိုက်ရင်ဖြစ်ပေမယ့်...အန်ကယ် ကျန်းမာရေးက ရှိနေတယ်လေ...ငါတို့ဂရုတော့ပြုရမယ်”

“မရှင်းဘဲနေရင် ဒီထက်ပိုပြီးဆိုးဝါးတာတွေကို ကြုံလာနိုင်တယ်...”

“ငါက နန္ဒသမီးလေးကို...ရနံ့ခနဲမြိုင်အိမ်ကြီးပေါ်ကို အရ ပြန်ခေါ်ပြီးမှ အိန္ဒိယလီမောင် ရာဇဝင်ကိုလုပ်ချင်တယ်”

“ဒါလည်းမဆိုးပါဘူး...အန်ကယ်ထွင်ခေါင် သူ့မြေးလေးကို ပြန်ပြီးခေါ်ရတာ...ရနံ့ခနဲမြိုင်ရဲ့ နောက်ဆုံးမျိုးဆက်အမွေတွေကို လွှဲပေးဖို့ပဲ”

“ကလေးမက ငယ်သေးတာပဲ...ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ထိန်း သိမ်းနိုင်မှာလဲ”

“ငါနဲ့ ငါ့အဖေက...သဒ္ဓါမီးလေးကြီးလာတဲ့အထိ စောင့်ရှောက်ပေးရမှာပေါ့ကွာ”

“ဒါဆိုရင်...ညီမဖြစ်တဲ့ အိန္ဒိယလီမောင်တို့ အကျင့်စရိုက်တွေကို အန်ကယ်ထွင်ခေါင် သိထားပြီပေါ့”

“အကုန်လုံးကို မသိပေမယ့်...တချို့ကိစ္စတွေတော့ သိထားပြီးနေပါပြီ ဒါကြောင့် ငါတို့သားအဖကို သူ့အနားကိုပြန် ပြီးခေါ်တာပေါ့ကွာ...”

“အိန္ဒိယလီမောင်နဲ့ ဦးကြည်အောင်ခင်တို့က အကြံကြီးသလို အေမီစိုးနဲ့ပတ်သက်နေတဲ့ မိုက်ကယ်ဂျက်တို့က ထည်းအဆိပ်ပြင်းတယ်...မင်းတို့သားအဖတော့ တစ်ချက်တောင် သတိလစ်လို့မရဘူးနော်”

“တစ်ကွက် မှားတဲ့သူက ခံရမှာပဲ...ဒါပေမယ့်ကွား

၇၆

ခွေထဝင်

လောဘသားကောင်တွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမှာပဲ...နောက်တွန့်စရာ
တော့ မရှိပါဘူး...ဒီပွဲကိုပြီးဆုံးအောင်တော့ လုပ်ရမှာပဲ
ဝဏ္ဏရေ"

အန်ကယ်ထွဋ်ခေါင်ခေါ်သဖြင့် အခန်းထဲသို့ဝင်လာခဲ့
သည်။ အခန်းထဲတွင် ငှားရမ်းထားသော နာပ်(စ်)မလေး
တစ်ဦး ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှမရှိပေ။ နာပ်(စ်)မလေး အိပ်ရာက
အန်ကယ်ထွဋ်ခေါင်ကို ဆေးတိုက်ပြီး အခန်းထဲမှထွက်သွား
ပေးသည်။

“အန်ကယ်...ခေါ်တယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်...မောင်တိမ်မြို့ အန်ကယ်မှာစရာရှိလို့
ပြီးတော့ မြေးလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး မေးချင်လို့ပါ”

“အန်ကယ် မြေးလေးသတင်းကတော့ ခိုင်ခိုင်လုံလုံရ
ထားပြီသားပါ...ခရီးသွားဖို့ပဲ ရှိပါတော့တယ်၊ အန်ကယ်

ကျန်းမာရေးကို စောင့်နေတာ”

“မောင်တိမ်ဖြူ အချိန်သိပ်ပြီးမဆွဲနဲ့တော့ကွယ်... အန်ကယ်အခြေအနေက နေ့ညသိပ်ပြီးမထူးနိုင်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့... မနက်ခရီးစပြီးထွက်မှာပါ”

ဦးစည်သူထွင်ခေါင် စကားပြောရင်း မောလာသော ကြောင့် ခဏနားပြီး...

“အန်ကယ်ပြောချင်တာက ရနံ့ခနဲမြိုင်မှာရှိနေတဲ့ ဥစ္စာပစ္စည်းတွေထဲက သုံးပုံတစ်ပုံကို မင်းတို့သားအဖ ပိုင်ဆိုင် ခွင့်ရှိတယ်...”

“အန်ကယ်ရယ်... ဒီလောက်ထိ မလိုအပ်ပါဘူး”

“လိုအပ်တယ် မောင်တိမ်ဖြူ... မြေးလေးသန္တရီကို စောင့်ရှောက်ပေးမယ့် မင်းတို့သားအဖအတွက် ဒါကထိုက် သင့်တဲ့စေတနာကြေးကို အန်ကယ်ပေးတာပါ... တကယ်လို့ အန်ကယ်မြေးလေး ပြန်ရောက်လာချိန်မှာ အန်ကယ်မျက်လုံး ဖုံးတိတ်ခဲ့ပြီဆိုရင် အန်ကယ်စီစဉ်ခဲ့တဲ့အတိုင်း တာဝန်ကျေစွာနဲ့ ဆောင်ရွက်ပေးပါကွယ်...”

“ကျွန်တော်ကတိပေးပါတယ် အန်ကယ်”

“အန်ကယ်ဘဝမှာ ယုံကြည်ရဆုံးလူနစ်ယောက်က မင်းတို့သားအဖပါပဲ... ညီမလို့အမည်တပ်ထားတဲ့ မိနွယ်တို့ မိသားစုဟာ ဘယ်လိုအကျင့်စရိုက်တွေရှိတယ်ဆိုတာ အန်ကယ် သိတယ်လေ... သူတို့ကို အန်ကယ်ယုံစားပြီး ရနံ့ခနဲမြိုင်ကို အပ်ခဲ့လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး... မောင်တိမ်ဖြူလည်း သူတို့နဲ့ပတ်သက် ပြီး သတိရှိပါလို့အန်ကယ်ပြောချင်တယ်”

“စိတ်ချပါ...”

“ကဲ... ဦးလည်းချုပ်နေပြီ မနက်ခရီးသွားရမယ် ဆိုတော့ သွားပြီနားတော့”

“ဟုတ်ကဲ့...”

ဦးစည်သူထွင်ခေါင်ကို စောင့်လေးလွှားပေးပြီး အခန်း ထဲမှပြန်ထွက်လာခဲ့လေသည်။

နောက်ဖေးမီးဖိုချောင်ထဲတွင် စကားသံသဲ့သဲ့ကို ကြား လိုက်ရသောကြောင့် ခြေသံလုံစွာဖြင့် ကပ်ပြီးနားထောင်လိုက် သည်။

“ဆရာမ စဉ်းစားလေ...”

“ဟင့်အင်း... ကျွန်မသူနာပြုဆရာမပါ ဒါမျိုးမလုပ်ပါ”

ရစေနဲ့

“မင်းဘဝတစ်ခုလုံး ပြောင်းလဲမယ့်ကိစ္စကို မင်းခေါင်းမာမနေပါနဲ့...မင်းပြုစုလည်း ဒီအတိုင်းကြီးက သေမယ့်သူပဲလေ”

“သူ့ရောဂါကြောင့်သေဆုံးတာဟာ သူ့ရဲ့ကံပါ အန်တီ၊ ကိုယ့်ကြောင့် သေဆုံးရတာမျိုးကိုတော့ သူ့နာပြုဆရာမတစ်ယောက်အနေနဲ့ မလုပ်ပေးနိုင်ပါဘူး...”

“ကဲပါလေ...မင်းစဉ်းစားပါဦးလေ”

“ကျွန်မစကားက ကုန်နေပါပြီ”

“ကောင်းပြီ...မင်းလက်မခံဘူးဆိုရင် ခုပြောတဲ့စကားတွေကို မင်းမေ့လိုက်ပါ...တကယ်လို့ မင်းမမေ့ဘူးဆိုရင် မင်း အတွက်ကံကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းမိသားစုကို မင်းသနား ရင်နှုတ်လုံပါ”

“စိတ်ချ...ကျွန်မဘယ်သူ့ကိုမှမပြောပါဘူး သွားခွင့်ပြု

ပါဦး”

“ကောင်းပါပြီ”

ဒေါ်နွယ်လီမောင် မကျေမနပ်နှင့် အခန်းထဲတွင်ကျန်ခဲ့လေသည်။

တိမ်မြို့ အပြင်သို့ ခပ်သွက်သွက်ထွက်လာပြီး...မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့တက်ခဲ့သည်။

ဒေါ်နွယ်လီမောင်ကတော့ ပွဲကိုခပ်ကြမ်းကြမ်း ကနေလေ့ပြီဖြစ်သည်။

အန်ကယ်ထွင့်ခေါင်နှင့် အဖေဖြစ်သူကို တိမ်မြို့ထားရစ်ခဲ့ရမှာကို စိတ်မချဖြစ်နေသည်။

“သား...”

“ဟင်...ဖေဖေ”

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲကွ...မနက်ခရီးသွားရမယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်...ဖေဖေကိုပြောစရာရှိတယ်”

“ကဲ...ပြော”

ဦးမြတ်ဦး...တိမ်မြို့ဘေးတွင် ဝင်ပြီးထိုင်လိုက်သည်။ သူ့နာပြုဆရာမလေး အိပ်ရာကို ဒေါ်နွယ်လီမောင် စည်းရုံးပြောဆိုနေသည်ကို ပြောပြလိုက်သည်။

“ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ကိုထွင့်ခေါင်ဘေးမှာ လူတစ်ယောက်ကအမြဲလိုကို ရှိနေရတော့မယ်...ဒင်းတို့က ဘီလူး

၆၂

ဓမ္မထဝင်

သဘက်စီးနေတာဆိုတော့ လူလစ်တာနဲ့လုပ်ကြံနိုင်တယ်..
ခုချိန်မှာ မောင်းထုတ်ဖို့ဆိုတာကလည်း ကိုယ့်ဘက်က
သက်သေတွေက မခိုင်လုံသေးဘူး။

“ဖေဖေကိုလည်း ဦးတည်နေတယ်နော်”

“ဖေဖေသဘောပေါက်ပါတယ်...ဦးကြည်အောင်ခင်
ဖေဖေကိုမကောင်းကြံဖို့စီစဉ်နေတာတွေကို သိသင့်သလောက်
တော့သိထားပြီးပါပြီ...ဖေဖေဘေးမှာ စိတ်ချရတဲ့လူငယ်လေး
တွေရှိပါတယ်”

“ဖေဖေ...သတိတော့မလစ်ပါနဲ့”

“မလစ်ပါဘူးသားရယ်...ခု ကိုထွင်ခေါင်အတွက်
ဘယ်လိုစီစဉ်ရမလဲဆိုတာကိုပဲ စဉ်းစားနေတာ ဟုတ်ပြီ”

“ဘာလဲ ဖေဖေ...”

“ကုမ္ပဏီက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သူနာပြု
အသွင်နဲ့ စောင့်ရှောက်ဖို့ကို တာဝန်ပေးရမယ် ဒီကလေး
မလေးက သွက်တယ် သတ္တိလည်းကောင်းတယ် ရိုးသားတယ်
သစ္စာရှိတယ်”

“ဓါမြင့်လည်း မနက်ဖြန်ကစပြီး စီစဉ်လိုက်တော့

သစ္စာမွန်စာပေ

တိမ်မြို့ကောင်းတင်

၆၃

ဖေဖေ

“သား သား...နောက်ဆံ့မတင်ဘဲသွား သူပြေးလေးကို
အမြန်ဆုံးရောက်အောင် ခေါ်လာပေးပါသားရယ်”

“သားမရ ရအောင်ခေါ်ခဲ့မှာပါ”

“ကဲ...အိပ်တော့သား”

ဖေဖေ ဦးမြတ်ဦးထွက်သွားပြီးနောက်...ခုတင်ပေါ်
တွင်လှဲချလိုက်တော့သည်။

အိပ်ပေမယ့် ဘယ်လိုမှအိပ်၍မရသောကြောင့် ပြတင်း
ပေါက်နားတွင်ရပ်ကာ အပြင်သို့ငေးကြည့်နေမိသည်။

“ရှပ်...ရှပ်...ရှပ်”

အခန်းအပြင်မှ ခြေသံကြောင့်...အခန်းမီးကိုမှိတ်ပြီး။
အခန်းတံခါးလျှို့ဝှက်အပေါက်မှ ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်...”

အေမီစိုး၊ ညဝတ်အင်္ကျီနှင့် သူ့အခန်းဆီသို့လာနေ
သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အေမီစိုးလာနေခြင်းသည် ရိုးသား
မှုမရှိနိုင်ပေ...အေမီစိုးနောက်တွင် အေးနွယ်လီမောင်...

တိမ်မြို့...ဖက်ခေါင်းအုံးကြီးကို စောင့်နှင့်ခြုံပြီး

သစ္စာမွန်စာပေ

၆၄

ရွှေထဝင်

လူသဏ္ဌာန်လုပ်ကာ မိရီနှင့်နံရံကြားတွင် ဝင်ပုန်းနေလိုက်သည်။

“သမီး... ပိပိရီရီဖြစ်စေနော်”

“စိတ်ချပါ... တိမ်မြိုးဆိုတဲ့ကောင် သမီးခြေဖဝါးအောက်မှာ ဝပ်သွားစေရမယ်... မာမီတို့ဘက်က အသင့်သာပြင်ထား”
အပြင်မှ ပြောနေသောစကားတွေကို တိမ်မြိုးကြားနေရသည်။

“တိမ်မြိုး... ဟင်”

ခုတင်ပေါ်တွင် အေမီစိုးဖက်လိုက်သောအရာမှာ...
တိမ်မြိုးမဟုတ်ဘဲ ဖက်ခေါင်းအုံးကြီးဖြစ်နေသောကြောင့် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

တိမ်မြိုးအပြင်သို့မထွက်ဘဲ အခြေအနေကိုဆုံးအောင် ကြည့်နေလေသည်။

“မာမီ... မာမီ”

“ဘာလဲ... သမီး”

“ဟိုအကောင် မရီဘူး”

“ဘာ... ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ”

သဏ္ဌာန်စာပေ

တိမ်မြိုးတောင်းကင်

၆၅

“မသိဘူး”

“မီးဖွင့်စမ်း...”

“ဖွင့်မနေနဲ့ ဒီကောင်တစ်နေရာမှာ သွားပြီးအိပ်တာ ဖြစ်မယ်”

“တောက်... တိမ်မြိုးရာ နင်ဘယ်လောက်ထိ ရှောင်နိုင်မှာလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်ရတာပေါ့... သွားမယ် မာမီ”

သားအမိနှစ်ယောက် အကြံအစည်ပျက်သွားပြီး အခန်းပြင်သို့ပြန်ပြီးထွက်သွားတော့မှ တိမ်မြိုးအခန်းတံခါးကို သေသေချာချာ သော့ခတ်ပြီး အိပ်စက်လေတော့သည်။

“ဟူး... တကယ် ကြောက်ဖို့ကောင်းတဲ့သူတွေပါလား”

တိမ်မြိုး သက်ပြင်းအကြိမ်ကြိမ်ချရင်း ရင်ဆိုင်ရမည့် အန္တရာယ်တွေကို တွေးနေမိတော့သည်။

တိမ်မြိုး... ဦးထွင်ခေါင်မြေးလေး သဒ္ဓါမိုးကို ရနံ့ခနဲမြိုင်အိမ်ကြီးပေါ်သို့ ပြန်ပြီးခေါ်ဆောင်လာသည့်နေ့တွင်...
ဒေါ်နွယ်လီမောင်တို့ မိသားစုအတွက် အဆုံးသတ်မည့်နေ့တစ်နေ့ပင်ဖြစ်ရမည်ဖြစ်သည်။

မန္တလေးခရီးကို ဒေါ်နွယ်လီမောင်တို့မသိအောင် သွား

သဏ္ဌာန်စာပေ

၆၆

စန္ဒာဝေ

ရမည်ဖြစ်သည်။ တိမ်ပြိုရိုးသွားမည်ဆိုသည်ကို...
ဦးစည်သူထွဋ်ခေါင်နှင့် ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးမြတ်ဦးကလွဲပြီး
ဘယ်သူမှ အသိမပေးခဲ့ပေ...။

နံနက်ခင်း အဝေးပြေးလမ်းမကြီးပေါ်တွင် တိမ်ပြိုနှင့်
စန္ဒာတို့ကားလေး ပြေးလွှားနေဆဲပင်...

“မင်း...ထွက်လာတာ ဘယ်သူမှမသိဘူးလား”

“အဖေနဲ့ အန်ကယ်ဦးထွဋ်ခေါင်ကတော့ သိပါတယ်
ခင်းတို့တော့ မသိဘူး။ ခင်းတို့သိတာ...ငါ အန်ကယ်အတွက်
ဘုရားမှာ ယတြာသွားပြီးချေဖို့ အိမ်ကထွက်သွားတယ်လို့ပဲ
သိတာ...”

“တိမ်ပြိုရေ...ခြေရာဖျောက်နိုင်မှ ခင်းတို့ကလည်း
ထွဋ်တယ်နော်၊ အပိုင်ကိုလုပ်နေကြတာပဲ...မင်းတောင်
စကောင်းလို့မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါကွာ...ညက ခင်းတို့အကြံက တကယ်ကို

၆၈

ရွှေထဝင်

အပိုင်လုပ်တာပဲ တော်သေးတာပေါ့... ငါ့ကိုယ်စောင့်နတ်က
အိပ်မပျော်အောင် လုပ်ထားလို့”

“အန်ကယ်နဲ့ မင်းအဖေ လုံခြုံရေးကိစ္စကိုရော...
ဘယ်လိုစီစဉ်ထားလဲ”

“ဖေဖေကတော့ ကုမ္ပဏီကလေးမတစ်ယောက်
ကို အန်ကယ်ထွင်ခေါင်နားမှာ အနီးကပ်ခေါ်ထားမယ်လို့ပြော
တယ်”

“သူ့အတွက်ကျတော့ရော...”

“စိတ်ချလိုတော့ ပြောတာပဲကွာ... ငါ့အနေနဲ့လည်း
အန်ကယ်ကိစ္စတွေက မပြတ်သေးတော့ အဖေ့နားမှာမနေနိုင်
သေးဘူး...”

“မင်းသွားတွေ့ရမယ့် ကျောင်းဆရာမအမည်က...
ဘယ်သူလဲ”

“မြတ်နိုးပွင့်...”

“နာမည်လေးက မဆိုဘူး... လူကချောလား”

“ဘယ်သိမလဲကွ... တစ်ခါမှတွေ့ဖူးတာမှ မဟုတ်တာ”

“ဆောရီးကွာ... ဟဲ့... အိပ်ထောင်ရှင်လား... အပျိုလား”

သစ္စာမွန်စာပေ

တိမ်ဖြူကောင်းကင်

၆၉

“ဒါလဲ မသိဘူး... သိဖို့လည်း မလိုဘူးလေ၊ အဓိကက
သဒ္ဓါမိုးလေးကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ပြန်ပြီးထည့်ပေးဖို့ပဲ အရေး
ကြီးတယ်”

“အခြေအနေကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရမှာပေါ့ကွာ၊ ဒါနဲ့
မင်း... သဒ္ဓါမိုးလေးကို မြင်ရင်မှတ်မိမလား”

“မတွေ့တာ (၃)နှစ်လောက်ရှိပြီဆိုတော့ မှတ်မိဖို့
တော့ခက်နေပြီ...”

“ရှေ့ကျရင် ကားခထာနားပြီး... တစ်ခုခုစားရအောင်”

“ကောင်သားပဲ... ဗိုက်လည်းဆာနေတာနဲ့ အတော်ပဲ”

ကားလမ်းဘေး စားသောက်ဆိုင်ရှေ့တွင် ကားထိုးရပ်
ဆိုက်ပြီး... နှစ်ယောက်သားဝင်ခဲ့ကြသည်။

“ဝဏ္ဏ...”

“ဘာလဲ... တိမ်ဖြူ”

“ငါတို့ သုံးဝိုင်းကျော်ဝိုင်းက ကောင်တွေရဲ့မျက်လုံးက
ဆိုတိုနှစ်ယောက်ဆီကို ရောက်နေတယ်”

“တိမ်ဖြူ... မင်း ဟိုတီရှပ်အနက်နဲ့ကောင်ကို မှတ်မိ
ဘူး...”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဟင်အင်း”

“ငါတို့နဲ့ ဖိုက်တင်ချခဲ့တဲ့... မိုက်ကယ်ဂျက်ရဲတပ်ဥ
လေကွာ”

“ဟင်...”

“ဒီကောင်တွေလည်း ခရီးတစ်ခုကိုသွားမယ့်ပုံစံ
ပဲ... ဟိုအလယ်က ကုလားဒိန်မျက်နှာနဲ့ကောင်က ဒီကောင်
တွေအုပ်စုထဲမှာ ခေါင်းဆောင်ပုံစံပဲ”

“မိုက်ကယ်ဂျက်ဆိုတဲ့ ကောင်များလား”

“မပြောနိုင်ဘူး... ဖြစ်နိုင်တယ်”

တိမ်မြုပ်နှင့်ဝတ္ထု အကဲခတ်နေစဉ်မှာပဲ... ကုလားဒိန်လို
ကောင်က ထသွားပြီး ဖုန်းဆက်သည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။
ဖုန်းဆက်နေရင်း တိမ်မြုပ်တို့ဘက်ကို မျက်လုံးရောက်
နေသောကြောင့်...

“တိမ်မြုပ်... ဒီကောင် မင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီးမနေတဲ့
ပုံပဲ...”

“အေး... ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒီကောင်တွေ ဘာလုပ်မလဲ
ဆိုတာစောင့်ကြည့်ရတာပေါ့ကွာ”

သိပ်မကြာ... ထိုအုပ်စု ကားလေးပေါ်သို့တက်ကာ
မောင်းထွက်သွားသည်။ လမ်းက... မန္တလေးသို့သွားသော
အဝေးပြေးလမ်းမကြီးပင် ဖြစ်သည်။

“တိမ်မြုပ်ရေ... လက်တွေ့ကတော့ ယားနေတယ်”

“ပွဲကတော့ စတော့မယ်ထင်တယ်ဟေ့...”

“ဒီအုပ်စုလောက်ကတော့ သိပ်ပြီးစာမဖွဲ့ပါဘူး... ဟို
ဟာမပါဖို့ဘဲ အရေးကြီးတယ်”

“ဟိုဟာဆိုတာ... ဘာလဲ”

“သေနတ်”

“ဒီကောင်တွေ ဒီလောက်ထိလုပ်ကိုင်ရဲပါ့မလား...
ပြီးတော့ လမ်းမပေါ်လေ”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သတိတော့ထားရမယ်... ငါ့ဆီမှာ
တွေ့လား...”

ဝတ္ထုက စတီးလုံးကိုထုတ်ပြလိုက်သည်။

“အထူးကျင့်ထားတဲ့ လက်နက်ပုန်းလေ... ဟား...
ဟား... ဟား...”

တိမ်မြုပ်တို့ကားလေး အတော်ကြာအောင်မောင်းလာ

သည်အထိ အရိပ်အယောင်ပင် မတွေ့ရသေးပေ။

“ဒီကောင်တွေ တစ်နေရာက စောင့်နေမှာကတော့ သေချာတယ်”

“လူရှင်းတဲ့နေရာမျိုးကို ရွေးချယ်မှာပဲ... ပြီးတော့ မင်း နဲ့ငါ လက်သံပြောင်တာကို သဘောပေါက်ထားတော့ လက် ချည်းပဲ တို့ က် ဒို့ က် မှာမဟုတ်ဘူး... အနည်းဆုံးဓားလောက် တော့ပါမယ်...”

“ဟိုရှေ့မှာ ဒီကောင်တွေကား...”

ကားလမ်းနံဘေး ထန်းရည်ဆိုင်ရှေ့တွင် ကားထိုးရပ်ပြီး သူတို့ကိုစောင့်နေသလား... ထန်းရည်သောက်နေသလား မပြောတတ်...

တိမ်မြို့ ကားလေးဖြတ်ပြီးသွားမှ...

“လိုက်လာပြီ တိမ်မြို့...”

“ခုနေတော့ ရှောင်နိုင်သလောက် ရှောင်ကြဟာပေါ့၊ မလွဲသာတော့လည်း ရင်ဆိုင်ကြတာပေါ့ကွာ”

“အေး... ကောင်းတယ်၊ ငါ့လက်တွေ ခြေထောက်တွေ ကတော့ အသင့်ပဲဟေ့”

နောက်မှ လိုက်လာသောကားမှာ အတင်းကိုမောင်းပြီး လိုက်လာသောကြောင့်... တိမ်မြို့ ကားစက်ရိုက်ကိုထပ်ပြီး မြှင့်ကာမောင်းခဲ့သည်။

“ရှေ့မှာ ကားတစ်စီး... သတိထားနော်”

“အေးပါ”

တိမ်မြို့ ကားစက်ရိုက်ကိုလျှော့ပြီး အရှေ့မှကားလေး နောက်က မောင်းလာစဉ်... အနောက်မှကားက အတင်းကျော် စက်သဖြင့် ကားလေးက ဘေးသို့ကပ်ပေးစဉ်...

“ခုံး...”

“ဟာ...”

“ဟင်...”

ကားနှစ်စီး ဘေးချင်းရိုက်ကာ... တစ်စီးလမ်းဘေးသို့ ထိုးဆင်သွားပြီး သစ်ပင်နှင့်ဝင်ပြီးတိုက်လေသည်။

တိမ်မြို့တို့နောက်ကို လိုက်ခဲ့သောကားက တိုက်ပြီး သည်နှင့် မောင်းပြေးလေတော့သည်။

တိမ်မြို့ ကားကိုထိုးရပ်လိုက်ပြီး သစ်ပင်နှင့်တိုက်မိသောကားဆီကို အပြေးကလေးလာခဲ့ကြသည်။

“အား...ကျွတ်...ကျွတ်”

“ဟာ...”

ကားထဲတွင် သွေးသံရဲရဲဖြင့် အခေါ်ကြီးတစ်ယောက်၊
မိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့် ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို တွေ့
လိုက်ရသည်။

“ကယ်ပါဦးရှင်...အမေ...အမေ”

တိမ်မြိုး ကားတံခါးကိုဖွင့်ပြီး အခေါ်ကြီးကိုတွဲခေါ်
ထုတ်လိုက်သည်။

“ကလေးကရော...”

“သတိမေ့နေတယ်”

ဝတ္ထု...ကလေးကိုပွေ့မပြီး သူတို့ကားဆီသို့ခေါ်
ဆောင်လာခဲ့သည်။ ခေါင်းတွင် ဒဏ်ရာရထားသော အခေါ်
ကြီးကိုလက်ကိုင်ပစ်ဖြင့် ခပ်တင်းတင်းလေး စည်းထားပေး
လိုက်သည်။

“မေမေ...”

“သမီးလေး...သတိရပြီလား”

“သမီးကြောက်တယ် ဘွားဘွား”

“သမီးလေး...ဘွားဘွား ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

တိမ်မြိုး ကားကိုအမြန်ဆုံးမောင်းလာစဉ်...

“ဒီနားမှာ ဆေးရုံမရှိဘူးလား”

“ရိုတယ် အစ်ကို...ရှေ့နားမှာ ဒေသန္တရဆေးရုံလေး
ရှိတယ်...”

(၁၀)မိနစ်လောက် မောင်းလိုက်သည်နှင့် ကျေးလက်
ဆေးရုံလေးဆီကို ရောက်ခဲ့ပြီး မောင်းဝင်လာခဲ့သည်။

အခေါ်ကြီးကို အရေးပေါ်အခန်းတွင်း ခေါ်ဆောင်သွား
ပြီး...အပြင်တွင်တိမ်မြိုးတို့ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကို”

“ရပါတယ်...ကျွန်တော်တို့ဘာကူညီပေးရဦးမလဲ”

“အစ်ကိုတို့ သက်ဆိုင်ရာတာဝန်ရှိသူတွေ လာတဲ့အထိ
ကူညီပေးပါလား...တိုက်သွားတဲ့ကားကို အစ်ကိုတို့မြင်လိုက်
တယ် မဟုတ်လား...”

မြင်လိုက်ပါတယ်...ကားအမျိုးအစားက ToYoTa
Pick-Up အမျိုးအစား၊ ကားနံပါတ်က (-/+ + ×)လေ”

“အစ်ကိုတို့စောင့်ပေးဖို့ အချိန်ရောရရဲလား...”

“မရလည်း ရရမှာပေါ့ကွာ...”

“တကယ် လူမဆန်တဲ့သူတွေပဲ... အစ်ကိုတို့ကားသာ
နောက်ကပါမလာရင် အမေသွေးထွက်လွန်ပြီးသေမှာ...”

တိမ်မြိုးတို့ရောက်နေသည်မှာ မိတ္ထီလာမြို့သို့ဝင်ခါနီး
ဖြစ်ပြီး မိုးချုပ်စပြုနေလေပြီဖြစ်သည်။

“အစ်ကိုတို့က ဘယ်ထိသွားမှာလဲ...”

“မန္တလေးထိ သွားရမှာ...”

“ညီမတို့နဲ့လမ်းတူပါတယ်... သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်
မင်္ဂလာဆောင်ကိုလာရင်း အပြန်မှာခုလိုဖြစ်တာပါ”

“မေမေ... သမီးအိပ်ချင်တယ်”

“သမီးလေး အိပ်ချင်ရင်... မေမေပေါင်ပေါ်မှာ အိပ်
လေ...”

တိမ်မြိုးကလေးငယ်၏ မျက်နှာလေးကို သေသေ
ချာချာကြည့်ပြီး... မြင်ဖူးသလိုရှိနေပေမယ့် ဘယ်နေရာမှာ
မြင်ဖူးသလဲ မသိပေ။

“ဪ... မေ့နေလိုက်တာ၊ အစ်ကိုတို့နာမည်ဘယ်လို
ခေါ်လဲဟင်...”

“ကျွန်တော်က တိမ်မြိုး... သူက ဝဏ္ဏပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်မနာမည်က နှင်းဆီလိုခေါ်ပါတယ်”

“ကလေး အမည်ကရော...”

“စံပယ်လို့ခေါ်တဲ့... အမေနာမည်က ဒေါ်မြတင့်ပါ”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အပြန်အလှန်မိတ်ဆက်
ရင်း သက်ဆိုင်ရာတာဝန်ရှိသူတွေ ရောက်လာပြီး... တိမ်မြိုး
တို့ တွေ့မြင်ခဲ့သည်များကို ပြောပြလိုက်လေသည်။

အားလုံးကိစ္စတွေ ပြီးသွားတော့ မိုးကအတော်လေးကို
ချုပ်နေလေပြီ။ နှင်းဆီတို့ကားကို သက်ဆိုင်ရာမှ မှတ်တမ်းယူ
ပြီး... ပြုပြင်ထားပေးမည်ဖြစ်သောကြောင့် နှင်းဆီတို့တခြား
ကားတစ်စီးနှင့် မန္တလေးပြန်ဖို့ပဲ ရှိတော့သည်။

“အစ်ကိုတို့ ခရီးဆက်မှာလား... မိတ္ထီလာမှာပဲ ည
အိပ်မှာလား...”

“မိတ္ထီလာမှာပဲ ညအိပ်မှာပါ... ဒေါ်လေး အခြေအနေ
ကရော”

“မနက်ဆိုရင် ဆေးရုံက ဆင်းလို့ရပါပြီ... ဟိုရောက်မှ
ဆက်ပြီးဆေးကုရမယ်လေ...”

“တိမ်မြို့...”

“ဘာလဲ...ဝတ္ထု”

“ဒီလို လုပ်ကြရအောင်... ငါတို့လည်း မိတ္တီလာမြို့ထဲ
ကို သွားပြီး တည်းခိုစရာ ရှာရတာတို့ဘာတို့ မလုပ်ရသလို
ဟောဒီက နင်းဆီတို့လည်း အဖော်ရအောင်ဆေးရုံမှာပဲ အိပ်
ကြတာပေါ့...”

“အိပ်တာတော့ ဟုတ်ပါပြီ... ဘယ်မှာအိပ်မလဲ”

“ကားပေါ်မှာ အိပ်ကြတာပေါ့ကွာ”

“ကောင်းသားပဲ... ဘယ်လိုသဘောရလဲ နင်းဆီ”

“ကောင်းတာပေါ့အစ်ကိုရယ် ... နင်းဆီတို့အတွက်
အားမငယ်ရတော့ဘူးပေါ့...”

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး နာရီပိုင်းအတွင်းမှာ ခင်မင်မှုတွေ
ဖြစ်ခဲ့ကြတော့သည်။

“စံပယ်လှိုင်ကို ကားပေါ်မှာသွားပြီး သိပ်ထားလိုက်ပါ
လား... လူကြီးတွေကတော့ စကားပြောပြီး အိပ်ချင်မှ
ကားထဲကိုဝင်ပြီးအိပ်တာပေါ့”

“အမေလည်း ဒဏ်ရာအရှိန်နဲ့ အိပ်ပျော်နေပြီ၊ သမီး

လေးကို ကားထဲမှာပဲသိပ်တော့မယ်”

“တိမ်မြို့ မင်းလိုက်ပြီးပို့ပေးလိုက် ... ငါဒေါ်လေးကို
စောင့်နေပေးမယ်”

“အေး...”

ကလေးမလေးကို ပွေ့မပြီး ကားဆီသို့ခေါ်ဆောင်လာ
ခဲ့သည်။

“အစ်ကိုတို့ကို ခုကွပေးသလိုဖြစ်နေပြီနော်...”

“ဒီလိုသဘောမထားပါနဲ့ ကူညီခွင့်ရလို့ကူညီရတာ
ပါ.. မိတ်ဆွေတစ်ယောက်တိုးတာပေါ့”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အသိအမှတ်ပြု အပြုံး
လေးတွေကို ပြုံးပြမိလိုက်လေသည်။

“မောင်ရင်တို့နှစ်ယောက်က မန္တလေးကို အလည်သက်သက်လား...”

“မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်လေး... မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဆီကိုသွားကြမလို့ပါ”

“နင်းဆီတို့သုံးဦး မန္တလေးကို ကားကြုံသဖြင့်... တိမ်မြောက်ကားနှင့် တစ်ခါတည်းပါလာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။”

“မနင်းဆီတို့က မန္တလေးကမှတစ်ဆင့် တောင်ကြီးဘက်ကို ဆက်ပြီးသွားမှာလား”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို... တကယ်လို့အချိန်ရရင် လာပြီးလည်ဖို့မိတ်ဆွေပါတယ်”

“အချိန်ရင် လာပြီးလည်ပါ့မယ်”

“ဦးဦး...”

“ဘာလဲ ကလေး”

“တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့ပါလားဟင်...”

ကလေးမလေးက ချစ်စရာစကားလေးနှင့် ခေါ်နေလေသည်။

“လိုက်ချင်ပါတယ်ကွယ်... ဦးဦးတို့က ကိစ္စလေးရှိလို့ပါ”

“ကိစ္စရှိရင်လည်း... သမီးတို့ဆီကအပြန်မှ ကိစ္စရှိပေါ့”

“သမီးရယ် ဦးတို့မှာက... အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိလို့နေမှာပေါ့ကွယ်၊ နောက်တော့လာပြီးလည်မှာပေါ့”

“ဆက်ဆက်လာနော်”

“ဆက်ဆက်လာပါမယ်ဗျာ...”

“နင်းဆီတို့ကို တောင်ကြီးသွားတဲ့ကားဂိတ်မှာပဲ ချထားပေးခဲ့လေ... တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လမ်းမှာဆုံတွေ့ခဲ့ကြပေမယ့်... တကယ်မိတ်ဆွေဟောင်းတွေလို သဘောထားပါ့မယ် ကိုတိမ်မြောက်နဲ့ ကိုဝဏ္ဏ...”

“ကျွန်တော်တို့လည်း ဒီလိုပဲသဘောထားပါတယ်”

“ကျွန်မဘက်က နောက်ထပ်ဆုံစည်းမယ်လို့လည်း”

ယုံကြည်ထားပါတယ်”

“ဆုံနိုင်အောင်ကြိုးစားပါ့မယ်”

ကားလေးမှာ မန္တလေးသို့ဝင်ရောက်ပြီး...တောင်ကြီး

ကားဂိတ်ဆီသို့ မောင်းလာခဲ့သည်။

တောင်ကြီးကားဂိတ်သို့ရောက်မှ...

“သွားမယ်နော်...”

“ကောင်းပါပြီ...မနင်းဆီ”

ဦးဦး လာခဲ့နော်”

“အေးပါကွယ်”

“မောင်ရင်တို့ရဲ့ ကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူးကွယ်”

“ရပါတယ် ဒေါ်လေးရယ်...”

ကားစက်ကို ပြန်ပြီးမနှိုးခင်...နင်းဆီမျက်နှာလေးကို အမှတ်မထင် လှမ်းကြည့်မိလိုက်သည်။ သံယောဇဉ်အရိုင်း အစတွေကပ်တွယ်နေသည့်မျက်နှာလေးကို တွေ့မြင်လိုက်ရ ပေမယ့်...ဘဝတွေက ဝေးကွာလှသည်။

ခပ်နွမ်းနွမ်းအပြုံးလေးနှင့် နှုတ်ဆက်ရင်း ကားလေး ကို မောင်းထွက်လာခဲ့တော့သည်။

“ဘယ်လိုလဲ...ကြွေသွားပြီလား”

“မင်း...ဘာကိုပြောတာလဲ ဝဏ္ဏ”

“ဘာကို ပြောရမှာလဲ...နင်းဆီဆိုတဲ့နှုတ်သမီးလေး နောက်ပါသွားတဲ့ မင်းရဲရင်ခန့်သံလေ”

“ဝဏ္ဏရာ မဖြစ်နိုင်တာကို မပြောပါနဲ့...”

“ဘာကို မဖြစ်နိုင်တာလဲ”

“မင်းက ငါ့ကို...သူများမယားကြာခိုတဲ့ကောင်ဖြစ် အောင် လုပ်နေတာလား...”

“တိမ်မြိုးရာ...ငါက ကိုယ့်သူငယ်ချင်းကို မကောင်းတဲ့ စကားပြောပါ့မလား”

“ဒါဖြင့်...ဘာလို့ ခုမင်းပြောလဲ”

“နင်းဆီက အိမ်ထောင်သည်ကလေးအမေလို မင်း ထင်တယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်လေ...မဟုတ်ဘူးလား”

“ဒါကြောင့် ခက်နေတာ...ငါတို့ဆေးရုံမှာသက်ဆိုင် ထာဝန်ချက်လာပြီးယူတုန်းက နင်းဆီကိုလိပ်စာနဲ့ကိုယ်ရေး ဆာလင်မေးနေတာကို ငါကမသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး နား

ထောင်ခဲ့တယ်ကွ... ဘာမှအိမ်ထောင်မရှိဘူး၊ အပျိုမှအပျို၊
စစ်စစ်ပဲ”

“ခါဖြင့်... ကလေးမလေးက အမေလိုခေါ်နေတာရော”

“(၄)နှစ်သမီး အရွယ်ကတည်းက မွေးစားခဲ့တာရှင်းပြီ
လား...”

“မင်းတကယ်ပြောနေတာလား...”

“ဟေ့ကောင်ရ... ဒါက ညာပြောရမယ့်ကိစ္စလား”

“ငါတကယ်... တစ်ချက်တည်းနဲ့ နှလုံးသားဗဟိုကို
ထိမှန်သွားတယ် ဝတ္ထု၊ ငါ့ဘဝတစ်လျှောက်မှာ ခုလိုရင်ခွန်စေ
တာမျိုး တစ်ခါမှမဖြစ်ခဲ့ဘူး”

“ငါတို့ကိစ္စတွေပြီးရင် အလည်သွားတာပေါ့ကွာ...”

“လောလောဆယ်ကတော့ သွားနိုင်မှာ မဟုတ်သေး
ပါဘူး... အန်ကယ်ထွင်ခေါင်ကိစ္စက အရေးကြီးတယ်လေ”

“အချိန်တွေ ရှိပါသေးတယ်ကွာ”

“တစ်ခုတော့ ဆုတောင်းရမှာပဲ ဝတ္ထု”

“ဘာများလဲ...”

“နှင်းဆီမှာ ချစ်သူမရှိပါစေနဲ့လို့လေ...”

“မရှိဖို့များတယ်”

“ဒီတစ်ခါတော့ မင်းစကားကို အတည်မပြုနိုင်ဘူး
နော်”

“အတည်ပြုလိုရတယ်...”

“ဆိုစမ်းပါဦး”

“နှင်းဆီမျက်လုံးအိမ်ထဲမှာ သံယောဉ်းကပ်တွယ်တဲ့
အရိုက်ကလေးတစ်ခုကို ငါတွေ့လိုက်ရတယ်... ဒီမျက်ဝန်းဟာ
သူ့မှာ ချစ်သူမရှိသေးဘူးဆိုတာကို ပြသနေတာပဲ တိမ်မြိုး”

“မင်းပြောသလို ဖြစ်ပါစေကွာ... တော်ကြာကိုယ်က
သွားပြီးပိုးတဲ့အချိန်မှ... မင်္ဂလာဆောင်နဲ့တိုးနေမှဖြင့် ကြေကွဲ
နေရဦးမယ်”

“နိမိတ်မရှိတာတွေ ပြောမနေနဲ့တော့... ခု ဘယ်ကို
သွားမလဲ”

“လိပ်စာအတိုင်... ကျောင်းကိုအရင် သွားပြီးစုံစမ်းချင်
တယ်”

“ကောင်းသားပဲ... အပြန်ကျမှ ငါ့ချစ်ချစ်ဆီဝင်တာပေါ့”
တိမ်မြိုးတို့ ရထားသည့် ကျောင်းလိပ်စာအတိုင်

မန္တလေး အနောက်ဘက်ဆီသို့ လာခဲ့ကြတော့သည်။

“ဟိုရှေ့က ကျောင်းနဲ့တူတယ်...”

“တိမ်မြို့...”

“ဘာလဲ... ဝတ္ထု”

“ကျောင်းပိတ်ရက်ကြီးဖြစ်နေတယ်... ဘယ်လိုစုံစမ်းမလဲ...”

“ကျောင်းထဲကတစ်ယောက်ယောက်ကို စုံစမ်းပြီးမေးကြည့်တာပေါ့ကွာ”

ကားကို ကျောင်းရှေ့မှာရပ်ပြီး ကျောင်းထဲသို့ဝင်လာစဉ်... ကျောင်းဆရာမတစ်ဦး ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။

“ဆရာမ...”

“ရှင်... ဘာကိစ္စလဲ”

“ဟို... ဒီကျောင်းမှာ အလယ်တန်းပြဆရာမ ပြတ်နိပွင့်ဆိုတာ ရှိလားဟင်”

“ပြတ်နိပွင့်... အင်း အရင်နှစ်ကတော့ ရှိတယ်၊ နုတော့ မရှိတော့ဘူး”

“ဟင်...”

“ဗျာ... ဘယ်ကိုပြောင်းသွားတာလဲဆရာမ”

“သူမွေးရပ်... တောင်ကြီးအလယ်တန်းကျောင်းကို ပြောင်းသွားတာပါ”

“ဆရာမရယ် လိပ်စာလေးရောသိရမလား...”

“ရပါတယ်... လိုက်ပြီးမှတ်လေ”

ဆရာမပေးသော လိပ်စာလေးကိုလိုက်ပြီးမှတ်ကာ ကျောင်းထဲမှ ပြန်ပြီးထွက်လာခဲ့ကြတော့သည်။

“တိမ်မြို့ ဒီညတော့မန္တလေးမှာပဲ ညအိပ်ပြီး မနက်မှခရီးဆက်ကြတာပေါ့... ဒီတစ်ခါတော့ ပြေးမလွတ်တော့ပါဘူး... အိမ်လိပ်စာပါ ရခဲ့ပြီပဲ”

“အေးကွာ... ဒီတစ်ခါတော့ တွေ့ရပြီထင်တာပဲ”

“ဟေ့... တိမ်မြို့၊ မင်းအတွက်ဘုရားမတာပဲ”

“ဘာလို့...”

“တောင်ကြီးကိုရောက်ရင်... နင်းဆီ ဆီကိုပင်လို့ရပြီလေ...”

တိမ်မြို့ရင်ထဲမှာ ဖျော်ရွှင်ကြည်နူးသလိုဖြစ်သွားသည်။

တိမ်မြိုးတောင်းတင်

၈၉

ဒီလမ်းတွေက ရန်ကုန်လမ်းတွေလို မဟုတ်ဘူးလေ”

“မင်း... ကျောင်းကိုသွားမှာလား... အိမ်ကိုသွားမှာလား”

“ကျောင်းပိတ်ရက်ဆိုတော့ အိမ်ကိုပဲတန်းပြီသွားမယ်”

“တိမ်မြိုး...”

“ဘာလဲ... ဝတ္ထု”

“ဟိုကောင် မိုက်ကယ်ဂျက်တို့အုပ်စု တစ်နေရာက ငါတို့ကိုချောင်းမြောင်းနေမှာပဲကွ... ခုထိအရိပ်အယောင်တော့ မတွေ့ရသေးဘူး”

“ဒီကောင်တွေ မန္တလေးကိုလာတာ တခြားကိစ္စရှိနေမှာပဲ... ငါတို့ကိစ္စတော့မဖြစ်နိုင်ဘူး။ လမ်းမှာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဆုံသွားရင်း ပြေးဦးကငါတို့ဘက်ကို လှည့်လိုက်တာပဲဖြစ်မယ်...”

“အင်း... ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“သမ္မိမိုးလေး လိပ်စာကိုမင်းတစ်ယောက်ကလွဲပြီး ဘယ်သူသိသေးလဲ”

“ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ဘူးလို့ထင်တာပဲ”

“ငါတော့ သိပ်ပြီးမထင်ဘူး”

တိမ်မြိုးနှင့် ဝတ္ထု မန္တလေးတွင်တစ်ညအိပ်ပြီး တောင်ကြီးသို့ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။ မန္တလေးဆေးရုံတွင် တာဝန်ကျနေသော ဝတ္ထုချစ်သူမှ တိမ်မြိုးတို့နှစ်ယောက်ကို ညစာဖြင့်ညှော်ကျွေးမွေးပြီး . . . ချစ်သူနှစ်ယောက်အနာဂတ်ကိစ္စတွေကို ဆွေးနွေးခဲ့ကြစဉ် . . . တိမ်မြိုးမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို သတိရမိသည်။

ထိုသတိရခြင်းသည် နှလုံးသားမှပထမဦးဆုံးဖြစ်ပေါ်သော ဝေဒနာ၏တောင့်တမှုတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။

“တိမ်မြိုး ငြိမ်လှချည်လားကွ...”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ... ကားကို ဂရုစိုက်မောင်းနေလို့ပေါ့”

“ဘာကြောင့်လဲ ဝဏ္ဏ”

ဒေါ်နွယ်လီမောင်ဟာ ဒေသတော့မဟုတ်ဘူး...နန္ဒာရီ
နေတဲ့နေရာကိုတော့ သူနည်းသူဟန်နဲ့စုံစမ်းမှာပဲ”

“အင်း...မင်းပြောလို့ ငါဟိုရက်ပိုင်းက သတိထားမိ
တာတစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ဘာလဲဆိုတော့ ထွေးထွေးကို ရနံ့ခနဲ
မြိုင်အိမ်ကြီးကို ပို့ပေးခဲ့တဲ့ဒေါ်စိကို ငါတွေ့ခဲ့တယ်...”

“ဘယ်မှာ တွေ့တာလဲ”

“ငါ...ရနံ့ခနဲမြိုင်ကိုအပြန် ဒေါ်စိကို အေမီစိုးလိုက်ပြီး
ပို့တာလေ...ဒီတုန်းက ငါလည်းအမှတ်တမဲ့နေလိုက်တာ
ပဲ... ခုမှ ဆက်စပ်တွေးမိတာကွ”

“ဒါဆိုရင်...သိသွားဖို့တော့များပြီ”

ဝဏ္ဏစကားကြောင့် စိုးရိမ်မှုတစ်ခု ရင်ထဲသို့တိုးဝေ့ပြီး
ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။

“ငါတို့ ဦးအောင်ရောက်ဖို့တော့လိုနေပြီ”

ကားကို မောင်းနေတာထက်ပိုပြီး စက်ရိပ်တင်ကာ
မောင်းလာမိတော့သည်။

သဒ္ဓါမိုးလေးကို ဒေါ်နွယ်လီမောင်တို့ အန္တရာယ်ပြုနိုင်

သည်။ သဒ္ဓါမိုးလေး လူလောကကြီးမှာမရှိမှ ရနံ့ခနဲမြိုင်၏
နေ့စွာတွေကို ပြိုင်ဘက်မရှိသိမ်းယူနိုင်မှာဖြစ်သည်။

တိမ်မြိုးတို့ ရထားသည်လိပ်စာအတိုင်း မောင်းလာ
ရင်း...

“ရှေ့ကလမ်းထဲကို ဝင်ရမယ်တိမ်မြိုး...အင်း ခုလိပ်စာ
ကို ငါသိနေသလိုပဲကွ...ဘယ်မှာသိတာလဲ...အဲ...ဟုတ်ပြီ၊
တိမ်မြိုး”

“ဘာလဲ...”

“နင်းဆီပေးထားတဲ့ လိပ်စာရော...”

“ကား ဒက်(ရ်)ဘုတ်ထဲမှာ”

ဝဏ္ဏ ဒက်(ရ်)ဘုတ်ထဲက လိပ်စာရေးထားသည့်စာအုပ်
လေးကို ထုတ်ယူပြီး လိပ်စာကိုတိုက်ကြည့်လိုက်တော့...

“ဟာ...”

“ဘာဖြစ်တာလဲ ဝဏ္ဏ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ...နင်းဆီလိပ်စာနဲ့ မြတ်နိုးပွင့်လိပ်စာ
က အတူတူဖြစ်နေတယ်...”

“ဟေ...”

၉

၈၅၀၀၆

တိမ်မြိုး အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ရှေ့က ခြံလေးပဲ...”

ခြံတွင် ကားကိုရပ်ပြီး နှစ်ယောက်သားဆင်းလာကာ
ခြံတံခါးမှ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းလေးကို တီးလိုက်သည်။

ခြံထဲမှ လူကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး...

“ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့လဲ”

“ဒီအိမ်က...ဟို မြတ်နိုးဖွင့်အိမ်များလား”

“မဟုတ်ဘူးကွဲ့...”

“ဗျာ...”

“အိမ်ရှင်အမည်က ဘယ်သူလဲ...”

“မနှင်းဆီ...ခေါ်ပြတင်တို့အိမ်”

တိမ်မြိုးနှင့် ဝတ္ထုခေါင်းရှုပ်သွားသည်။ တစ်ခုခုလွှဲ
ချော်နေသည်ကို သိပေမယ့်...ဘာလွဲချော်နေတယ်ဆိုတာ
တော့ မပြောတတ်...

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဝတ္ထု”

“နှင်းဆီကိုပဲ ဝင်တွေ့ပြီး မေးမှရှင်းမှာပဲ”

“ကဲ...မောင်ရင်တို့ ဘာလုပ်မှာလဲကွယ်”

သန္တာမှန်စာပေ

တိမ်မြိုးကောင်းတင်

၉

“ဪ...ဦးလေး၊ မနှင်းဆီကို ပြောလိုက်ပါ...”

ရန်ကုန် က တိမ်မြိုးနဲ့ ဝတ္ထုရောက်နေတယ်လို့”

“ခါဖြင့်...ခဏစောင့်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ခြံစောင့် ဦးလေးကြီး...အိမ်ထဲသို့ဝင်သွားပြီး သိပ်မ
ကြာ နှင်းဆီပါထွက်ပြီး လိုက်လာသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟယ်...ကိုတိမ်မြိုးနဲ့ ကိုဝတ္ထု...ဦးလေးမောင် ခြံ
တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ပါ”

ခြံတံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်နှင့် ကားပေါ်သို့ဝတ္ထု ပြန်
တက်ပြီး ကားမောင်းဝင်လာခဲ့ပေမယ့်...နှင်းဆီနှင့် တိမ်မြိုးက
ထမ်းလျှောက်ပြီးဝင်လာခဲ့သည်။

“အလယ်လာတာလား...ကိုတိမ်မြိုး”

“မဟုတ်ဘူး မနှင်းဆီ...လူတစ်ယောက်ကို လာရှာ
တာ...”

“ဘယ်သူများလဲ...”

“မြတ်နိုးဖွင့်...”

“ရှင်...”

သန္တာမှန်စာပေ

နှင်းဆီ...တိမ်မြို့ကို နားမလည်စွာဖြင့်ကြည့်နေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ရထားတဲ့ လိပ်စာကတော့ ဒီလိပ်စာ ဖြစ်ပြီး...မြတ်နိုးပွင့်မဟုတ်ဘူး ဖြစ်နေတယ်ဗျာ”

“ကိုတိမ်မြို့...မြတ်နိုးပွင့်နဲ့ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ကိစ္စအကြောင်းကို ပြောရရင်...အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြမှဖြစ်မှာ မနှင်းဆီ”

“ဒါဆိုလည်း...အိမ်ထဲရောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြပေါ့”

“ပြောပြတာအရေးမကြီးပါဘူး...မြတ်နိုးပွင့်ကို တွေ့ဖို့ကအရေးကြီးနေလို့ပါ မနှင်းဆီ”

“ကိုတိမ်မြို့ ပြောမှာသာပြောပါ...မြတ်နိုးပွင့်ကိုတွေ့ဖို့ ကျွန်မတာဝန်ယူပါတယ်”

မနှင်းဆီစကားကြောင့် အားပြန်ပြီးတက်သွားသည်။

အိမ်ထဲညှော်ခန်းတွင် အတူတူထိုင်ခဲ့ကြပြီးနောက်..

နန္ဒထွဋ်ခေါင်၊ ထွေးထွေး သဒ္ဓါမိုးနှင့် ဦးစည်သူထွဋ်ခေါင်

၏နောက်ဆုံး အခြေအနေကိုပြောပြလိုက်၏။

“ဦးစည်သူထွဋ်ခေါင်က မျှော်လင့်ချက်မရှိတော့ ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ် မနှင်းဆီ...သူ့ဘဝရဲနောက်ဆုံးချိန်မှာ သူ့မြေးလေးကို လွှဲပြောင်းပေးစရာတွေကို လွှဲပြောင်းပေးချင်နေတာပါ”

“ကိုတိမ်မြို့တို့ ကျွန်းချောင်းရွာကိုရောက်ခဲ့တယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်...အဲဒီကမှ မန္တလေးကိုလိပ်စာရတာ၊ မန္တလေးလိပ်စာကနေ တောင်ကြီးလိပ်စာကိုရတာတောင်..

မြတ်နိုးပွင့်နဲ့ သဒ္ဓါမိုးလေးကို ခုထိမတွေ့သေးဘူး”

“ကိုတိမ်မြို့က မဟုတ်တာပြောတော့မယ်...”

“ဗျာ...”

“မြတ်နိုးပွင့်ရော၊ သမီးလေးသဒ္ဓါမိုးကိုရော ကိုတိမ်မြို့ တွေ့ပြီးပါပြီ”

“ဟာ...”

နှင်းဆီစကားကို လုံးလုံးပင်နားမလည်...

“မြတ်နိုးပွင့်ဆိုတာ ကျွန်မပါ”

“ခင်ဗျာ...”

“ဟေ့”

“သမီးလေး...စံပယ်လှိုင်က သဒ္ဓါမိုးလေ”

၈၆

ရွှေထဝင်

“ဘာလို့ အမည်တွေပြောင်းခဲ့တာလဲ...”

“မပြောင်းခဲ့ပါဘူး...အင်း သမီးလေး သဒ္ဓါမိုးအမည်ကိုသာ ပြောင်းလိုက်တာ...တခြားကြောင့်တော့မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ပေးထားတဲ့ နာမည်က...သမီးလေးဘဝကို အထီးကျန် ဖြစ်စေနိုင်တယ်ဆိုလို့ စံပယ်လိုင်လို့ ပြောင်းလိုက်တာ... ကျွန်မနာမည်က မှတ်ပုံတင်ထဲမှာ မြတ်နိုးပွင့် အပြင်မှာတော့ နင်းဆီလို့ပဲခေါ်ကြတယ်... ကိုတိမ်မြိုးတို့ကိုအပြင်မှာ ခေါ်တဲ့ နာမည်လေးကို ပေးလိုက်တာပါ”

“ဒါကြောင့် လွဲချော်နေတာကို...ဒါနဲ့သမီးလေးရော”

“ဒီနေ့ သူငယ်ချင်းမွေးနေ့သွားနေတယ်...ပြန်လာခါနီးပါပြီ...ကိုတိမ်မြိုးတို့ သမီးလေးကိုခေါ်သွားမှာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ခေါ်သွားချင်ပါတယ်...မနင်းဆီလည်း လိုက် ခဲ့ပါ။ ဟိုမှာကိစ္စတွေပြီးတော့ ပြန်ပြီးခေါ်လာခဲ့ပေါ့.. ကျွန်တော့်တာဝန်က သဒ္ဓါမိုးလေးကိုစောင့်ရှောက်ရမယ့် တာဝန်ရှိပေမယ့်...မနင်းဆီ ဆီမှာရှိနေတော့ သိပ်ပြီးမပူပန် ရတော့ဘူးပေါ့ဗျာ...သဒ္ဓါမိုးလေး အသက်(၂၀)ပြည့်တော့မှပဲ လက်လွှတ်နိုင်မယ်လေ...”

သဒ္ဓါမိုးတစ်ယောက်

❖ တိမ်မြိုးကောင်းကင် ❖

၈၇

“အင်း...ကျွန်မလိုက်ခဲ့ပါမယ်၊ ဒီမှာပဲတည်းခိုပြီး ပြန်ကြတာပေါ့နော်...”

“ဒေါ်လေးရော...”

“သူ့အစ်ကို လိမ္မော်ခြံကိုသွားနေတယ်...ညနေလောက် ဆိုပြန်ရောက်မှာပါ...အမေက ကိုတိမ်မြိုးတို့ကို အရမ်းကျေးဇူး တင်နေတာ...”

“မမနင်းဆီ...မမနင်းဆီ”

“အိုက်ဝီ ဘာဖြစ်တာလဲ...ပြောစမ်း”

အိမ်ထဲကို အပြေးကလေးဝင်လာသော လူငယ်လေး တစ်ဦးကြောင့် တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်လာပြီကို သဘောပေါက်လိုက် သည်။

“ဟို...ဟို...စံပယ်လေးကို ဦးစောခါး မြင်းပေါ်အတင်း တင် ဆွဲခေါ်ပြီးသွားတာကို တွေ့လို့လာပြီးပြောတာ”

“ဘာ...”

“ဟင်...”

“ဟာ...”

“အိုက်ဝီ...ဘယ်ကိုခေါ်သွားလဲ”

သဒ္ဓါမိုးတစ်ယောက်

“တောင်ခြေဘက်ကို”

“တောက်...အိုက်ဝီ မင်းခြံထဲက ဦးကျိုက်ကိုခေါ်သွားပြီး ရဲစခန်းကိုသွားပြီး အကြောင်းကြားလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့...”

အိုက်ဝီထွက်သွားပြီးနောက်...

“ကိုတိမ်ပြီ...ကျွန်မကိုခွင့်ပြုဦး”

“မနင်းဆီ...ကျွန်တို့နှစ်ယောက်ပါလိုက်မယ်”

“ရှင်တို့ မြင်းစီးတတ်လား...”

“စီးတတ်တယ်”

“ခါဖြင့် သွားကြရအောင်...ဒီမှာ ခဏလေးစောင့်”
မနင်းဆီ ရှမ်းဘောင်ဘီလေးကို ထမီနှင့်လဲပြီးဝတ်ကာ ပြန်ပြီးထွက်လာခဲ့သည်။

“သွားကြရအောင် နောက်ဘက်မှာ မြင်းစောင်းရှိ တယ်”
သုံးယောက်သား ပြေးထွက်လာခဲ့ကြပြီ... မြင်းစောင်းထဲမှမြင်း(၃)ကောင်ကို တစ်ယောက်စီစီးကာ . . . ရှေ့ဆုံးမှ မနင်းဆီသွားပြီး တိမ်ပြီနှင့် ဝဏ္ဏတို့က နောက်မှလိုက်ခဲ့ကြလေသည်။

“ကိုတိမ်ပြီသတိထားနော်...ရှေ့မှာ တောင်အဆင်းလမ်းတွေ”

“စိတ်ချ...”

တိမ်ပြီနှင့် ဝဏ္ဏက မြင်းနှင့်ပတ်သက်လျှင်...နှစ်ယောက်စလုံး ကျွမ်းကျင်ပြီးသားဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် ခုလို တောင်တန်းဒေသများတွင်တော့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မစီးခဲ့ဘူးသောကြောင့် သတိထားပြီးစီးခဲ့ကြသည်။

“ဟီး...အီ...ဟီး”

နှင်းဆီ မြင်းဝက်ကြိုးကိုသတ်ပြီး မြင်းပေါ်မှခုန်ဆင်းကာ မြင်းတွေကို သစ်ပင်တွင်ချည်နှောင်လိုက်သည်။
တိမ်ပြီတို့ရောက်နေသော နေရာက...တောင်ခြေလေးတစ်ခုဆိုသည်ကို သတိပြုမိလိုက်သည်။

မြင်းတွေထားပြီး...လျှောက်လာကာ တဲအိမ်လေးတစ်ထုံးကိုရောက်ခဲ့ကြသည်။

“ဦးရှမ်း...ဦးရှမ်း”

“ဟင်...နှင်းဆီမ ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“စောခါးကို တွေ့မိလား”

“အေး...တွေ့မိတယ်၊ လူစိမ်း(၃)ယောက်ကို ဟိုကောင်
စောခါး ခေါ်သွားတာပဲ”

“သမီးလေး...စပယ်ရောပါလား”

“စံပယ်ကလေးလားတော့ မသိဘူး...ကလေးမတစ်
ယောက်ကို ပန်းပေါ်တင်ပြီး ခေါ်သွားတာပဲ...ငါက အိပ်ပျော်
ပြီးပါသွားတယ်ထင်တာ”

“ဘာတွေဖြစ်လို့လဲ...နင်းဆီ”

“စောခါး...စပယ်ကို ခိုးပြီးထွက်လာလို့”

“ဘာ...စောခါး ခွေးစိတ်ပေါက်ပြန်ပြီ၊ ဒါဆို ပြန်ပြန်
လိုက်မှ ဖြစ်မယ်...ငါပါလိုက်မယ်”

ဦးရှမ်း လုံတစ်ချောင်းကို ကိုင်လျက်...တိမ်မြိုးတို့နှင့်
အတူပါလာလေသည်။

“နင်းဆီ ဘာလက်နက်မှမကိုင်ဘူးလား”

“နင်းဆီလည်း သမီးလေးတွေနဲ့ထွက်လာရတာ ဘာ
လက်နက်မှ သတိမရလိုက်ဘူး...ကိုတိမ်မြိုးတို့ရော...”

“လက်နက် မလိုပါဘူး...”

ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် တဲအိမ်ကလေးကို တွေ့လိုက်ရ

သည်။

“နင်းဆီ...လူခွဲပြီးဝင်မယ်”

“ငါနဲ့ ဦးရှမ်းက...နောက်ဘက်ကနေ ကပ်မယ်၊

မင်းနဲ့ နင်းဆီ ဘေးဘက်ကနေကပ်”

“အေး...”

နပ်ယောက်စီခွဲပြီး တဲအိမ်လေးနားသို့ ကပ်လိုက်ကြ

သည်။

“အပြင်မှာ ဘယ်သူမှမစောင့်ဘူးလား”

“စောင့်စရာ မလိုပါဘူးဗျာ...ဒီနေရာကို ဘယ်သူမှ
လောပါဘူး”

“ကိုစောခါး...ခင်ဗျား ဒီကောင်မလေးကိုခေါ်လာတာ
ဘယ်သူမှ မတွေ့ဘူးလား”

“မတွေ့ဘူး...ကျွန်ခေါ်လာတဲ့နေရာက လူရှင်းတယ်
...ကောင်မလေးဆီးလာတဲ့စက်ဘီးတော့ ချောက်ထဲပစ်ထား
ခဲ့တယ်...ကဲ ခင်ဗျားတို့ ခိုင်သလိုကျွန်ဘက်က တာဝန်ကျေ
ပြီ ဘယ်မှာလဲငွေ”

“ပေးရမှာပေါ့ဗျာ...မော်ကြီး ငွေထုပ်ယူခဲ့ခမ်း”

“ရော...ဆရာ”

“ဘုတ်...”

မိုက်ကယ်ဂျက်...ငွေထုပ်ကို စောခါးရှေ့သို့ ပစ်ချ
ပေးလိုက်ကာ...

“ဒီထဲမှာ ငွေသိန်း(၂၀)ကျေနပ်လား”

“ကျေး...ကျေနပ်ပါတယ်”

စောခါး မျက်နှာတွင် လောဘရမ္မက်တွေက လွှမ်းသွား
ပြီး...ငွေထုပ်ကိုလှမ်းပြီးယူလိုက်သည်နှင့်...

“ကဲ...”

“အား...ခင်...ခင်ဗျား”

မိုက်ကယ်ဂျက် လက်ထဲမှစားမြှောင်က စောခါးရင်
ညွှန်ဆီသို့ရောက်သွားပြီး...စောခါး ကြမ်းပြင်တွင်မှောက်သွား
လေသည်။

“ဆရာ...ဒီကောင်မလေးကိုရော”

“တစ်ခါတည်း ရှင်းမယ်...ရောစားမြှောင် ရှင်းလိုက်
တော့...”

မော်ကြီးဆိုသည့်ကောင် စားမြှောင်ကိုဆုပ်ကိုင်ပြီး...

သဒ္ဓါမိုးလေး ရင်ညွှန်ဆီသို့ ထိုးစိုက်မည်အပြု...

“ဝိုး...”

“ပြောင်း...”

“အင့်...”

“ဟာ”

“ဟင်...”

စားမြှောင်ကိုင်ထားသော မော်ကြီးမှောက်ကျသွား
အောင်...ဝတ္ထု၏သံလုံးလေးက မြန်ဆန်လှသည်။

မိုက်ကယ်ဂျက် အံ့အားသင့်နေချိန်တွင် တိမ်ပြိုနှင့်
ဝတ္ထုတို့ အိမ်ထဲသို့အပြေးတက်ပြီး တိုက်ခိုက်တော့သည်။

“ကျား...”

“ယိ...”

“ခွမ်း”

“ပြောင်း...”

မိုက်ကယ်ဂျက်တို့သုံးယောက် ဘယ်လိုမှတုံ့ပြန်ချိန်
ရော...အလူးအလဲဖြစ်နေချိန်တွင် မိုက်ကယ်ဂျက် အခြေ
အနေကို သဘောပေါက်ပြီး တံထဲမှခနဲချကာ ပြေးလေတော့

၁၀၄

၀၅၀၀၆

သည်။

“ဝတ္ထုလိုက်မနေနဲ့တော့... ဒီကောင်ပြေးမလွတ်ပါဘူး”

“သမီးလေး... သမီးလေး”

“မေမေ...”

“သမီးရယ်”

နှင်းဆီ... သန္ဓ်မီးလေးကို ရင်ခွင်ထဲသို့ထွေးပိုက်ပြီး
ဖက်ထားလိုက်တော့သည်။ ထောင့်တွင်း သက်ဆိုင်ရာတာဝန်
ရှိသူများရောက်လာပြီး... မိုက်ကယ်ဂျက်ခ် တပည့်များကို
ဖမ်းဆီးလေသည်။

စောခါးကတော့ သွေးအိုင်ထဲတွင် လဲလျက်... ညည်း
နေလေသည်။

“မေမေ...”

“ဘာလဲ... သမီးလေး”

“သမီးက ဦးဦးနဲ့လိုက်သွားရမှာလား...”

“ဟုတ်တယ်လေ...”

“ဟင့်အင်း... မလိုက်ချင်ဘူး”

“မြေးလေးရယ်...”

အားလုံးဘာလုပ်ရမှန်း မသိဖြစ်နေသောကြောင့်...

“ကဲ... သမီးနှင်းဆီ ကျောင်းကိုခွင့်တင်ပြီးသာ သွား
တော့... ဒါမှမဟုတ်လည်း ကျောင်းကထွက်လိုက်တော့”

တိမ်ပြီနှင့် ဝတ္ထုကတော့ဘာမှမပြောဘဲ... နှင်းဆီ၏

သန္ဓ်မွန်စာပေ

ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုပဲ စောင့်နေကြတော့သည်။

“ကိုတိမ်မြို့...”

“ပြောပါ မနင်းဆီ”

“ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲ”

“ကျွန်တော်လည်း မပြောတတ်တော့ဘူး...”

နင်းဆီ ခဏကြာအောင်စဉ်းစားပြီး...

“ကျွန်မ ကျောင်းကိုခွင့်တင်ကြည့်မယ်လေ...မရရင်တော့
မေမေပြောသလိုပဲ ကျောင်းကထွက်ရမှာပဲ မတတ်နိုင်ဘူး”

“ခွင့်ရအောင်တော့ ပြောကြည့်ပါဗျာ”

“ကြိုးစားကြည့်တာပေါ့...သမီး”

“ရှင်...မေမေ”

“မျက်ရည်သုတ်လိုက်တော့ မေမေပါလိုက်မယ်...”

“ဟင်...တကယ်ပြောတာနော်”

“တကယ်ပေါ့သမီးရဲ့...”

နင်းဆီနှင့် သခွါမိုးတို့၏ သံယောဇဉ်ကိုကြည့်ပြီး
တိမ်မြို့စိတ်ထဲမှာမကောင်းခဲ့ပေ...သခွါမိုးလေးဘာမှ မိဘ
နှစ်ပါးမရှိသည့်နောက်ပိုင်း နင်းဆီကိုမိခင်ရင်းဖခင်ရင်းသဖွယ်

သံယောဇဉ်ကြီးနေသဖြင့် ဘယ်လိုမခွဲနိုင်မှာမဟုတ်ပေ။

“သမီးရေ...အပြင်မှာ စခန်းဖျားကိုသန့်ဇော်တို့ လာ
နေကြတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...”

စခန်းဖျားကိုသန့်ဇော်နှင့် တာဝန်ရှိသူကြီးတချို့ အိမ်ထဲ
သို့ဝင်ခဲ့ကြပြီး...

“ဒီက နောင်ကြီးနှစ်ယောက်ကို မေးစရာရှိလို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့...မေးနိုင်ပါတယ်”

“လွတ်မြောက်သွားတဲ့ မိုက်ကယ်ဂျက်ကိုသိလား”

“သိတော့ မသိဘူး...ဒါပေမယ့် သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့
မိန်းကလေးနဲ့တော့ အတူတူနေပါတယ်”

တိမ်မြို့...ရနံ့နေမြိုင်အိမ်ကြီး၏ အခြေအနေကိုပါ
ပြောပြရင်း...အေးနွယ်လီမောင်၊ ဦးကြည်အောင်ခင်၊ အေမီစိုး
တို့ရာဇဝင်ပါ ရှင်းပြလိုက်သည်။

“အင်...ဒါဆိုရင်တော့ ရှင်းပါပြီ စောခင်းထွက်ချက်က
လည်း သူ့ကို မိုက်ကယ်ဂျက်က...ငွေသိန်း(၂၀)ပေးပြီး
ကလေးမကို ဖမ်းခိုင်းတာပဲ”

“မိုက်ကယ်ဂျက်နဲ့ စောခါက ဘယ်လိုသိကျွန်း တာလဲ”
 “မိုက်ကယ်ဂျက် တောင်ကြီးကိုရောက်လာတော့...
 ကောင်မလေးကို အစဖျောက်ပစ်ဖို့ ရောက်လာတာ လောင်း
 ကစားပိုင်းမှာ စောခါနဲ့ဆုံပြီး... ခုလိုအခြေအနေမျိုးထိ
 ဖြစ်ခဲ့ တာပဲ... မိုက်ကယ်ဂျက်က စောခါကို တစ်ခါတည်း
 နှုတ်ပိတ်တဲ့သဘောလုပ်ခဲ့တာပဲ... ဒါဆိုရင် ရန်ကုန်တစ်ဖွဲ့
 တွေကို အကြောင်းကြားပြီး မိုက်ကယ်ဂျက်ကိုဖမ်းမိအောင်
 လုပ်ရမှာပဲလေ...”

“ဒေါ်နွယ်လီမောင်တို့ကိုရော...”

“သူတို့ကို ဖမ်းနိုင်ဖို့က... မိုက်ကယ်ဂျက်ကိုမိမ့်
 ဖြစ်မယ်လေ၊ မိုက်ကယ်ဂျက်တပည့်တွေက သူတို့ဆရာ
 မိုက်ကယ်ဂျက်က ခိုင်းစေတာကလွဲပြီ... အေဒီစိုးတို့ခိုင်းစေ
 ငှာကို မသိဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ဘက်က အထောက်
 အထားမခိုင်လှဘဲ... သူတို့ကို ဖမ်းဆီးလို့မရဘူး၊ ဒါပေမယ့်
 သိပ်ကြာကြာကြီးမစောင့်ရပါဘူး၊ ဖမ်းဆီးနိုင်မှာပါ... ခုလိုပြော
 ပြတာကို ကျေနပ်တင်ပါတယ် ကိုတိမ်မြို့...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

စခန်းများ ကိုသန့်ဇော်တို့ ပြန်သွားပြီး... ခြံဝန်းလေးထဲ
 သို့ တိမ်မြို့နှင့် ဝဏ္ဏဆင်းလာကြရင်း...

“တိမ်မြို့...”

“ဘာလဲကွာ”

“မင်းအတွက် ကံကြမ္မာက အခွင့်အရေးပေးနေပြီ”

“ဘာကို မင်းကပြောနေတာလဲ...”

“တိမ်မြို့... ဒီလောက်ထိမတုန်းလေ”

“ဟကောင် ဝဏ္ဏ... မင်းစကားက အရင်းအဖျားမရှိနဲ့

ငါကဘာကိုပြောရမှာလဲ...”

“နင်းဆီ ငါတို့နဲ့အတူ ရန်ခနဲမြိုင်ကို ပါလာမှာမဟုတ်
 ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဒါကိုပြောတာကွ...”

“ဝဏ္ဏရယ်... ရန်ခနဲမြိုင်မှာ ဘာတွေဘယ်လိုရင်ဆိုင်
 ရဦးမယ်မသိသေးဘူးလေ... ကိုယ့်နဲ့လုံးသားကိစ္စကို ဦးစားပေး
 လို့မသင့်ဘူး”

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ဇာတ်သိမ်းကိုငါကသိပြီးသား

၁၁၀

စွယ်စုံ

ဟေ့...

“ထားလိုက်ပါတော့...”

“မင်းကို ငါမေးမယ်”

“ဘာလဲ...”

“မင်းနှင်းဆီကို ချစ်လား”

“ဟာကွာ...”

ဝဏ္ဏအမေးစကားကို စကားဖြင့် မဖြေပေမယ့်...

ရင်ထဲမှာတော့ ခေါင်းညိတ်လျက်...

ရန်ကုန်သို့ တိမ်မြိုးတို့ရောက်ပြီး (၃)ရက်မြောက်နေ့တွင်... ဦးစည်သူထွဋ်ခေါင် ဆုံးပါးသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ဦးစည်သူထွဋ်ခေါင် နောက်ဆုံးအချိန်တွင် သူတွေ့ချင်သော မြေးလေးကိုတွေ့ ခွင့်ရပြီဖြစ်၍ စိတ်လျော့ချကာ... အားလုံးကိုကျောခိုင်းထွက်ခွာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးစည်သူထွဋ်ခေါင်၏ ဈာပနာပြီးဆုံးသည့်နောက်တစ်နေ့တွင် ရှေ့နေကြီးဦးဗလှရောက်လာပြီး... ရန်ခနဲမြိုင်နှင့်ပတ်သက်ပြီး အမွေဆက်ခံမှုတွေကို အားလုံးရှေ့တွင် တရားဝင်ထုတ်ပြောတော့သည်။

“ရန်ခနဲမြိုင် အိမ်ကြီးနဲ့ နေမြိုင်ကုမ္ပဏီပိုင်ပစ္စည်း

သစ္စာမှန်စာပေ

တွေကို...ဟောဒီ သမီးလေးသမီးမို့က ပိုင်ဆိုင်မှုရဲ့(၇၀)ရာခိုင်နှုန်းကို ပိုင်ဆိုင်ရမှာဖြစ်တယ်... (၃၀)ရာနှုန်းကို ဦးမြတ်ဦးနှင့် မောင်တိမ်ပြီတို့က ပိုင်ဆိုင်ရမှာဖြစ်တယ်ဆိုတော့ အားလုံး သဘောပေါက်ကြမှာပါ။

ဒေါ်နွယ်လီမောင်၊ ဦးကြည်အောင်ခင်နှင့် အေမီနိုးတို့က ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲငြိမ်သက်နေကြသည်။ သူတို့ကလွန်ခဲ့တဲ့ အပြစ်တွေပေါ်မှာလည်း ခြောက်လှန့်နေကြပြီဖြစ်သည်။

“ကဲ...အားလုံး ဘာမေးစရာရှိသေးလဲ”

ရှေ့နေကြီးဦးဗလုံက...ဒေါ်နွယ်လီမောင်တို့ကို တိုက်ရိုက်မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ခု...ကျွန်မတို့စီးနေတဲ့ကား (၂)စီးကိုရောပေးခဲ့ရမှာလား...”

“ဒေါ်နွယ်လီမောင်တို့အတွက် ဦးစည်သူထွင်ခေါင်က ဘာတစ်ခုမှ လွဲပေးခဲ့တာမရှိပါဘူး”

“ဒီအိမ်ကြီးပေါ်မှာရော နေထိုင်ခွင့်မရှိတော့ဘူးလို့ ဆိုလိုတာပေါ့”

“ဒါကတော့ ဟောဒီက...ဦးမြတ်ဦးနဲ့ မောင်တိမ်ပြီတို့

ပေါ်မှာပဲ မူတည်ပါတယ်...သူတို့က ဆက်ပြီးနေခိုင်းရင် ဆက်ပြီးနေနိုင်ပါတယ်”

ဒေါ်နွယ်လီမောင်တို့ အကျပ်တွေနေပါက ယခင်နေထိုင်ခဲ့သော ခြံနဲ့တိုက်အပါအဝင်ကားကိုပါ အပြီးရောင်းစားပြီး ဦးစည်သူထွင်ခေါင်ထံမှ ဥစ္စာစနတွေကို ကောက်ကျပ်မှုနှင့် ချယူခဲ့ဖူး စီစဉ်ခဲ့ပေမယ့်...ဘာတစ်ခုမှ ဖြစ်မလာသောကြောင့် အကျပ်တွေနေလေသည်။

“မောင်တိမ်ပြီ...”

“ဟုတ်ကဲ့...ပြောပါအန်ကယ်”

“ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်ထားလဲ”

“ကျွန်တော့်သဘောဆန္ဒကတော့ ဆက်ပြီးမထားချင်တော့...ဒါပေမယ့် ဖေဖေဆန္ဒဆုံးဖြတ်ချက်ကိုပဲ နားထောင်မှာပါ...”

“ကဲ...ဦးမြတ်ဦး”

“ဒေါ်နွယ်လီမောင်တို့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေမယ်ဆိုရင် နေထိုင်ခွင့်ရှိပါတယ်...ဒါပေမယ့် မကောင်းကြံစည်မှုရှိလာမယ်ဆိုရင်တော့ နေခွင့်မပေးနိုင်ဘူး”

“ဦးမြတ်ဦး စကားကိုကြည့်ပြောပါ... ကျွန်မတို့က ဘယ်သူ့ကို မကောင်းကြံခဲ့လို့လဲ”

“ဒါတော့ ခင်ဗျားတို့ကိုယ် ခင်ဗျားတို့အသိဆုံးဖြစ်မှာ ပါ...”

“ရှင် ... ဘာအထောက်ထားနဲ့ပြောနိုင်လဲ”

“ဘယ်လိုအထောက်အထားနဲ့ ပြောနိုင်လဲဆိုတာ ဥပဒေက စကားပြောပါလိမ့်မယ်... ကျုပ်ပြောစရာမလိုဘူး”

“ဘာ ...”

“သမီးလေး ... သဒ္ဓါမိုးပြော”

“ဟို ... ဒီအန်တီကြီးကို ဒီအိမ်မှာမထားနဲ့ သူတို့နေ မယ်ဆိုရင် သမီးမနေဘူး”

“ဟင် ...”

“ဟယ်”

သဒ္ဓါမိုးစကားကြောင့် ဘယ်သူမှငြင်းဆန်း၍မရပေ။ ရန်နေမြိုင် အိမ်ကြီးရဲ့အရှင်သခင်က သဒ္ဓါမိုးမဟုတ် လား...

“ဒေါ်နွယ်လီမော် ... ကြားပါတယ်နော်”

“ကြားတယ် ... ဒီတစ်ပတ်အတွင်း ပြောင်းပေးမယ်”

“ကောင်းပါပြီ ... ခုတည်းက ပြောထားမယ်၊ ဒီနေ့က ဝဗျီး ခင်ဗျားတို့မိသားစု အိမ်အောက်ထပ်ကလွဲပြီး အိမ်ပေါ်ကို တက်ပိုင်ခွင့်မရှိတော့ဘူး ...”

“တောက် ... လူပါးဝနိုင်ကြပြီပေါ့”

ဒေါ်နွယ်လီမောင်တို့ ထသွားမည်အပြု ...

“နေပါဦး ... ပြောစရာကျန်သေးတယ်”

“ဘာလဲ ... ပြော”

“အိမ်က ကားတွေကိုလည်း လုံးဝစီးပိုင်ခွင့်မရှိတော့ ဘူးဆိုတာကို ပြောမလို့ပါ”

အေမီမိုးမျက်လုံးတွေမီးဝင်းဝင်းတောက်စွာဖြင့် တိမ်မြိုး တို့သားအဖကို စိုက်ကြည့်ပြီး အိမ်အပြင်သို့ထွက်သွား ကြသည်။

“အန်ကယ်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

အိမ်ရှေ့သို့ တိမ်မြိုးလိုက်ပို့ရင်း ...

“မောင်တိမ်မြိုး ...”

“ပြောပါ အန်ကယ်”

“ဒီမိသားစုကို သတိထားပါ”

“ဟုတ်ကဲ့...သူတို့ကိုလည်း သက်ဆိုင်ရာက ခြေရာခံနေပါပြီ...သူတို့ပြုခဲ့တဲ့ မကောင်းမှုတွေကို သူတို့ခံကြရမှာပါ...”

“ဒီလို မကောင်းကြံခဲ့လို့လည်း ဦးစည်သူထွင်ခေါင်က သူတို့ကို ဘာတစ်ခုမှမပေးခဲ့တာပေါ့ကွာ...ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ဘက်က သတိမလစ်စေခဲ့ဟေ့...ယုတ်မာကောက်ကျစ် တဲ့စိတ်ကို တွေ့ရတာမဟုတ်ဘူး”

“စိတ်ချပါ အန်ကယ်”

ရှေ့နေကြီး ဦးဗလုပြန်သွားပြီး ...အိမ်ထဲသို့ပြန်ပြီး ဝင်လာချိန်တွင် ...

“ဦးဦး...”

“ဘာလဲ ...သမီး”

“သမီးကို သမ္မတရပ်ရှင်ရုံလိုက်ပြီးပို့ပေးမယ်ဆို”

“ဘယ်တော့ပို့ပေးမှာလဲ ...”

“ခုမှ ...ဘိုဘိုဆုံးတာ ရက်လည်ပဲရှိသေးတော့

သွားလို့မကောင်းသေးဘူးလေ၊ နောက်တော့ပို့ပေးမှာပေါ့”

“ဦးဦးပေးရင် ...မေမေ့ပါ ခေါ်ရမယ်နော်”

“ဟေ ...”

“အယ် ...”

နှင်းဆီနှင့် တိမ်မြိုး ...သဒ္ဓါမိုးစကားကြောင့် နှစ်ယောက်သားကြည့်မိလိုက်ကြသည်။

“ဦးဦး ...”

“ဘာ...ဘာလဲကွယ်”

စကားတွေ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြစ်နေလေသည်။

“ခေါ်မှာလား ပြောလေ ...”

“သမီးမေမေလိုက်ရင် ခေါ်မှာပေါ့ ...”

“မေမေ ...”

“သမီး ...ဘာလဲ”

“လိုက်မှာလား ...”

“ဪ ...အင်း”

နှင်းဆီလည်း ရှက်စိတ်လေးနှင့် ခေါင်းကိုသာညိတ် ပြလေသည်။

“သမ္မတရံပြီးရင် ... ရွှေတိဂုံဘုရား၊ တိရစ္ဆာန်ရံ
ကန်တော်ကြီး အများကြီးပို့ပေးရမယ်... နော် ဦးဦး”

“စိတ်ချပါကွယ် ... ပို့ပေးပါမယ်”

သဒ္ဓါမိုးလေးကို လက်ဆွဲကာအိမ်ထဲသို့ပြန်ပြီးဝင်လာ
ချိန်တွင် ... ဖေဖေက စာရွက်တွေနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။

“ဖေဖေ ... ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ”

“ကုမ္ပဏီစာရွက်တွေကို သိမ်းနေတာ သား။ ဒီစာရွက်
စာတမ်းတွေက ဦးကြည်အောင်ခင်ကို ဥပဒေလမ်းကြောင်းက
နေ... အရေးယူရမယ့် သက်သေအထောက်အထားတွေလေ”

“ဒီလူကြီး ကုမ္ပဏီငွေတွေကို အလွဲသုံးစားလုပ်နေ
တာ တော်တော်များလား ...”

“များတယ်သား ... သိန်းရာချီပြီးရှိတယ်”

“ဒီငွေတွေ သူဘယ်မှာသုံးတာလဲ ...”

“ဒါကို ... ဖေဖေစုံစမ်းနေတာ”

“သူတို့ပထမပြောနေတဲ့ အိမ်နဲ့ခြံက... ရှောင်မိလိက်
ပြီဆို”

“ဟုတ်တယ် ... ဒီငွေတွေရယ်၊ ကုမ္ပဏီကငွေတွေနဲ့

တခြားလုပ်ငန်းတစ်ခုကို အေ့စီနာမည်နဲ့ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံထား
တယ်ဆိုတာကို သိထားတယ်... တိတိကျကျသိအောင်ဟော
စုံစမ်းနေတယ်သား ...”

“ဦးကြည်အောင်ခင်ကို ဘယ်တော့လောက်တရားစွဲ
မှာလဲ ...”

“ရှေ့လထဲမှာ တရားစွဲဖို့ ရှေ့နေဦးဗလုနဲ့တော့ တိုင်
ပင်ထားတယ်”

“ခု... သူ့ကိုရော ကုမ္ပဏီမှာလုပ်ခိုင်းထားတုန်းပဲလား”

“လုပ်ခိုင်းထားရတယ် .. ဒါမှ သူ့ကိုစောင့်ကြည့်နိုင်မှာ
လေ၊ ခြေ ... သား မြေးလေးရော ဒီမှာပျော်ရဲလား”

“ပျော်ပါတယ် ဖေဖေ”

“ဘယ်တော့လောက်ပြန်ကြမှာလဲ ...”

“ဒီမှာ တစ်လလောက်နေပြီးရင်... တောင်ကြီးကိုပြန်
မယ်ဖေဖေ ...”

“အပြီးလား ... သား”

“မဟုတ်ပါဘူး... နှင်းဆီကျောင်းကိစ္စတွေကိုသွားရှင်းပြီး
တာနဲ့ ပြန်လာကြမှာပါ”

“အေးကွယ် ... နင်းဆီတို့မိသားစုလည်း ဒီကိုအပြဲ
ပြောင်းလာရင် ကောင်းတာပေါ့... မြေးလေးရဲ့ ဥစ္စာပစ္စည်းတွေ
ကို သူတို့ပဲစောင့်ရှောက်စေချင်တယ်”

“သားလည်း နင်းဆီနဲ့ ဒီကိစ္စကိုဆွေးနွေးဦးမှာပါ”

“ဆွေးနွေးလိုက်ပါ သားရယ်... ငါ့သားလည်း အသက်
တွေကြီးနေပြီနော်”

“ဟာ ... ဖေဖေကလည်း”

“ဖေဖေကလည်း လုပ်မနေနဲ့ နင်းဆီလေးက မိန်းမ
ချောလေးနော် ... မိန်းကလေးပီသတယ်၊ သားနဲ့ဆိုလိုက်
ဖက်တယ်”

“ဖေဖေရယ် တိုးတိုးပြောပါ ... ကြားသွားမှဖြင့် ...”

“ကြားတော့ နားဖောက်ပြီးသားဖြစ်တာပေါ့ကွာ...”

ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

တိမ်မြို့ ... အဖေဖြစ်သူနားက အမြန်ဆုံးခွာပြီး
အပြင်ကိုထွက်တော့ အိမ်ရှေ့ဆွယ်ခန်းတွင် နင်းဆီကို သားအင်
တီမီဂိမ်းကစားနေကြသည်။

“ဦးဦး ... လာလေ”

“ဆော့ကြပါဗျာ”

“လာပါဆိုနေမှ ...”

သဒ္ဓါမိုးက အတင်းခေါ်သောကြောင့် ဘေးတွင်ဝင်ပြီး
ထိုင်ကာ တီမီဂိမ်းဆော့ရတော့သည်။

တိမ်မြို့မိတ်ကူးလေးနှင့် ဘဝလေးတစ်ဘဝကို ခံစား
မိသည်။ ခုလိုဘဝလေးနှင့်အတူ ထာဝရနေခွင့်ရမည်ဆိုလျှင်
တကယ်ပင်ကြည်နူးစရာ ကောင်းနေမှာအမှန်ပင် ...

တိမ်မြိုးကောင်းတင်

၁၂၃

နိုင်တောင်မနိုင်ဘူး။

“ဘာအလုပ်တွေလည်း ပြောစမ်းပါဦး ...”

“ခြံထဲက အလုပ်တွေလေ ...”

“တိမ်မြိုးရာ ... ဒီအကြောင်းပြချက်တွေက ရိုးပါတယ်
ငါမသိဘူးမှတ်နေလား ...”

“ဟေ့ကောင် ...”

ဝဏ္ဏစကားကို ဆက်ပြီးမထွက်အောင် တားထားလိုက်
ရသည်။

“ဟိုဟာတွေ မတွေ့ပါလား ...”

စေ့နွယ်လီမောင်တို့ မိသားစုကို ဝဏ္ဏပြောခြင်းဖြစ်
သည်။

“အိမ်ကို ပြန်မလာကြတာ တစ်ပတ်လောက်ရှိနေပြီ
ကွ ...”

“တစ်သက်လုံး ပြန်မလာလည်း ကောင်းတာပေါ့၊
ဪ ... မိုက်ကယ်ဂျက်သတင်းကြားပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း ...”

“ဒီကောင် ကားမှောက်ပြီးဆုံးသွားပြီ ...”

တိမ်မြိုး...သဒ္ဓါမိုးနှင့် နင်းဆီကို ဘုရား၊ တိရစ္ဆာန်ရုံ
နှင့် ရုပ်ရှင်လိုက်ပြရန် ပြင်ဆင်ပြီး ဧည့်ခန်းတွင်ထိုင်စောင့်နေ
စဉ် ...

“တီ ...တီ”

အိမ်ရှေ့တွင် ကားရပ်လိုက်သံကို ကြားလိုက်ရသော
ကြောင့် ကြည့်လိုက်တော့ ...

“ဝဏ္ဏ ...လာကွာ”

ဦးစည်သူထွဋ်ခေါင် ရက်လည်ပြီးကတည်းက ဝဏ္ဏ
နှင့်တိမ်မြိုးတို့ ဆုံ့ဖြစ်ခဲ့သည်မှာ (၁၀)ရက်လောက်ရှိနေလေပြီ။

“ငါ့ကောင်ကြီး အိမ်ကပ်ထုချည်လား ...”

ဝဏ္ဏစကားက ဟိုမလွတ် ဒီမလွတ်စကားပင် ...

“ကပ်ရမှာပေါ့ကွ ...အိမ်မှာလည်း အလုပ်တွေက

“ကားဘယ်မှာ မှောက်တာလဲ...”

“မှော်ဘီနဲ့ တိုက်ကြီးလမ်းမှာ သက်ဆိုင်ရာကမ်းဆီးတစ်ခုကို ထွက်ပြေးရင်း ကားမှောက်ပြီးဆုံးတာ...”

“တောက်...ဟိုမိသားစုအတွက် အဓိကသက်သေမရှိသလိုဖြစ်သွားတာပေါ့ကွာ”

တိမ်မြိုး စိတ်ထဲမှာမကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။

“တိမ်မြိုးရာ ဒင်းတို့လည်းကြာကြာနေလို့မရပါဘူး... အမှန်တရားပေါ်လာရမှာပါ... ဒါနဲ့မင်းတို့အခြေအနေဘယ်လိုလဲ”

“လုပ်ပြန်ပြီ...မင်းက ဘာကိုပြောတာလဲ”

“တိမ်မြိုး ရူးချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့...မင်းနဲ့နှင်းဆီကိစ္စကို ပြောတာ”

“အရင်အတိုင်းပဲ...”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး...နည်းနည်းတော့ပိုမှာပါ”

“ဒါတော့ကွာ...တစ်အိမ်တည်းအတူနေတာပဲ...”

ခင်မင်မှုကတော့ ရှိသင့်သလောက်ရှိမှာပေါ့”

“ခင်မင်ရုံနဲ့ မပြီးဆုံးနဲ့လေ...”

“ဝတ္ထုရာ ရှေ့တိုးဖို့ဆိုတာ မလွယ်သေးပါဘူး”

“အရိပ်အငွေ့လေးတော့ ပြပေါ့ကွာ...”

“သူလည်း သိနေမှာပါ...”

“ဟေ...”

“ငါ့ကြောင့်တော့မဟုတ်ဘူး...သမီးလေး သဒ္ဒါကြောင့်ဟေ့...”

“ဒါဆို သဒ္ဒါကိုကပ်ထားတော့...”

“ဘာကို ကပ်နေတာလဲ...ကိုဝတ္ထု”

“ဟာ...”

“အဲ...ဟို...ဟို ဒီကောင်အလုပ်ကိစ္စအတွက် နိုင်တဲ့လူကို ကပ်လို့ပြောနေတာ”

“ကိုတိမ်မြိုးက...ဘာအလုပ်တွေလုပ်မှာမို့လို့လဲ”

“ဟို...ဆောက်လုပ်ရေးအလုပ်ပါ”

နှင်းဆီ အမေးစကားကို ပါးစပ်ထဲတွေ့ရာပြောချလိုက်နေတော့သည်။

“ကိုတိမ်မြိုး သွားလို့ပြီလား...”

“ရပါပြီ...သမီးလေးရော”

“ဟိုမှာ လာနေပါပြီ ...”

“ဘယ်သွားကြမလို့လဲ ...”

“သမီးလေးကို အပြင်လိုက်ပြီးပို့မလို့ပါ ... ကိုဝဏ္ဏ
လည်း အားရင်လိုက်ခဲ့ပါလား ...”

“နေပါစေဗျာ... သူများမိသားစုကြားမှာ ကန့်လန့်ကန့်
လန့်နဲ့ ...”

“ဟာ ... ဟေ့ကောင်”

“ဟယ် ...”

ဝဏ္ဏစကားကြောင့် နှစ်ယောက်လုံးသာပြောရမှန်း မသိ
ဖြစ်သွားပြီး ...

“ဪ... မိသားစုဆိုတာ တစ်အိမ်တည်းနေနေကြလို့
ပြောတာပါ ... ကဲ သွားဦးမယ်”

ဝဏ္ဏပြန်ပြီး ထွက်သွားတော့ ...

“နင်းဆီ ...”

“ရှင် ...”

“ဝဏ္ဏဆိုတဲ့ကောင်က ဒီလိုပဲ ပြောတတ်တာကိုဗွေ
မယူနဲ့နော် ...”

“ကိုတိမ်မြောက်ရယ်... မိသားစုဆိုတဲ့စကားလေးက ဘယ်
သူ့ကိုထိခိုက်စေတာမို့လဲ ကြားရတာ ကြည်နူးဖို့ကောင်း
ပါတယ်”

“ဟင် ...”

တိမ်မြောက်ရင်တွင် ရင်ခုန်ခြင်းတွေက တုန်ခါမှုအား
ကောင်းနေဆဲ ...

“မေမေနဲ့ ဦးဦး...”

“သမီး”

“သမီးလှလား ဦးဦး”

“လှတာပေါ့ကွယ် ...”

“မေမေနဲ့သမီး ဘယ်သူပိုလဲ ...”

“အယ် ... နှစ်ယောက်လုံးလှတယ်”

“မရဘူး ... တစ်ယောက်ပဲပြောရမယ်”

တိမ်မြောက်... နင်းဆီမျက်နှာလေးကို ကြည့်လိုက်တော့
နင်းဆီပြုံးကာ... သဒ္ဒါမိုးကို မေးခေါ်ပြလိုက်သည်။ သဘောက
သဒ္ဒါမိုးကို ပြောရန်ဖြစ်သည်။

“ပြောလေ...”

“ဟောဒီက ... သမီးလေး လုပ်ပါတယ်ဗျာ”

“ဓါမှ... သမီးဦးဦး”

သာယာကြည်နူးဖွယ်ကောင်းသော ဘဝလေးတစ်ခုကို ပျက်စီးသွားမှာကို တိမ်မြိုးရိုးရိမ်သလိုဖြစ်နေမိတော့သည်။

“ဘယ်ကို အာရင်ပို့မှာလဲ ဦးဦး ...”

“သမီးက ဘယ်ကိုအာရင်သွားချင်လို့လဲ”

“ရွှေတိဂုံဘုရား ...”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

“ဟိုရောက်ရင်... ဘိုးဘိုးကြီးအတွက် ဆုတောင်းပေးရမယ် ... ကုသိုလ်လည်းလုပ်ပေးရမယ်”

“ကောင်းတာပေါ့ သမီးရယ်”

“ဦးဦး ...”

“ဆိုစေဗျာ”

“သမီးတို့ တောင်ကြီးကိုပြန်ရင် ဦးဦးလွမ်းပြီးကျန်နေမှာပေါ့နော်”

“ဟုတ်တာပေါ့ကွယ်”

“ဦးဦးက ဘယ်သူ့ကိုလွမ်းမှာလဲ ... သမီးကိုလား”

မေမေ့ကိုလား ...”

“ဟာ...”

သဒ္ဓါရိုးစကားကြောင့် နှင်းဆီနှင့် တိမ်မြိုးတို့ အနေရခက်... ဖြေရခက်...

“ဖြေလေ ...”

“နှစ်ယောက်လုံးကိုပေါ့”

“ဒါဖြင့်လည်း လိုက်ခဲ့ပေါ့ ...”

“သမီးမေမေက ခေါ်မှကိုး ...”

“ဘာလို့မခေါ်ရမှာလဲ ... ညကမေးတော့ မေမေက ဦးဦးကို ခေါ်သွားမယ်တဲ့”

“သမီး ...”

နှင်းဆီမျက်နှာလေး ရှက်သွေးပြာသွားသည်ကို တွေ့ထိုက်ရသဖြင့် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်သည်။ နှင်းဆီ ခင်ထဲတွင် တိမ်မြိုးရှိနေပါလားဆိုတာက ပီတိဖြစ်စရာ ... ရွှေတိဂုံခြေရင်း ကားပါကင်နေရာတွင် ကားထားပြီးဘုရားလှူစားအတိုင်း တက်လာခဲ့ကြသည်။

“မြတ်နိုး ...”

“ဟင် ... ကိုဇေယျ”

တိမ်မြိုးနှင့် အသက်အရွယ်တူလောက်ရှိသော လူတစ်ယောက်ကို ဘုရားလှေကားအတက်အဆင်းတွင် ဆုံလိုက်ရသည်။

“မင်းတောင် ပြောင်းလဲသွားပါလား မြတ်နိုး”

“ဟို ... ဟို ... ကျွန်မ ...”

နှင်းဆီ စကားအထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြစ်နေပြီး ... ဘာကို ပြောရမယ်မသိဖြစ်နေသည်။ မဟုတ်ဘူးလို့လည်း မပြောချင် ... ဟုတ်တယ်လို့လည်း ဝန်မခံချင်ပေ ...

“ကိုယ် မင်းနဲ့တွေ့ချင်တယ်”

“မိတ်မကောင်းပါဘူး ... ကျွန်မမှာ တွေ့ပိုင်ခွင့်မရှိတော့ဘူး”

“မိမ်းလှချည်လား မြတ်နိုး ...”

“မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အနေနဲ့ဆိုရင် အိမ်ကိုလာလည်နိုင်ပါတယ် ...”

“ကောင်းပြီ ... ကိုယ်လာခဲ့ပါ့မယ် ... ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာကို ပြောခဲ့ဦးလေ”

“တောင်ကြီးအိမ်ပဲ ...”

“ကိုယ်လိုချင်တာ ... ရန်ကုန်လိပ်စာ”

“ရန်ကုန်မှာက အလည်လာတာ ... သွားခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ ...”

ဇေယျဆိုသည့်လူ၏အပြုံးက တစ်စုံတစ်ခုကိုပြနေသလိုပင် ...

နှင်းဆီ၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စဖြစ်နေသဖြင့် ...

တိမ်မြိုး မမေးဘဲ သမီးလေးလက်ကို ဆွဲကာတက်ခဲ့ကြသည်။

နှင်းဆီမျက်နှာတွင် နှမ်းနေသလိုမျိုးဖြစ်နေသည်ကို သတိထားမိသည်။

ရွှေတိဂုံဘုရားရင်ပြင်တော်တွင် ဘုရားဝတ်ပြုပြီး ဘန်ဆောင်းတွင်ခဏနားနေချိန်တွင် ... သဒ္ဒါမိုးလေးက ဆား ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်နေသဖြင့်...

“သမီး ... အဝေးကြီးမသွားနဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ...”

သမီးဖြစ်သူ သဒ္ဒါမိုးကို လှမ်းပြီးသတိပေးပြီးနောက် နီးဆီထဲမှ သက်ပြင်းချသံလေးကို ခပ်သဲ့သဲ့လေးကြားလိုက်

၁၃၂

ဓမ္မထဝင်

ရသည်။

“နင်းဆီ ...”

“ရှင် ...”

“သူများကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို ... စွက်ဖက်တယ်လို့ တော့ မထင်ပါနဲ့နော်”

“ကိုတိမ်မြို့ ... ဘာမေးချင်လို့လဲ”

“တခြားမေးစရာတော့ မရှိပါဘူး... နင်းဆီမျက်နှာလေး မကောင်းတာကို မေးချင်တာပါ ...”

“တိမ်မြို့စကားကို ချက်ချင်းပြန်မပြောသေးဘဲ... ခေါင်းလေးကိုငုံကာ နေပြီးမှ ... ရွှေတိဂုံစေတီကြီးကို ကြေကွဲသော မျက်လုံးစုံဖြင့် ငေးကြည့်ကာနေပြီးမှ ...”

“လူတစ်ယောက်အတွက် အမှားလေးတစ်ခုဟာ .. ဘဝတစ်လျှောက်လုံးပြန်ပြီး ပြုပြင်ခွင့်မရှိတော့ဘူးလား ကိုတိမ်မြို့”

“ဟင် ...”

“နင်းဆီအမေးစကားကို သူဘယ်လိုရူထောင်မှ ပြောရမလဲမသိ ဖြစ်သွားသည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

တိမ်မြို့ကောင်းတင်

၁၃၃

“အမှားတိုင်းမှာ ပြုပြင်ပိုင်ခွင့်ဆိုတဲ့အခွင့်အရေးရှိပါတယ်... ကိုယ်မှားတဲ့အမှားပေါ်မှာ ထပ်ပြီးအမှားနွဲ့မနစ်ဖို့သာ အရေးကြီးတယ်လို့ ကျွန်တော်တော့ထင်တာပဲ ...”

“ကျွန်မ နွဲ့မနစ်ခဲ့ပါဘူး... ဒါပေမယ့် ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ဒီအမှားက အမြဲလိုလို ခြောက်လှန့်နေခဲ့တယ်”

“ဘာအမှားများလဲလို့ မေးချင်ပါတယ် ... ဒါပေမယ့် နင်းဆီအတွက် ထိခိုက်နေမယ်ဆိုရင် မပြောပါနဲ့”

“ကိုတိမ်မြို့ ...”

“ပြောပါ ... နင်းဆီ”

“ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဆုံခဲ့ကြတာ ဘာမှမဟုတ်တဲ့အချိန်က လေးဆီပေမယ့် ရှင်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားကို .. ကျွန်မယုံကြည်တယ်... ပြီးတော့ ရှင်ကိုယ်ပေါင်းမိတ်ဆွေတစ်ယောက်လို ခင်မင်မိပါတယ်”

“နင်းဆီဆီက ဒီစကားကိုကြားရတာ တကယ်တမ်းသာ မိပါတယ်... ကျွန်တော်ကလည်း နင်းဆီထားတဲ့သံယောဇဉ်နဲ့ထပ်တူ အမြဲရှိနေပါမယ် ...”

“ရှင်နဲ့ကျွန်မဟာ... သမီးလေးနဲ့ဖတ်သက်ပြီး မှတ်ပေါင်း

သစ္စာမွန်စာပေ

များစွာ အတူတူပြုစုစောင့်ရှောက်ရမယ့်သူတွေဆိုတော့... ကျွန်မရဲ့အမှားတစ်ခုကို ပြောပြပါမယ်... ဘုရားပေါ်တက်ခဲ့တုန်းကတွေ့ခဲ့တဲ့သူကို ကိုတိမ်မြို့ မှတ်မိမှာပေါ့...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မှတ်မိပါတယ်၊ ကိုဇေယျဆိုလားပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်... သူ့နာမည် ဇေယျပါ။ သူနဲ့ကျွန်မက တက္ကသိုလ်တက်တုန်းက ချစ်သူဖြစ်ခဲ့တယ်လေ...”

“ဪ... ”

တိမ်မြို့နုလုံးသားအတွက် နောက်ကျသော ခြေလှမ်းတစ်ခုသည် သောကကမ်းဆီသို့ နောက်ပြန်လှည့်ရတော့မလို ဖြစ်နေခဲ့ပြီ...

“ဇေယျနဲ့ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ရတာဟာ ... ကျွန်မနုလုံးသားစွဲလမ်းခြင်း၊ တမ်းတခြင်းတွေကြောင့် ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ရတာမဟုတ်ပါဘူး... အချစ်ဆိုတာကို ဘာမှမသိဘဲ၊ ချစ်သူဆိုတာကို တွေ့ထိလိုက်ရတဲ့သဘောပါ... တကယ်တော့ သူနဲ့ကျွန်မ ဆုံစည်းပုံက သိပ်ပြီးရင်ခွန်စရာမကောင်းပါဘူး... ခုစင်းတဲ့ဆုံစည်းမှုလေးတစ်ခုနဲ့ပဲ ဆုံတွေ့ခဲ့ကြတာပါ... အရင်းဆုံးပြောရရင် ကျွန်မသုဇယ့်ချင်း ခိုင်နွယ်ကြောင့်ဆိုရင် မမှားဘူး...”

ခိုင်နွယ်နဲ့ကျွန်မက တက္ကသိုလ်စပြီးတက်တဲ့နှစ်မှာ ဆုံခဲ့ပြီး တစ်ခန်းတည်း ဘာသာတူချင်းဖြစ်ခဲ့လို့... ကျောင်းတက်ဖော် သုဇယ့်ချင်းဖြစ်ခဲ့ကြတာပါ”

“ခိုင်နွယ်နေထိုင်ပုံက ခေတ်မီတယ်၊ ယောက်ျားလေး သုဇယ့်ချင်းများတယ်... လောကကြီးမှာ သူကြောက်ရွံ့တဲ့ကိစ္စဆိုတာ သိပ်ပြီးမရှိသလို၊ ဘဝကိုခပ်ပေါ့ပေါ့လေး နေတတ်သူမိဘတွေက ခိုင်ငံခြားမှာနေထိုင်ကြပြီး... သူက အတိုအတွားနဲ့ မြန်မာပြည်မှာနေတာ ... ကျောင်းပိတ်ရက်တော့ ခိုင်ငံခြားကိုသွားပြီး ကျောင်းဖွင့်ချိန်မှ ပြန်လာတဲ့သူဆိုတော့ အနောက်တိုင်းဓလေ့တွေက ခိုင်နွယ်မှာကပ်ပြီးနေခဲ့တယ်လေ...”

“ခိုင်နွယ်နဲ့ကျွန်မ စရိုက်ချင်းမတူပေမယ့်... ကျောင်းနေဘက်သုဇယ့်ချင်းအဖြစ်နဲ့တော့ တွဲဖြစ်ခဲ့ကြပါတယ်... ဒီလိုနဲ့တစ်နေ့ ခိုင်နွယ် လူတစ်ယောက်ကို ခေါ်လာပြီးမိတ်ဆက်ပေးခဲ့တယ်”

“မြတ်ရေ... ယူကိုမိတ်ဆက်ပေးမလို့”

“ဪ...”

လူမှုဆက်ဆံရေးအရ အလိုက်အထိုက်လေးပဲ ခိုင်နွယ်

စကားကို ခေါင်းညှိတ်လိုက်ပေးမယ်... သူမိန်း ယောက်ျားထောင့်
နဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီးဆက်ဆံရေးကို မြတ်နိုးပွင့် မခံမည်သည်မှာ
အမှန်...

“သူ့အမည်က ... ကိုလေယျာတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်မ မြတ်နိုးပွင့်ပါ”

“မမြတ်နိုးပွင့်ကိုတော့ ကျွန်တော်က သိနေတာကြာ
ပါပြီ ...”

“ရှင် ...”

“ခင်မင်ချင်တာလည်း ကြာပြီလို့ဆိုရမှာပေါ့ ...
ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုခင်မင်ခွင့်ရမလဲ မသိတာနဲ့ဘဲနေခဲ့ရတာ
ပါ..ခု ခိုင်နွယ်ကို အရဲစွန့်ပြီးအကူအညီတောင်းပြီး ခင်မင်
ခွင့်တောင်းတာပါ... ကျွန်တော့်ခင်မင်ခွင့်ကို လက်ခံပေးမ
မမြတ်နိုးပွင့်”

“ရပါတယ် ကိုလေယျာ... ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေ
ကြားမှာ သူငယ်ချင်းဖြစ်ကြတာ ကောင်းတဲ့ကိစ္စပဲလေ”

“ကျွန်တော်က ကျောင်းသားမဟုတ်ဘူး...”

“ဟင် ...”

“သူကတို့လိုပဲ မိဘတွေက နိုင်ငံခြားမှာစီးပွားရေးလုပ်
ကိုင်နေတယ် ... သူက မြန်မာပြည်မှာကုမ္ပဏီတစ်ခုတည်
ထောင်ပြီးဦးစီးလုပ်ကိုင်နေတာ ...”

“ဪ ... ကျွန်မက ကျောင်းသားထင်နေတာ”

“တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားမဟုတ်လို့ ခင်မင်ခွင့်မရ
တော့ဘူးလား ... မမြတ်နိုးပွင့်”

“ဒီလိုသဘောမဟုတ်ဘူး ... ခင်မင်နိုင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ... ဒီနေ့ ခင်မင်မှုအမှတ်တရ
တစ်ခုခု ကျွေးပါရစေ”

“နေပါစေ ... ကိုလေယျာ”

“မြတ်ရယ်... အမှတ်တရပဲဟာ ဒီလည်းဘာမှမစားရ
သေးဘူး ... သွားစားကြရအောင်ကွာ”

ခိုင်နွယ်က သူ့လက်မောင်းကို အတင်းဆွဲပြီးခေါ်နေ
သောကြောင့် ဆက်ပြီးငြင်းဆန်နေ၍မကောင်းဘူးဟု သဘော
ပေါက်လိုက်ပြီ။ ထလိုက်လာမိတော့သည်။

ဒါဟာ... သူ့အတွက် အမှားနယ်နိမိတ်ကို ပထမဦး
ဆုံး ခြေလှမ်းစခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့မှစပြီး ဇေယျတစ်ယောက် (၂)ရက်တစ်ခါ လောက် မြတ်နိုးပွင့်ဆီ ရောက်လာတတ်ပြီး ကျောင်းထဲက အအေးဆိုင်လေးမှာ စကားပြောဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

“မြတ်နိုးပွင့်ကို အံ့ဩတယ်”

“ဘာကို ... အံ့ဩရတာလဲ ကိုဇေယျ”

“ခိုင်နွယ်နဲ့ မမြတ်နိုးပွင့်အိခိုင်းက သိပ်မတူကြဘူးလေ”

“ဘာတွေ ကွာခြားနေလို့လဲ”

“ကွာခြားတာကတော့ ပြောရရင်အများကြီးပဲ .. အနီးစပ်ဆုံးပြောရင် ဝတ်စားပုံကိုကြည့် မမြတ်နိုးပွင့်ဝတ်စားမှုက တကယ်မြန်မာ့စိန်ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ လှပတဲ့ ယဉ်ကျေးမှုကို ပြသနေတယ်... ခိုင်နွယ်က အရမ်းကိုခေတ်ဆန်တယ်”

“ဒါကတော့ ကိုဇေယျရဲ့ သူနေထိုင်တဲ့ဘဝရဲ့ လူနေမှုစနစ်ကြောင့်ပဲဖြစ်မှာပါ ...”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဗျာ... မြန်မာအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဟာ မြန်မာဆန်တာလေးပဲ ကြည့်ကောင်းပါတယ် .. ကျွန်တော်ကတော့ မြန်မာ့ဓလေ့စရိုက်လေးကိုပဲ

မြတ်နိုးတယ်”

“ဟင်”

“တော်ဝင်ဆန်တဲ့အလှ မဟာဆန်တဲ့အလှဆိုတာ မျက်နှာမှာ ရောင်စုံကာလာတွေတင်ပြီး... ယဉ်ကျေးမှုမဲ့တဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုတွေမပါဘူး...”

ကိုဇေယျ၏ မြန်မာ့ဓလေ့ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုကို တန်ဖိုးထားတတ်တဲ့ပေါ်မှာတော့ လေးစားမိခဲ့တယ် ...

ဒါဟာ... ကိုဇေယျ၏အချစ်ပရိယာယ် ထောင်ချောက်ဆိုတာကို သတိမထားမိလိုက်သည်မှာ သူမ၏အားနည်းချက်တစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။

လူယဉ်ကျေးတစ်ယောက်အသွင်နှင့် သူမဘေးကို ရောက်အောင်လာပြီး လှေကားထစ်တွေကို တစ်ထစ်ချင်း တက်ခဲ့သည်ကို တကယ်မသိခဲ့သည်တော့ အမှန်ပင် .. ကိုဇေယျက ကျောင်းထဲမှာ တွေ့ဆုံမှုကတစ်ဆင့် ဘုရားသွားခြင်း၊ မွေးနေ့ဖိတ်ခြင်းတွေကို ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

ခိုင်နွယ်၏ အဆွယ်ကောင်းမှု ... ကိုဇေယျအပေါ် ယုံကြည်မှုတို့ဖြင့် ဇေယျဖိတ်ခေါ်မှုနောက်ကို လိုက်ပါလာခဲ့

သည်။

ဇေယျ မွေးနေ့ပြုလုပ်သည့်အိမ်ကြီးကတော့...တကယ် ကြွယ်ဝသည့်လူကဲ့သို့ အသိုင်းအဝိုင်းကိုဖော်ပြနေသလိုပင် ခါပေမယ့် မွေးနေ့ပွဲမှာဖိတ်ကြားထားသော လူဆို၍...သူမ နှင့် ခိုင်နွယ်တို့ နစ်ယောက်သာရှိသည်။

“မြတ်နိုး အံ့ဩနေတယ်နဲ့တူတယ်...”

“ဟုတ်တယ်...တခြားသူတွေကို မဖိတ်ဘူးလား။”

“အရှင်းဆုံးပြောရရင် ပကာသနဆန်တဲ့ကျင်းပမှုတွေ ကို ကျွန်တော်မနှစ်သက်ဘူး...ကိုယ့်မွေးနေ့မှာ မိဘတွေ အတွက် ကုသိုလ်ပြုတယ်။ ကိုယ့်အတွက် သံဃာတော်တွေကို အလှူခံနပြုတယ်...ဒီလောက်ပဲလုပ်ခဲ့တာ။ ငွေကြေးကုန်ကျ မှာ ဝိုးလို့တော့မဟုတ်ဘူး...အနှစ်သာရမရှိတဲ့ အလုပ်တွေကို မလုပ်ချင်တာပါ...ခါကြောင်လဲ ကျွန်တော် အခင်မင်ရဆုံး မြတ်နိုးနဲ့ ခိုင်နွယ်ကိုသိသန့်ဖိတ်ပြီး ကျင်းပတဲ့မွေးနေ့လေးပါ။”

ကိုဇေယျ၏ ယူဆချက်၊ ခံယူချက်တွေက တကယ်ပင် အထင်ကြီးစရာဖြစ်ခဲ့သည်။ ဒီအပြင် သူ့ဘေးက ခိုင်နွယ် ကလည်း...

“မြတ်...”

“ဘာလဲ...ခိုင်နွယ်”

“နင် ကိုဇေယျကို ဘယ်လိုမြင်လဲ”

“ဘယ်လိုမြင်ရမှာလဲဟ...လူဟာ လူပဲလေ”

“လူဆိုတာတော့ နင်ပြောမှထားဟဲ့...သူ ဖိတ်ဓာတ် နဲ့ သူသိက္ခာဝိုင်းကို ပြောတာ”

“မဆိုးပါဘူး”

“မဆိုးဘူးဆိုတာ...ကောင်းတဲ့အဆင့်ကိုမရောက် သေးဘူးပေါ့”

“ဒီလို မအွတ်ပါဘူး...ကိုဇေယျဟာ ယောက်ျား ကောင်းတစ်ယောက်တော့ ဟုတ်ပါတယ်...သူနေပုံထိုင်ပုံ သူ့ညှပ်ရှယ်ချက်၊ ခံယူချက်တွေက တကယ်လေးစားစရာတွေ ကို တွေ့ခဲ့ပါတယ်”

“နင်...မတွေ့တာတစ်ခုရှိသေးတယ်”

“ဘာလဲဟ...”

“နင့်ပေါ်မှာ...ကိုဇေယျမရှိသေးတာလေ”

“ဟယ်...မဟုတ်တရုတ်ပြောတော့မယ်၊ သူ့ဘဝသူ

အဆင့်အတန်းနဲ့ ငါလိုသာမန်မိန်းကလေးကို စိတ်ဝင်စားပါမလား ...”

“အဲဒါကြောင့် ခက်နေတာ မြတ်...ငါက ယောက်ျားလေးတွေကို အနီးကပ်လေ့လာနေထိုင်လာခဲ့တော့ အထာကောင်းကောင်းသိတယ်...နင့်ကိုမပြောရဲလို့သာ ဟန်ဆောင်ပြီးနေတာ...ပြီးတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်ခင်မင်မှုအပေါ်မှာ အခွင့်အရေးယူသလို ငြိမ်းချမ်းမှုကို သူကကြောက်နေတယ်လေ...”

ခိုင်နွယ်စကားကြောင့် ရင်ဖိုသလိုဖြစ်သွားခဲ့ပေမယ့် ရင်ခုန်ခြင်း လွန်ကဲတဲ့အဆင့်ထိတော့ မဖြစ်ခဲ့ပေ ...

ဇေယျပေါ်မှာ အထင်ကြီးလေးစားမှုတွေ ရှိနေခဲ့တာတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်ပေမယ့် ... ချစ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ထိ မတွေးခဲ့တာအမှန် ပြီးတော့...ဇေယျ၏ကြွယ်ဝချမ်းသာမှုတွေ ရုပ်ရည်အပိုင်းတွေကို ကြည့်မည်ဆိုလျှင် သူတက်သာသည့် မိန်းကလေးတွေကို ရယူနိုင်သူတစ်ဦးပင်ဖြစ်သည်။

ထိုသို့သောသူက သူ့ကိုရွေးချယ်သည်မှာ အိပ်မက်တစ်ခုကို မက်နေသလိုပင်ဖြစ်သည်။

မြတ်နိုးပွင့်တို့ဘဝက ဇေယျလောက်တော့ မချမ်းသာပေမယ့် ထိုက်သင့်သည့်ချစ်သာမှုတော့ရှိသည်။ ဖခင်ကြီး ဆုံးပါးသွားပေမယ့် ...ကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် ဖခင်လက်ထက် တည်းက ရှယ်ယာဝင်ထားမှုက ဆက်ပြီးရှိနေဆဲ...ပြီးတော့ လိမ္မော်ခြံကြီးတွေကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူဖြစ်သည်။

“ဟင်...”

ခိုင်နွယ်ပေးလိုက်သော စာလေးကိုလှမ်းပြီးမယူဘဲ
ကြောက်ရွံ့နေသလို ဖြစ်နေသည်။

“ယူလိုက်ပါ မြတ်ရယ်... သူက ခုလိုစာနဲ့ပေးရတာကို
အတော်လေး စွန့်စားပြီးပေးတာပါ ... သူ့ဂုဏ်သိက္ခာရော
မြတ်ဂုဏ်သိက္ခာပိုင်းကိုပါ မထိခိုက်စေချင်ဘူး ... မြတ်
သူ့အပေါ် မှာစိတ်ကွက်သွားမှာကိုလည်း ကြောက်နေတဲ့ပုံပဲ
ဖတ်ကြည့်လိုက်ပါဟယ် ...”

ခိုင်နွယ်က စာလေးကို ... သူ့ရှေ့ချပေးပြီး အပြင်ကို
သွားစရာရှိတယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားသောကြောင့် ...

ဇေယျပေးသည် စာအိတ်ကလေးကို အရဲစွန့်ပြီး

★ တိမ်မြိုးကောင်းကင် ★

၁၄၅

ဖတ်လိုက်မိသည်။

မြတ်နိုး ...

ဒို့ကိုခွင့်လွှတ်ပါဆိုတဲ့ စကားလေးနဲ့ အရင်ဆုံးပြော
ပါရစေ ... ဒို့အသက်အရွယ်နဲ့ ခုလိုစာပေးရတာကို
ရှက်မိပါတယ်... ဒါပေမယ့် ဒို့နှုတ်ဖျားက မြတ်နိုးရှေ့
မှာချစ်တယ်လို့ပြောဖို့သတ္တိက တကယ်ကို မရှိပါဘူး။
ဒါကြောင့်လဲ ဒီစာလေးကို အရိုးခံအတိုင်းရေးထားခဲ့
တာပါ... ဒို့မြတ်နိုးကို စတွေ့ကာတည်းက ချစ်နေခဲ့သူပါ။
ဒို့ဘဝမှာ မိန်းကလေးများစွာကို တွေ့ကြုံဖူးပါတယ်။
ဒါပေမယ့် မြတ်နိုးအလှပေါ်မှာလောက် ဘယ်မိန်းက
လေးကိုမှ မခင်တွယ်ခဲ့ဘူးလေ...

မြတ်နိုးရယ် ...

ဒို့သူများတွေလို ဖွဲ့.ဖွဲ့.နွဲ့.နွဲ့မရေးတတ်ပါဘူး ...

ရင်ထဲက ပြောချင်တာလေးပဲ ရှိပါတယ်... ဒို့မြတ်နိုး
ကိုမေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန်နဲ့ ချစ်ခဲ့မိတာကိုတော့
ယုံကြည်ပေးပါ...

ဇေယျ...

မြတ်နိုးပွင့်ဘဝအတွက် ချစ်သူဖြစ်စေချင်သည့် စေတမန်တလေးပေါ်မှာ အရည်ပျော်ဝင်ခဲ့သလို ... နိုင်ငံနယ်၏ စည်ရုံးရေကောင်းမှုတွေကြောင့် ဝေယျာဒိတလူတစ်ယောက်ကို... ချစ်သူအဖြစ်နှင့် လက်ကမ်းလိုက်မိခဲ့တယ်လေ ...

ဝေယျာနှင့် ချစ်သူဘဝသက်တမ်း တစ်နှစ်ပြည့်သော နှစ်မှာ ...

“ကို ... မျက်နှာလည်းမကောင်းပါလား”

“မပြောချင်ပါဘူး မြတ်နိုးရာ”

“ကိုရယ် ... ချစ်သူတွေပဲ တစ်ယောက်ဘာဖြစ်တယ် ဆိုတာကို တစ်ယောက်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း သိသင့်တာပေါ့”

“မြတ်နိုးသိတော့လည်း စိတ်မကောင်းရုံပဲ ရှိမှာပါလေ ...”

“ပြောမှာသာ ပြောစမ်းပါကိုရာ ...”

“အင်းလေ ... မြတ်နိုးဒီလောက်တောင်သိချင်မှတော့ ကိုယ်ပြောပြမယ်... ဒီလို မြတ်နိုး ကိုယ့်ကုမ္ပဏီမှာခန့်ထားတဲ့ လူယုံမန်နေဂျာက ကိုယ့်နာမည်နဲ့ နိုင်ငံခြားပို့မယ့်ပစ္စည်းတွေကို အလွဲသုံးစားလုပ်သွားတယ်လေ ...”

“ဟင် ... ဒီလူကို ကိုယ်က မရှာဘူးလား”

“ရှာတာပေါ့... ဒီကောင်က ခြေရာဖျောက်ပြီး ပြေးပြီလေ၊ ဒီပစ္စည်းတွေအတွက် ကိုယ်ကတာဝန်ယူပြီး လျော်ပေးရမှာ ...”

“ငွေက အရမ်းများလို့လား”

“သိပ်တော့ မများပါဘူး... သိန်း(၂၀၀)ရာလောက်ပါ။ ဆက်နေတာက ကိုယ့်ကုမ္ပဏီငွေတွေက တခြားလုပ်ငန်းတစ်ခုမှာ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံထားတော့ ဘဏ်မှာငွေက သိန်း(၁၀၀)လောက်ပဲရှိတယ်... ခက်ခဲနဲ့မာမိတို့ဆီကို ငွေပို့ခိုင်းတော့ ဆူလ ဝက်လောက်မှ ပို့ပေးနိုင်မှာတဲ့၊ တခြားလူတွေဆီမှာ ငွေခဏ လှည့်လို့တော့ရပါတယ် ... ဒါပေမယ့် ကုမ္ပဏီသိက္ခာကို ထိခိုက်မှာစိုးလို့ စဉ်းစားနေတာ ... နောက်ဆုံးဘယ်လိုမှ ငွေရသလို မရဘူးဆိုရင် ဆိုယ်ကားကိုထုတ်ပြီး ရောင်းရမှာ ပဲလေ...”

“ကိုရယ် ... တခြားကုမ္ပဏီကသိသွားရင် ကို သိက္ခာကျမှာပေါ့ ...”

“ရွေးစရာက ဒီလမ်းပဲ ရှိတော့တယ်”
 “ဒါဖြင့် ... မြတ်နိုး ကိုကိုကူညီမယ်”
 “ဟာ ... မြတ်နိုးက ဘယ်ကငွေနဲ့ကုမှာလဲ”
 “မြတ်နိုး လိမ္မော်ခြံကို ခဏပေါင်ပြီးတော့ ကိုယ့်သုံး
 လေး... ကိုယ့်မာမိတို့ဆီက ငွေရောက်တော့မှ ပြန်ပြီးရွေးစာ
 ပေါ့ ...”

“မြတ်နိုးရယ် ... မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ ကိုယ်မယူချင်ဘူး”
 “ကို ...”
 “မြတ်နိုးပွင့် နှုတ်ခမ်းလေးကို စုပြလိုက်တော့မှ ...
 “ကဲ... ကဲ စိတ်တော့ကောက်မနေနဲ့ မြတ်နိုးသဘော
 ပဲ”

“ကိုယ် ... ဘယ်နေငွေယူမလဲ”
 “ဖြစ်နိုင်ရင် (၅)ရက်အတွင်းလောက်ကိုလိုချင်တယ်”
 “(၅)ရက်တောင် မကြာပါဘူး ... သန်ဘက်ခါး
 ဘဏ်ကို ငွေလိုက်ပြီးယူပါ”
 “ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မြတ်နိုးရယ် ...”
 “မလိုအပ်တဲ့စကားတွေကို မပြောပါနဲ့ ကိုရယ်”

လေယူ လိုချင်သောငွေတွေအတွက် ... ဘိုးဘွားပိုင်
 လိမ္မော်ခြံကြီးကို မေမေမသိအောင် ပေါင်နံသည့်ကိစ္စကို
 မြတ်နိုးစဉ်းစားခဲ့သည်။

လေယူ လိုအပ်နေသော ငွေကြေးကိစ္စအတွက် သူဌေး
 တစ်ယောက်ဆီကို မြတ်နိုးပွင့်ကားနှင့်ထွက်ခဲ့စဉ် ...

“ဟေ့ ... မြတ်နိုးပွင့်”

“ဟယ် ... ကိုကိုလတ်”

ဗုရဲအုပ်ဝတ်စုံဖြင့် ဆိုင်ကယ်စီးရင်းလမ်းပြီးခေါ်သော
 ကြောင့် ကားကိုထိုးရပ်ပေးလိုက်သည်။

“နင် ... ဒီမှာ တာဝန်ကျနေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ... အမှုကိစ္စလေးတစ်ခုနဲ့လာတာ၊
 ဒါက ရန်ကုန်စီအိုင်ဒီရုံးမှာပါ... ကိုယ့်မွေးရပ်မြေမှာ တရားခံ
 တစ်ယောက်ကို လာပြီးဖမ်းဖို့တာဝန်ပေးလို့ လာခဲ့တာလေ
 နင်အချိန်ရရင် အအေးသောက်ကြရအောင်”

မြတ်နိုးပွင့် ငြင်းချင်ပေမယ့်... ငယ်ပေါင်းသူငယ်ချင်း
 တစ်ယောက်ကို အအေးသောက်ချိန်လောက် အချိန်မပေးနိုင်
 ရင်... ရိုင်းရာကျနေမည်စိုးသောကြောင့် အအေးဆိုင်ထဲဝင်ခဲ့

၁၅၀

စန္ဒာဝင်

ကြသည်။

“နင့်တရားခံက မိပြီလား ...”

“မိတော့မှာပါ... ဒီကောင်က ပိုးတွမ်တီးလေ၊ ရန်ကုန် ကုမ္ပဏီကြီးတွေဆီက ငွေတွေလိမ်မှု၊ ဖောက်ထွင်းမှုနဲ့... ဒီ တောင်ကြီးမှာလာပြီး ပုန်းနေတာဟာ ... ခုတော့ပြေးမလွတ် တော့ပါဘူး ... ဒီမှာလေ ဒီကောင်ဇာတ်ပုံ”

“ဟင် ...”

ကိုကိုလတ်ပြလိုက်သော ဇာတ်ပုံကိုကြည့်လိုက်တော့ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ပင် ဖြစ်သွားတော့သည်။ ဇာတ်ပုံ မှာ ဇေယျဇာတ်ပုံဖြစ်နေသည်။

“နင် ... သိလိုလား မြတ်နိုး”

“ဟင်အင်း၊ မသိပါဘူး”

မြတ်နိုးပွင့် မယုံကြည်နိုင်ပင်ဖြစ်သွားသည်။

သူပင် ... လူမှားနေခဲ့သလား ... တကယ်ပင် ဇေယျ ဖြစ်နေသလားဆိုသည်ကို စဉ်းစား၍မရအောင်ဖြစ်သွားသည်။

“ခု ... တောင်ကြီးမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အယုံသွင်းစဉ်းရုံနဲ့ ခိုအောင်းနေတာ... အဲဒီ မိန်းကလေးကို

သန္တာမွန်တပေ

တိမ်မြောက်ကောင်းကင်

၁၅၁

နင်သိမလား၊ မသိဘူး... ခိုနေတဲ့ရပ်ကွက် အနောက်ရပ်ကွက် ကပဲ ...”

“ဘယ်သူလဲ ...”

“နာမည်က ခိုင်နွယ်တဲ့”

“ဟင် ...”

မြတ်နိုးပွင့်အတွက် ပြည့်စုံတဲ့သက်သေတစ်ခုပင် ဖြစ် ခဲ့တော့သည်။

“တတ်လမ်းကတော့ ဒါပါပဲ ကိုတိမ်မြို့...”

“ဇေယျကို သက်ဆိုင်ရာကမ်းမိသွားတာပေါ့...”

“ဟုတ်တယ်...သူလဲ ဒီအမှုနဲ့ထောင်ကျသွားတာပဲ”

“နှင်းဆီဆီက ငွေတော့ မပေးလိုက်ရဘူးပေါ့...”

“မပေးဖြစ်တော့ဘူးလေ...ဇေယျ ဘယ်လိုလူဆိုတာ သိပြီး...လိမ္မော်ခြံကိုပေါင်မယ့် အစီအစဉ်ကိုဖျက်ခဲ့တယ်၊ နောက်နေ့မှာပဲ ဇေယျအဖမ်းခံရတဲ့သတင်း ကြားခဲ့ရတာပဲ”

“ဇေယျ...နှင်းဆီကို ချဉ်းကပ်ခဲ့တာ ငွေလိမ်လည်ယူ ပို့ပေါ့”

“သေချာသလောက် ရှိပါတယ်”

“ဒီကတည်းက နှင်းဆီနဲ့မတွေ့ခဲ့တာပေါ့...”

“ဟုတ်တယ် ကိုတိမ်မြို့...ခု ဆုံခဲ့တာ ပထမဦးဆုံးပဲ”

“နှင်းဆီရယ် ...သူ့ဘက်က မရိုးသားတဲ့ချစ်ခြင်း ကြောင့်ဖြစ်ခဲ့ရတာပဲ...နှင်းဆီ သံယောဇဉ်ပြတ်နိုင်တယ်ဆိုရင် ပြီးတာပဲ”

“နှင်းဆီရင်ထဲမှာ ဇေယျဆိုတဲ့လူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာ ခံစားချက်မှ မရှိတော့တာအမှန်ပါပဲ...”

“ဒါဆို ...ဘာကိုစိုးရိမ်နေတာလဲ နှင်းဆီ”

“ဇေယျ...နှင်းဆီကို ထပ်ပြီးအကွပ်ပေးမယ်လို့ ထင်နေ တယ်”

“နှင်းဆီ ...”

“ကိုတိမ်မြို့...”

“ကျွန်တော့်ကို ယုံကြည်မယ်ဆိုရင်...နှင်းဆီဘေးမှာ စောင့်ရှောက်ပေးပါမယ်”

“ယုံကြည်ပါတယ် ရှင်ရယ်...”

နှင်းဆီထံမှ အားကိုးမှုအပြည့် ဖျက်လုံးလေးကိုတွေ့ မြင်လိုက်ရသည်။

“မေပေနဲ့ ဦးဦး”

“သမီး...”

တိမ်မြို့တို့နှစ်ယောက်ကြားတွင် သဒ္ဓါမိုးဝင်ပြီးထိုင်

ကာ...

“သမီးကို တိရစ္ဆာန်ရုံနဲ့ ကစားကွင်းကို လိုက်ပို့မယ် ဆို...”

“ပို့ပေးမှာပေါ့...”

“ဒါဆို... ခုပို့ပေးလေ”

“ကဲ... နင်းဆီရေ သွားကြရအောင်”

“အင်း...”

သမီးလေးကို တစ်ဖက်စီလက်ဆွဲပြီး... ရွှေတိဂုံစေတီ တော်မြတ်ကြီးပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ကြစဉ်...

တိမ်မြောက်တောင်တွင် လူနှစ်ယောက်နောက်ယောင်ခံ လိုက်နေသည်ကို သတိပြုမိလိုက်သည်။

ဒေါ်နွယ်လီမောင် လူတွေလား...

ငယ်ချစ်သည်လူက နင်းဆီဘယ်မှာနေသည်ကို သိချင်လို့ ခြေရာခံချင်တာလားဆိုသည်ကိုတော့ တိတိကျကျ ဆုံးဖြတ်၍ မရပေ...

တိရစ္ဆာန်ရုံသို့ ဝင်ခဲ့ကြပေမယ့်... တိမ်မြို့ အနောက် ကိုသာ သတိပြုပြီးနေလေသည်။ နောက်က နှစ်ကောင်က လည်း ထက်ကြပ်မကွာလိုက်ပါလာသည်။ တိမ်မြို့တို့လို ကိုယ် ပိုင်ကားနှင့်တော့ မဟုတ်... အဝေးကားတစ်စီးနှင့် လိုက်ခဲ့ကြ

ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကိုတိမ်မြို့ တစ်ခုခုကို သတိထားနေသလိုပဲ...”

“ဟုတ်တယ် နင်းဆီ... ကျွန်တော်တို့နောက်မှာ လူ နှစ်ယောက်လိုက်လာတယ်”

“ရှင်...”

“ဘယ်သူလူလည်းဆိုတာတော့ မပြောတတ်ဘူး။

ဖြစ်နိုင်ခြေရှိတာက ငယ်လူတွေဖြစ်ဖို့များတယ်”

“ဟင်...”

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီကောင်တွေလိုက်တဲ့ပုံစံ က နင်းဆီဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာကို သိချင်လို့လိုက်နေတဲ့ ပုံစံ... ဒေါ်နွယ်လီမောင်လူဆိုရင် နောက်ယောင်ခံလိုက်စရာ မလိုဘူး”

“ကိုတိမ်မြို့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ...”

“ဒီကောင်တွေကို ခြေရာဖျောက်ပစ်ရမှာပဲ... သမီး လေးကို ရုပ်ရှင်ပြဖို့ကိစ္စတော့ ဖျက်ရမှာပဲ... နင်းဆီသမီး လေးကို ချောဦး... ရုပ်ရှင်ကြည့်မယ်ဆိုရင် မိုးချုပ်မယ်လေ၊ အန္တရာယ်များတယ် ပြီးတော့... သမီးလေးပါနေတော့ ရန်သူ ကို ရင်ဆိုင်တဲ့နေရာမှာ မလွတ်လပ်ဘူး”

“သမီးလေးကို နင်းဆီပြောပါမယ်...”

၁၅၆

၀၅၀၀၀

သမီးလေးကတော့ သစ်ကုလားအုတ်တွေကို အစာ
ကျွေးရင်းပျော်ရွှင်နေပြီး ဘာကိုမှမသိပေ ...

ကျားလောင်းအိမ်ဘက်သို့ရောက်တော့ ...

“ဦးဦး...သမီးခိုက်ဆာတယ်၊ ဟိုနားက ဆိုင်မှာမှန်
သွားပြီးဝယ်ပေးနော်”

“အေးပါကွယ် ... ဗီကစောင့်နေကြဦး”

နှင်းဆီနှင့် သဒ္ဓါမိုးကိုထားခဲ့ပြီး ..ခပ်လှမ်းလှမ်းက
မှန်ဆိုင်လေးဆီသို့ထွက်လာခဲ့သည်။ တိမ်မြဲနောက်မှ လိုက်
လာသောနှစ်ကောင်အခြေအနေကို မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ
နှင်းဆီနှင့် သဒ္ဓါမိုးတို့အနောက်ဘက်လှေကားမှတက်ခဲ့သည်။

“ငါတို့..မင်းနဲ့ ခဏလောက်စကားပြောချင်တယ်”

“ရှင်တို့ကို ကျွန်မမသိဘူး”

“ငါတို့ကို မင်းမသိပေမယ့် ... ဇေယျကိုမင်းသိမှာ
ပေါ့...”

“ဘယ်သူမှ မသိဘူး”

“မေမေ...”

“သမီး...”

သဒ္ဓါမိုးက ကြောက်လန့်စွာဖြင့် နှင်းဆီကိုဖက်ထား
သည်။

သဒ္ဓါမိုးစာပေ

တိမ်မြဲကောင်းတင်

၁၅၇

“ချောက်...”

“ဟင်...”

“မင်း...ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ခေါ်လိုမရရင်တော့
မင်းသမီးလေးကို ရှင်းမှာနော်”

သဒ္ဓါမိုးနားကိုကပ်ပြီး စားနှင့်တော့ကာ ဘေးပတ်ဝန်း
ကျင်ကို မျက်လုံးငွေ့ကစားပြီး ခေါ်လာသည်။

“အော်တာနဲ့ ငါ့အားက မင်းသမီးလည်ပင်းကို စိုက်ဝင်
ပြုမှတ်”

“ရှင်တို့ဘယ်ကို ခေါ်မှာလဲ”

“အဝေးကြီးမဟုတ်ပါဘူး... ဇေယျစောင့်နေတဲ့နေရာ
လေးပါ”

တိမ်မြဲ... ငနဲနှစ်ကောင်အိပ်ရာမှတစ်ဆင့် တွေ့ မြင်နေ
ရပြီး လှေကားထစ်မှအသင့်စောင့်နေကာ အနာသို့ရောက်
သည်နှင့်...

“ဟေ့...”

“ဟင်...”

တိမ်မြဲ အမှတ်မထင်အသံပြုလိုက်ပြီး ငနဲနှစ်ကောင်
လုံးကို ပြိုင်တူတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“ဖြောင်း...”

သဒ္ဓါမိုးစာပေ

၁၅၈

ဓမ္မထဝင်

“ခွပ်...”

“အင့်”

နှစ်ကောင်လုံး အခြေအနေမကောင်းသည်ကို သဘောပေါက်ပြီး ပြေးလေတော့သည်။

“ကိုတိမ်ပြီ ဘာဖြစ်သေးလဲဟင်...”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး...သမီးကြောက်နေတယ်”

တိမ်ပြီနှင့် နင်းဆီ...သမ္ဘိမိုးလေးကို တစ်လှည့်စီ ပွေ့ချီကာ တိရစ္ဆာန်ရုံထဲမှပြန်ပြီး ဂွက်ခုံကြတော့သည်။

နင်းဆီအတွက် ယေယျာဆိုသော အန္တရာယ်လူသား တစ်ယောက် ပေါ်ထွက်လာပြီဖြစ်လေသည်။

သမ္ဘိမိုးကတော့ ကိုရိုးဖားဇာတ်လမ်းတွဲလေးပြီး အောင်တောင် မကြည့်နိုင်တော့ဘဲ...နင်းဆီပေါင်ပေါ်တွင် အိပ်နေလေပြီ...

ဖေဖေဦးမြတ်ဦး တိမ်ပြီနှင့် နင်းဆီတို့ကတော့... ရန်ခနဲမြင်အိမ်ကြီးတွင် ဝိုင်းရံနေသောအန္တရာယ်များနှင့် ပတ်သက်ပြီး စကားပြောနေကြဆဲ...

“ဖေဖေ...ဦးကြည်အောင်ခင်ကို တရားစွဲမယ်ဆိုတာကို ဦးကြည်အောင်ခင် သိသွားပြီလား”

“သိသွားပြီသား...ဒီနေ့ပဲဖေဖေတရားဝင်ခေါ်ပြီး ပြောလိုက်တယ်”

“သူက...ဘာပြောလဲ”

“သူ့ကို အချိန်ပေးပါတဲ့”

သန္တာမှန်အာသေ

“ဘယ်လောက်တောင် အချိန်တောင်းလဲ ဖေဖေ”

“တစ်လတဲ့...”

“ဖေဖေ...ပေးလိုက်လား”

“လူမှုရေးအရ ပေးလိုက်ပါတယ်...ဒါဟာ ပေးသင့်တဲ့ အခွင့်အရေးတစ်ခုပဲလေ...တစ်လအတွင်း သူမဖြေရှင်းနိုင်ရင်တော့ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းအတိုင်း လုပ်ရမှာပေါ့”

“သူဖြေရှင်းနိုင်မယ်လို့ ဖေဖေထင်လား...”

“သူ့ဘက်က ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိ ဖြေရှင်းမယ်ဆိုရင် တော့ဖြေရှင်းလို့ရတာပဲ... ဒါပေမယ့် ဖေဖေမထင်ပါဘူး သူမကောင်းမှုတစ်ခုခုကို ကြံစည်မှာတော့သေချာတယ်”

“သားက ဖေဖေကို လုပ်ကြံတာမျိုးလုပ်မှာပဲ စိုးရိမ်တယ်...”

“သားရယ်...ဥပဒေမဲ့နေရာမှမဟုတ်တာ သူတို့ရမ်းကားချင်တိုင်း ရမ်းကားလို့မရပါဘူး...ဒါပေမယ့် သတိကတော့အမြဲထားပါတယ်၊ သားအနေနဲ့က ဖေဖေထက် ဂရုစိုက်ပေးရမှာက ဟောဒီ သမီးလေးနှင်းဆီနဲ့ မြေးလေးသဒ္ဓါမိုးပဲ...”

“စိတ်ချပါ ဖေဖေ...သားအသက်နဲ့ထပ်တူကာကွယ်ပါမယ်”

“ကဲ...မြေးလေးကို သွားပြီးသိပ်လိုက်တော့ ဖေဖေလည်းအိပ်တော့မယ်”

သဒ္ဓါမိုးလေးကို တိမ်မြိုးပွေ့မပြီး အခန်းထဲသို့ပို့ပေးခဲ့သည်။

“နှင်းဆီ အိပ်တော့မလား”

“အိပ်ချင်စိတ်တွေလည်း မရှိပါဘူး ကိုတိမ်မြိုးရယ်”

“ကျွန်တော်ပြောပြီးသားပဲ... နှင်းဆီ ဘာမှစိတ်ထဲမထားနဲ့ နှင်းဆီတို့ဘေးမှာ ကျွန်တော်အချိန်ပြည့်ရှိနေမှာပါ”

“ကိုတိမ်မြိုးက တစ်သက်လုံးနေပေးလို့ရတာမှမဟုတ်တာ”

“တစ်သက်လုံးနေခွင့်ရရင် နေပေးပါမယ်...”

“ဟင်...”

အမှတ်မထင် ပြောလိုက်သောစကားလေးကြောင့် နှင်းဆီမျက်လွှာလေးချသွားတော့သည်။

တိမ်မြိုးလည်း ရှေ့ဆက်ရမည့်စကားကို ရှာ၍မတွေ့တော့ပေ...

နှစ်ယောက်သား တိတ်ဆိတ်စွာနေရင်း...

“ဖျောက်”

“ဟင်...”

၁၆၂

ဓမ္မထဝင်

“ဟယ်...”

အိမ်မီးပျက်သွားပြီး အမှောင်ကျသွားသည်။

မီးပျက်မှုသည် ရိုးရိုးသားသားမီးပျက်ခြင်းမဖြစ်နိုင်
သည်ကို သတိပြုမိလိုက်ပြီး... အခန်းထဲသို့ နှစ်ယောက်သား
ပြန်ဝင်ပြီး ဓာတ်မီးအသင့်ပြင်ကာ အပြင်အခြေအနေကို
အကဲခတ်လိုက်သည်။

“ရှပ်...ရှပ်...ရှပ်”

နောက်ဖေးဘက်မှ ခြေသံကိုကြားလိုက်ရပြီး...

“တက်တူ...”

“ဘာလဲကွ”

“ဘယ်ကို တက်ရမှာလဲ...”

“အပေါ်ထပ်မှာ ဒီကောင်တွေအိပ်ဖို့များတယ်...
အရင်မသတ်နိုင် စာရွက်စာတမ်းတွေကိုရအောင် အရင်ဖေး
ပြီးမှ သတ်ပစ်ဖို့မှာထားတယ်”

“အဘိုးကြီးကတော့ ရှင်းရတာလွယ်တယ်... ဟိုကောင်
မြန်တယ်နော် သတိထား”

“မင်းလက်ထဲမှာ သေနတ်ရှိနေတာပဲ ဘာပူစရာ
လိုလိုလဲ...”

“တိမ်မြို့... အမှောင်ထဲမှ လူဘယ်နှစ်ယောက်လဲဆို

သစ္စာမွန်စာပေ

တိမ်မြို့ကောင်းတင်

၁၆၃

သည်ကို ကြည့်တော့... စုစုပေါင်း(၅)ယောက်...

ရန်နေမြို့အိမ်ကြီးထဲကို မဆိုထားနှင့် ခြံကြီးထဲ ကိုပင်
အလွယ်တကူဝင်၍မရနိုင်... အတွင်းသစ္စာဖောက်ရှိနေခြင်း
ကြောင့် ဝင်၍ရခြင်းဖြစ်သည်။

“နှင်းဆီ...”

“ကိုတိမ်မြို့...”

“အခန်းတံခါးကို သော့ခတ်ပြီး... အပြင်ကိုမထွက်
နဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့... ကိုတိမ်မြို့သတိထားပါ သူတို့မှာသေနတ်
ပါတယ်”

တိမ်မြို့ကို စိုးရိမ်သောကောင်းလေးနှင့် ပြောနေသော
နှင်းဆီကို လက်ကလေးဆုပ်ကိုင်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့တက်ခဲ့
သည်။

“အဘိုးကြီး ဘယ်မှာလဲ ကုမ္ပဏီစာရွက်စာတမ်းတွေ”
“ကုမ္ပဏီစာရွက်စာတမ်းလိုချင်ရင် ကုမ္ပဏီကိုသွား
ပြီးရှာပေါ့ကွ”

“တယ်... အဘိုးကြီးနာတော့မယ်”

“တက်တူ... ဟိုကောင်အခန်းကိုဝင်လေ”

“ကြည့်ပြီးပြီကွ... ဘယ်သူမှမရှိဘူး”

သစ္စာမွန်စာပေ

၁၆၄

စန္ဒာစင်

“ဒါဆို...အောက်အခန်းမှာရှိမယ်”

တက်တူနှင့်နောက်တစ်ယောက် အောက်ထပ်သို့ဆင်းသွားသည်နှင့်...

“ငါမိမှာ...”

“ဟာ...”

“ဒုတ်...”

“အင့်...ဝုန်း”

ဓာတ်မီးအလင်းရောင်လေး ဖျပ်ခနဲပေါ်လာပြီး...

တိမ်ပြိုလက်နှင့်ခြေထောက်တွေက တက်တူတို့နှစ်ယောက်ဆီကိုရောက်သွားပြီး... လှေကားထစ်အတိုင်းလိုပုံဆင်းသွားကြတော့သည်။

“အပြင်မှာ ဘာဖြစ်တာလဲ... ငစိုးထွက်ကြည့်စမ်း”

ငစိုးဆိုသည့်ကောင် အခန်းထဲသို့ရောက်သည်နှင့်...

“ဖြောင့်”

“ဒုတ်...”

“ဟာ...”

ငစိုး၏ရင်ဝတ်သို့ တိမ်ပြိုဆီးပြီးကန်ကာ အခန်းထဲသို့ လူပါလိုပုံဝင်ပြီး သေနတ်သမားကိုအရှင်ရှင်းနေစဉ်... ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးမြတ်ဦးကလည်း ဒေသုမဟုတ်... ဘေးမှအကောင်ကို

သဗ္ဗာဗ္ဗန်အာပေ

တိမ်ပြိုကောင်းကင်

၁၆၅

ရှင်းလေသည်။

ငနဲ(၃)ကောင်လုံး ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် အသံပင်ထွက်လာခြင်းမရှိတော့...

“ဖေဖေ...ရဲစခန်းကိုဖုန်းဆက်လိုက်ပါ”

“အေး...”

ဟန်းဖုန်းနှင့် သက်ဆိုင်ရာကို ဖုန်းဆက်အကြောင်း ကြားလိုက်ပြီး မှောက်နေသောကောင်တွေကို ကြိုးဖြင့်ချည်နှောင်ထားလေသည်။

“သား... မိန်းကိုသွားပြီးကြည့် မိန်းချထားတာလား၊ ပြတ်ထားတာလား မသိဘူး”

တိမ်ပြို မိန်းကိုသွားပြီးကြည့်တော့...

“မိန်းချထားတာ ဖေဖေ”

ချထားသော မိန်းခလုတ်တို့ပြန်ပြီးတင်လိုက်မှ... တစ်အိမ်လုံး မီးပြန်လင်းလာလေသည်။

ငနဲ(၃)ကောင်လုံး ခူးထောက်လျက်...

“မင်းတို့ကို ဘယ်သူခိုင်းတာလဲ... ဦးကြည်အောင်ခင်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်...”

“မင်းတို့... ဒီခြံတံခါးကို ဘယ်သူကဖွင့်ပေးလဲ”

သဗ္ဗာဗ္ဗန်အာပေ

“ဟို...ဟို...အမည်တော့မသိဘူး။ အရပ်ပုဂ္ဂိုလ်
အသားညိုညိုနဲ့လူ...သူက ကျွန်တော်တို့ကိုစောင့်ပြီး တံခါး
ဖွင့်ပေးတာပဲသိတယ်...ဦးကြည်အောင်ခင်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်
သက်သလဲတော့မသိဘူး”

တက်တူ ပြောလိုက်သောသူကို တိမ်မြိုးကောင်း
ကောင်းသိသည်။

နင်းဆီ...တိမ်မြိုးဘေးတွင် စင်ထိုင်လိုက်လေသည်။
သက်ဆိုင်ရာကာလကြားလိုက်ရပြီး...တာဝန်ရှိသူ
တွေ ရောက်ရှိလာကြတော့သည်။

“ဪ...ဘယ်သူလဲမှတ်တယ်၊ တက်တူတို့ပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ”

“မင်းတို့ တယ်ပြီးအဆင့်မြင့်နေပါလားကွ...လုပ်
သေနတ်တွေနဲ့”

“ကျွန်တော်တို့ပစ္စည်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ဦးကြည်အောင်ခင်
ပေးလိုက်တာပါ...”

“ကဲ...ကိုတိမ်မြိုးနဲ့ ဦးမြတ်ဦး၊ နုလင်းပေးတာကို
ကျေးဇူးတင်တယ်ဗျာ...ဒီကောင်တွေက ဝိုက်ခံရရင် ဘာမှ
သိုက်တုန်းမယ့်ကောင်တွေ ရဲဘော်ခေါ်သွားတော့ဟေ့...မနက်
မှပဲ လာခဲ့ကော့ပေါ့”

“ကောင်းပါပြီ...စခန်းမှူး၊ ခဏနေပါဦး”

“ဘာကိစ္စများရှိလို့လဲ...”

“အိမ်တွင်း သူလျှို့ဝှက်ယောက်ကိုပါ ခေါ်သွားပါဦး”

တိမ်မြိုး...အိမ်ထဲမှခြံဝန်းထဲသို့ ဆင်းလာချိန်တွင်
လူတစ်ယောက် အိမ်ကြီးဘေးမှထွက်ပြေးသွားသည်။

“မောင်ညို...မင်းရပ်နေစမ်း”

တိမ်မြိုး ရပ်ခိုင်းသည်ကိုမရပ်ဘဲ ဆက်ပြီးပြေးသွား
ကြောင့် အပြေးလိုက်ပြီး...အနောက်မှနန်းပြီးကန်ထည့်
လိုက်သည်။

“ပြောင်း...”

“အား”

“ကိုတိမ်မြိုးရယ်...ကြောက်ပါပြီ”

“မောင်ညို...မင်းသစ္စာမရှိတဲ့ကောင်...မင်းကွာ”

စခန်းမှူးနှင့် ရဲသားတစ်ဦးရောက်လာပြီး...မောင်ညို
ကို လက်ထိတ်ခတ်ပြီးခေါ်သွားလေတော့သည်။

“ဟူး...”

တိမ်မြိုး သက်ပြင်းလေးချကာ အိမ်ကြီးပေါ်သို့ပြန်
တက်ခဲ့သည်။

“ကိုတိမ်မြိုး...”

၁၆၈

ရွှေထဝင်

“နင်းဆီ”

“ရှင်...ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်”

“မဖြစ်ပါဘူး”

နင်းဆီမျက်နှာတွင် စိုးရိမ်စိတ်ကလေးတွေက လွှမ်းခြုံနေလေသည်။ တစ်ဦးရင်မှာ တစ်ဦးရှိနေကြသောသံယောဇဉ် ပုံရိပ်ကလေးတွေက ထင်ဟပ်နေပေမယ့်...အန္တရာယ်ကြားထဲရောက်နေသောကာလလေးကို မျှိုသိပ်ရင်းနဲ့ ဟန်ဆောင်နေလိုက်ကြရတော့သည်။

“သား...”

“အဖေ...”

“သမီးလေးတို့ ဘေးခန်းမှာစောင့်ပြီး အိပ်ပေးလိုက်ပါကွယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

ဦးကြည်အောင်ခင်ကတော့ သွက်ကြမ္မာသုဖန်တီးသွားပြန်ပြီ...နင်းဆီကိုအခန်းရှေ့လိုက်ပို့ပေးပြီး တစ်ဖက်ခန်းထဲ... တိမ်ညိုဝင်ခဲ့ပေမယ့်...အိပ်၍မပျော်နိုင်ပေ။

သန္တာမွန်စာပေ

ဦးမြတ်ဦး ရုံးခန်းထဲမှထွက်တော့ မောင်စပြုနေလေပြီ...ကုမ္ပဏီအပြင်တွင် ဒရိုင်ဘာ ကိုလှသောင်းအသင့်စောင့်နေကာ...

“ဆရာပြန်မလား...”

“အေး...ပြန်မယ်ကွာ”

အသင့်ဖွင့်ပေးသောတံခါးကို ကိုင်လျက်...ကားပေါ်သို့ တက်စဉ် ကားတစ်စီးမောင်းဝင်လာပြီး...ဦးမြတ်ဦးရှေ့တွင် ပိတ်ပြီးရပ်လိုက်လေသည်။ ကားပေါ်မှသူက... ဒေါ်နွယ်လီမောင်နှင့် အေမီစိုး...

“ကိုမြတ်ဦး”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ...ဒေါ်နွယ်လီမောင်”

“ရှင်နဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါ”

သန္တာမွန်စာပေ

“ဘာအကြောင်းတွေများ ပြောစရာရှိလို့လဲ... ဦးကြည်အောင်ခင်ကိစ္စဆိုရင်တော့ ကျုပ်ဘက်က စကား ပြောစရာမရှိတော့ဘူး”

“ရှင်... ဒီလို စကားကိုအကုန်မပြောပါနဲ့... အင်းလေ ရှင်ဘက်က အသာရနေပြီဆိုတော့ ပြောအားရှိမှာပေါ့”

“ဦးကြည်အောင်ခင် ခုလိုဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေဟာ ကျုပ်လုပ်ခဲ့တာတစ်ခုမှ မပါဘူး ဒေါ်နွယ်လီမောင်... သူလုပ်ခဲ့ တဲ့ဒဏ်တွေကို သူခံရတာပါ”

“ဒါတွေကို ထားလိုက်ပါလေ... ရှင်ကျွန်မနဲ့ နာရီ ဝက်လောက် စကားပြောချိန်လေးပေးနိုင်မလား...”

“ကောင်းပြီ... ကျုပ်ဘယ်ကို လိုက်ရမှာလဲ”

“အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောလိုရတဲ့ ဆိုင်လေး တစ်ဆိုင်ပေါ့”

“ခင်ဗျားရေကသွားပါ... ကျုပ်နောက်က လိုက်ခဲ့မယ်”
ဒေါ်နွယ်လီမောင်တို့သားအမိ ကားပေါ်သို့ပြန်တက်ပြီး ရှေ့မှမောင်းထွက်သွားလေသည်။

“ဆရာ...”

“ဘာလဲ... လှသောင်း”

“ဦးကြည်အောင်ခင်ကို သက်ဆိုင်ရာက ဖမ်းမိသွား

ပြီမဟုတ်လား...”

“ဟုတ်တယ်... နယ်စပ်ကိုထွက်ဖို့လုပ်နေဝုန်း သက် ဆိုင်ရာက မိသွားတာ”

“ဒါဆို... သူကုမ္ပဏီငွေအလွဲသုံးစားကိစ္စကို ဘယ်လို ရှင်းမလဲ”

“သူ ငါတို့ကုမ္ပဏီငွေတွေနဲ့ တခြားမှာရင်းနှီးမြှုပ်နှံထား တဲ့လုပ်ငန်းတွေကို ဥပဒေလမ်းကြောင်းပေါ်က ပြန်ပြီးယူရ မှာပဲ”

“ခု... ဒေါ်နွယ်လီမောင်လာတာ ဒီကိစ္စများလား”

“ဖြစ်ဖို့များတယ်... စကားပြောကြည့်တော့သိရမှာ ပေါ့

စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုထဲသို့ ဒေါ်နွယ်လီမောင် ကား လေးအရင်ဝင်သွားပြီး... ဦးမြတ်ဦးကားက နောက်မှလိုက် ဝင်ခဲ့သည်။

“ရှင်... စားချင်တာတစ်ခုခုမှာပါ”

“အအေးလောက်ပဲ သောက်ချင်တယ်...”

“ရှင်ကြိုက်တာ စားနိုင်ပါတယ်... ကျွန်မရှင်းမှာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... အိမ်မှာချက်ပြုတ်ထားတာ တွေ အလကားဖြစ်ကုန်မှာလေ... အစားအသောက်ကိစ္စက

၁၇၂

စန္ဒာစင်

သိပ်ပြီးအရေးမပါပါဘူး... ခေါ်နွယ်လီမောင် လာတဲ့အကြောင်းကိုပဲ ပြောပါ။

“ရှင်... ကိုကြည်အောင်ခင်ကို တရားဆက်ပြီးစွဲမှာလား...”

“ဆက်ပြီး စွဲရမှာပဲလေ”

“သူ့အမင်းခံရပြီး ထောင်ကျမှတော့... သူ့ကိစ္စက ပြီးနေပြီမဟုတ်လား”

“မပြီးနိုင်ဘူးလေ... သူ့ကုမ္ပဏီကငွေတွေနဲ့ တခြားမှာ ရင်နှီးမြှုပ်နှံထားတဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေရှိနေတယ်... ဒါတွေကို ပြန်ပြီးရအောင်ယူရမှာပါ”

“ကိုမြတ်ဦး”

“ပြောပါ”

“ရှင်... ဒါသက်သက် ကျွန်မတို့ဘဝကိုဖျက်တာပဲ”

“ကျုပ်က ဘယ်သူပေါ်မှမတရားမလုပ်ခဲ့ဘူး... ခုဖြစ်ခဲ့တာတွေကလည်း ဦးကြည်အောင်ခင်ရဲ့ မတရားလောဘကြောင့်ဖြစ်ခဲ့တာပါ”

ခေါ်နွယ်လီမောင် ဘာစကားမှမတုံ့ပြန်ဘဲ၊ ဦးမြတ်ဦး စကားကို ငြိမ်သက်စွာနားထောင်နေပြီးမှ...

“ရှင်တို့ကုမ္ပဏီကငွေတွေနဲ့ တခြားစီးပွားရေးလုပ်

သဒ္ဓါမွန်စာပေ

တိမ်မြိုးကောင်းတင်

၁၇၃

ကိုင်တယ်ဆိုတာကို ရှင်ဘက်က ဘာသက်သေနဲ့ တရားစွဲမှာလဲ... ကျွန်မတို့အိမ်ခြံတွေရောင်းပြီး လုပ်ကိုင်ထားတဲ့ လုပ်ငန်း...”

“ခင်ဗျားပြောပုံအရ ကိုကြည်အောင်ခင်က ကုမ္ပဏီငွေတွေကို သူတစ်ယောက်တည်း သုံးပစ်တယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်...”

“ရယ်စရာစကားတွေ ပြောနေပြန်ပြီဗျာ... ထားလိုက်ပါလေ၊ ခုနေ ဒီစကားတွေပြောနေလို့ ဘာမှမထူးပါဘူး... တရားရုံးက ဆုံးဖြတ်ပါလိမ့်မယ်”

ဦးမြတ်ဦး ခပ်ပြုံးပြုံးလေးပြောလိုက်ချိန်တွင်...

“ကိုမြတ်ဦး”

“ပြောပါ...”

“ကျွန်မအစ်ကိုလည်း ရှိတော့တာမဟုတ်ဘူး... ရှင်အမှုကိုဆက်ပြီး လုပ်နေမယ့်အစား ကျွန်မတို့အိမ်က ကုမ္ပဏီငွေတစ်ဝက်ကို ရှင်ယူပါ... အမှုကိုပိတ်ပေးပါလား”

“ခေါ်နွယ်လီမောင်... ကျွန်တော့်ကိုပြောချင်တာ ဒီစကားထား...”

“ဟုတ်ပါတယ်... ရှင်အတွက် အကျိုးရှိစေမယ့်ကိစ္စမို့ပါ”

သဒ္ဓါမွန်စာပေ

“အေးနွယ်လီမောင်... ကျွန်ုပ်ဆိုတဲ့ကောင်က နေငွေကြေး မချစ်သာခဲပေမယ့်၊ စိတ်ဓာတ်ကတော့ မဆင်းရဲဘူး... ကိုယ့်ကျေးဇူးရှိတဲ့ သူ့အပေါ်မှာဘယ်တော့မှ သစ္စာမမဲဘူး အစ်ကိုကြီးမရှိပေမယ့် သူ့လောကကြီးမှာရှိနေသလို ကျွန်ုပ် ဘက်ကသစ္စာမဲတဲ့အလုပ်မျိုးကို မလုပ်ဘူး... ခင်ဗျာသာ အစ်ကိုရဲ့ စေတနာ ကျေးဇူးတရားကိုမသိတတ်ဘဲ လောဘ ရမှက်တွေထဲခဲလို့ ခုလိုဖြစ်ခဲ့ရတာပဲ... ခင်ဗျားရဲ့အပေးအယူ ကိစ္စကို လက်မခံနိုင်တာ လုံးဝမကောင်းပါဘူး... သွား ခွင့်ပြုပါဦး”

“တောက်...”

အေးမိမိက လုံးဝမကျေနပ်သောမျက်နှာနှင့်ကြည့်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

“မာမီ”

“ဘာလဲ သမီး”

“သမီးတို့ ဘာဆက်ပြီးလုပ်မလဲ”

“တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရမှာပဲ... ဟိုကောင်မိုက်ကယ် ကလည်း သေပြီဆိုတော့ အားကိုးမရှိဖြစ်နေတယ်”

“သမီးကြုံပါဦးမယ်...”

“သမီးက ဘာကိုကြုံမှာလဲ...”

“ဒင်းတို့သားအဖနဲ့ ဟိုကောင်မနှစ်ယောက်ကို အပြတ် ရှင်းနိုင်မယ့် လူတစ်ယောက်ကိုရှာရမှာပေါ့”

“ငွေနဲ့လား... လူနဲ့လား”

“နှစ်ခုစလုံးကို အသုံးပြုသင့်ရင် သုံးရမှာပဲ”

“ဒါဆိုရင် သမီးရေ... အချိန်ကသိပ်မရှိတော့ဘူး၊ သမီးခက်ဒီ အမှုကိစ္စမပြတ်ခင် ဒင်းတို့ကိုရှင်းနိုင်မှဖြစ်မယ်”

“ဒင်းတို့ ဘယ်လောက်ထိကံကောင်းနိုင်မှာလည်း မာမီစောင့်ကြည့်လိုက်ပါဦး... ဒင်းတို့ရဲ့နေဝင်ချိန်ကို ရောက် စေရမယ်၊ ဒင်းတို့သားအဖကို ဘယ်တော့မှကမ္ဘာမကျေဘူး”

အေးမိမိ၊ အောက်နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ပြီးကြိမ်းဝါးနေ လေတော့သည်။

“ဒက်ဒီအမှုက လွတ်ဖို့မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး”

“သူ့အတွက်ထက် အပြင်မှာမာမီတို့ ဘယ်လိုရပ် တည်ရမလဲဆိုတာက ပိုပြီးအရေးကြီးတယ်... အမှုရှင်သွား တာနဲ့ သားအမိနှစ်ယောက်လုံးခွက်စွဲရမယ့် ဘဝကိုရောက် သွားမယ်မှတ်...”

သားအမိနှစ်ယောက် မကောင်းသောစိတ်များဖြင့် ထုတ်မာကောက်ကျစ်ဖို့အတွက် စဉ်းစားရင်း ဆိုင်အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့စဉ်...

၁၇၆

စန္ဒာဝတ်

“အို...”

“ဟာ...ဆောရီးဗျာ”

“ရ...ရပါတယ်”

ဆိုင်ထဲသို့ဝင်လာသော လူတစ်ယောက်နှင့် အောမီစိုး တိုက်မိပြီး လက်ထဲမှပိုက်ဆံအိတ်ပြုတ်ကျသွားသည်ကို... ထိုလူကပြန်ကောက်ပေးရင်း တောင်းပန်လေသည်။

အောမီစိုးနှင့် ထိုလူ...တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ခဏမျှအကြည့်ချင်းဆိုကာ မျက်လွှာကိုချပြီးကားဆီသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

“တကယ့်အလန်းလေးပဲ...”

“ဆရာ အဘွားကြီးလား...အဘွားလေးလား”

“ပေါက်ခေါ...မင်းက ငါ့ကိုအဘွားကြီးခံစားတတ်တဲ့ လူလို့ ထင်မှတ်ထားပြီလားကွ”

“ဆရာ...အဘွားကြီးထက် အဘွားလေးက...ဟဲဟဲ လန်းပါတယ်နော်”

ဇေယျ မျက်လုံးတွင် အောမီစိုးကို မျက်မိကျသွား သည်။

“ဒါတွေထားဦးဆရာ . . . ကျွန်တော်တို့အခြေအနေ ကိုလည်း လုပ်ဦး...ခုငှားထားတဲ့အိမ်စပေါ်က ဒီလကုန်ရင် အဆုံးသတ်ပြီ နောက်ငွေဆိုတာကဝေးရော”

သန္တာမွန်စာပေ

တိမ်မြောက်ကောင်းကင်

၁၇၇

“ပေါက်ခေါ . . . မင်းဆရာငါပါကွ၊ အချိန်တန်တော့ ဖြစ်ရမှာပေါ့...အရေးကြီးတာက သားကောင်တွေဖို့ပဲ၊ ခုန ကလို သားကောင်မျိုးဆိုရင်တော့ တကယ့်ကိုအရသာရှိမှာ လူရော...ငွေရောလေ...ဟား...ဟား...ဟား”

“ဒါနဲ့ဆရာ...အဆက်ဟောင်းကြီးကိစ္စရော”

“ခေါင်းထဲထည့်လို့မရသေးဘူး...”

“ဘာလို့လဲ...”

“သူ့မှာက . . . ယောက်ျားနဲ့ကလေးနဲ့ ပြီးတော့၊ သူ့ယောက်ျားဆိုတဲ့ကောင်က ခပ်သွက်သွက်...မင်းတို့ခံရ တာမမှတ်သေးဘူးလား”

“ဟုတ်ပါဗျာ...ခြေတွေလက်တွေက မြန်လိုက်တာ ကိုယ့်ဘက်က ပြင်ဆင်ချိန်တောင်မရလိုက်ဘူး”

ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ဆိုင်ထဲသို့ဝင်ခဲ့ကြတော့ သည်။

တိမ်မြို့ကောင်းတင်

၁၇၉

“စပ်စုတာတော့ မဟုတ်ဘူးနော် . . . ကိုတိမ်မြို့ကို နင်းဆီတစ်ခုမေးချင်တယ်”

“မေးလေ...”

“ကိုတိမ်မြို့ဘဝမှာ ချစ်သူမရှိခဲ့ဘူးလား”

“ဒီစကားကိုပြောရင် အပိုပြောတယ်လို့ထင်မှာပဲဗျာ၊ ဘဝမှာ ချစ်ခဲ့တဲ့သူကို မရှိခဲ့ပါဘူး”

“ခုချိန်ထိပေါ့...”

“အယ်...”

တိမ်မြို့... နင်းဆီအမေးစကားကို ဘယ်လိုဖြေရမှန်း မသိဖြစ်သွားသည်။

“ဖြေရခက်နေပြီလား ကိုတိမ်မြို့”

“ရင်ထဲကတွေ့ရှိခဲ့တဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက်ကို အပြင် မှာတရားဝင်ထုတ်ဖော်ပြောနိုင်ဖို့ အင်အားမရှိဖြစ်နေတာပါ”

“ရင်ထဲက ချစ်နေသူဆိုတော့ ကိုတိမ်မြို့မှာချစ်နေသူ ရှိနေပြီဆိုတာကို ဝန်ခံတာပေါ့”

“ဖွင့်ပြောဖို့တော့ ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်... ဒါပေမယ့်ဗျာ တိုက်ပေါ်မှာ မှန်းသွားမှာစိတ်ဆိုးသွားမှာကို စိုးရိမ်နေတာနဲ့ ဖွင့်မပြောရဘူးဖြစ်နေတာ”

“ကိုတိမ်မြို့ရယ်... တစ်ဖက်သတ်ရင်ထဲမှာ ချစ်နေ

တိမ်မြို့ နင်းဆီနှင့် သမ္မိမိုးတို့ကားလေး ရန်ကုန်မြို့ နယ်နိမိတ်ထဲမှ စတင်ပြီးထွက်ခဲ့လေပြီဖြစ်သည်။

ဖခင်အတွက် ထပ်ပြီးစိုးရိမ်စရာကိစ္စလေးတွေ မရှိ တော့ခြင်းကြောင့် တောင်ကြီးမြို့သို့ကားနှင့်ခထာပြန်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

“တစ်ခါတစ်ခါ လူ့ဘဝကြီးမှာ ကိုယ်ခင်တွယ်တဲ့သူနဲ့ ခုလိုခရီးသွားနေရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲနော်”

“ကိုတိမ်မြို့စကားအရဆိုရင် ခုသွားနေတဲ့သူတွေထဲ ခင်တွယ်စရာစာရင်းထဲမှာ မရှိဘူးပေါ့...”

“ဟာ... ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူးနင်းဆီ... ရင်ထဲကဆွဲ လေးကို ပြောမိတာပါ။ ခုသွားနေရတဲ့ခရီးလေးပေါ်မှာ အရင် ကိုကြည့်နူးပါတယ်”

တာထက်စာရင် ဖွင့်ပြောလိုက်လို့ သူ့ဘက်ကအပြေတစ်ခုခု ရတော့... ကိုယ်ဘာဆက်ပြီးလုပ်ရမယ်ဆိုတာကို ပြတ်ပြတ် သားသားလုပ်နိုင်တာပေါ့”

“နင်းဆီပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်... ကျွန်တော်က ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို အမှန်းမဲ့ဘဝနဲ့ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ပြုချင်တာလေ”

“ရှင်လိုလူအတွက် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ငြင်းမယ်ဆိုရင်တောင် မငြင်းသင့်တဲ့ အရည်အချင်းတွေရှိနေ ပါတယ်... ခက်နေတာက ရင်ထဲကခံစားချက်က ဘယ်လိုရှိ မလဲဆိုတာပဲလေ”

“ကျွန်တော်မက်မောတောင့်တတာ... ကျွန်တော်ချစ် တဲ့သူရဲ့ ရင်ထဲကချစ်ခြင်းတစ်ခုပါ”

“ကျွန်မ ဘာကူညီပေးရမလဲ... ပြောလေ”

“နင်းဆီ... တကယ်ကူညီချင်တာလား”

“တကယ်ပြောတာပေါ့”

“တခြားမကူညီပါနဲ့ဗျာ... ခု ကျွန်တော်ပြောတဲ့စကား လေးတွေကို နင်းဆီရင်ထဲမှာသိမ်းထားပေးပါလား”

“ရှင်...”

နင်းဆီမျက်နှာလေး အောက်သို့ငုံ့သွားသည်ကို တွေ့ လိုက်ရပြီး...

“ကျွန်တော်ကို ခွင့်လွှတ်ပါနင်းဆီ”

နင်းဆီထံမှ ဘာစကားမှမကြားရပေ...

ကားလေးက ရန်ကုန်-မန္တလေးအဝေးပြေးလမ်းမကြီး ပေါ်တွင် ပြေးလွှားနေဆဲပင်။ သန္တာမာရ်လေးကတော့ ရန်ကုန် ကစပြီးထွက်လာကတည်းက အိပ်ပျော်ပြီးလိုက်လာသဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့စကားများကို မကြားနိုင်ပေ။

နှစ်ယောက်စကားသံတွေ ဆက်ပြီးထွက်လာတော့ ဘဲ ကားပေါ်တွင်တိတ်ဆိတ်နေလေသည်။

“နင်းဆီ ရှေ့နားမှာထမင်းစားရအောင်”

“ကောင်းသားပဲ... သမီးလေးလည်း ဗိုက်ဆာရှေ့ပေါ့”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားကို ထိန်းပြီး ခြာနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ထမင်းဆိုင်လေးရှေ့တွင် ကားကိုထိုးရပ်ပြီး...

“သမီးလေး... သမီး”

“ဟင်...”

“ထဦး... ထမင်းစားရအောင်”

သန္တာမာရ်ကို နင်းဆီနှိုးပြီး... ရေသန့်ဘူးလေးဖြင့် မျက်နှာသစ်ခိုင်းပြီး ထမင်းဆိုင်ထဲသို့ဝင်လာခဲ့သည်။

“သမီး... ဘာနဲ့စားမလဲ”

“ပုစွန်ထုပ်နဲ့စားချင်တယ်”

“နင်းဆီရော...”

“ကြက် အသည်းအမြစ်”

တိမ်ပြို ကြက်အသံအမြစ်နှစ်ပွဲနှင့် ပုစွန်ထုပ်တစ်ပွဲ မှာလိုက်သည်။

စားပွဲဝိုင်းလေးထဲ ဟင်းစုံအောင်ရောက်သည်နှင့်... နင်းဆီမှ ပုစွန်ထုပ်လေးကို သခွါမိုးပန်းကန်ထဲသို့ထည့်ပေးပြီး... အသည်းဖတ်လေးကို တိမ်ပြိုပန်းကန်ထဲသို့ထည့်ပေးသောကြောင့်...

“ဟင့်...”

နင်းဆီမျက်နှာကို တိမ်ပြိုကြည့်ပေမယ့်... မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာနေလေသည်။ တိမ်ပြိုက အသည်းအမြစ်ပန်းကန်ထဲမှ အသည်းတစ်ဖတ်ကို နင်းဆီပန်းကန်ထဲသို့ ပြန်ထည့်ပေးလိုက်သည်။

တိမ်ပြိုရင်ထဲတွင် ရင်ခွန်သံလှိုင်းယက်လေးတွေ က အတိုင်းအဆမဲ့ ရိုက်ခတ်နေလေသည်။ စားသောက်လို့ပြီးသွားသည်နှင့် ကားပေါ်သို့ပြန်ပြီးဟက်ကား ခေါင်းလွှက်လာခဲ့သည်။

သခွါမိုးက တစ်ယောက်တည်း ကားနောက်ခန်းတွင်

လိုက်ပါလာပြီး... ကားရှေ့ခန်းတွင် နင်းဆီနှင့်တိမ်ပြိုကားတော့ မပြောဖြစ်ခဲ့ကြသေးပေ...

“နင်းဆီ...”

“ဘာများလဲ ကိုတိမ်ပြို”

“ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးနေလား...”

“ဘာကို စိတ်ဆိုးရမှာလဲ...”

နင်းဆီ မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ ပြောနေသဖြင့် နေရခက်သွားသည်။

“နင်းဆီ တကယ်မသိတာလား... ဒါမှမဟုတ်ရင် မေ့လိုက်တာလား”

“တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့်...”

“ခပ်တုံးတုံးလူကို စိတ်ညစ်နေတာ...”

“ဗျာ... ကျွန်တော့်ကိုပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်လေ...”

“ဘာများ... လုပ်မိလို့လဲ”

“တကယ် မသိဘူးလား”

“ဘုရားပေးပေး ကျမ်းပေးပေးပါ”

“ဘုရားပေးတော့ ဘာလုပ်မလို့လဲ...”

“ကိုးကွယ်မှာလေ...”

“ဒါဖြင့်လည်း ဘုန်းကြီးသာဝတ်ပြီးနေပေတော့...
ရည်းစားမထားနဲ့”

“ဟာ... ဒီလိုတော့မဖြစ်သေးဘူး။ ဘာကြောင့်လဲ
ဆိုတော့ သာသနာ့ဘောင်ကိုဝင်ရင် မပြည့်စုံသလိုဖြစ်နေ
မှာပေါ့”

“ဘာလို့...”

“မြတ်စွာဘုရားတောင် အိမ်ထောင်ကျ သားလေးရပြီးမှ
တောထွက်တာလေ”

“အဲဒါက... ဘုရားလောင်း”

“ဘုရားရဲ့သားတော်တွေလည်း ဒီလိုပဲဖြစ်သင့်တာပေါ့”

“ဒါမျိုးကျတော့တတ်တယ်... ကိုယ့်ကို အဖြေပေးတာ
ကျတော့ မသိဘူး”

“အဖြေ... ဟုတ်လား... ဘယ်တုန်းကပေးခဲ့တာလဲ
နင်းဆီ”

“ထမင်းစားတုန်းက ရှင့်...”

“ဟာ... ကျွန်တော်က အသက်ကြီး ဝိဇ္ဇာပြီး စား
တယ်လို့ထင်နေတာ”

“ဒါကြောင့် တုံးတယ်လို့ပြောတာ...”

“နင်းဆီ ဒို့ကို... ချစ်...”

“ရူး...”

နင်းဆီက နောက်မှသမီးလေးကို မျက်ရိပ်ပြလိုက်
သောကြောင့် စကားကိုဆက်ပြီးမထွက်ရဲ...

“မေမေနဲ့ ဦးဦး...”

“ဘာလဲ... သမီး”

“ဟို... တောင်ကုန်းလေးပေါ်က ဘုရားကိုသမီးဖူး
ချင်တယ်”

သဒ္ဒါမိုးလှမ်းပြီးပြသော တောင်ကုန်းလေးထက်က
စေတီလေးမှာ တကယ်ပင်ကြည့်ညို့ဖွယ်ကောင်းလှသည်။

သမီးဆန္ဒအတိုင်း ကားလေးကိုတောင်ကုန်းလမ်း
လေးအတိုင်း မောင်းပြီးဝင်လာခဲ့သည်။

ကားပေါ်မှ တောင်ကုန်းလေးပေါ်တက်သည့် မြေသား
လှေကားလေးအတိုင်း တက်လာခဲ့ကြသည်။

စေတီလေးရင်ပြင်မှာ သိပ်ပြီးမကျယ်ဝန်းသောကြောင့်
သဒ္ဒါမိုး ရင်ပြင်တော်ပေါ်တွင် လှည့်ပတ်ပြီးကြည့်နေလေသည်။

“တကယ် သာယာတဲ့နေရာလေးပဲ...”

အဝေးဆီမှ တောင်တန်းလေးတွေကို နင်းဆီလှမ်းပြီး
ပြရင်း ပြောနေလေသည်။

၁၈၆

ရွှေထဝင်

“ကိုယ်ချစ်ရတဲ့သူနဲ့ဆိုတော့ ပိုပြီးကြည်နူးဖို့ကောင်းတာပေါ့...”

“အဲဒါ...ဘယ်သူက သူ့ချစ်သူလဲ”

“ဘေးမှာ ရောက်နေတာလေ”

“အပိုင်ကြီးပြောနေပါလား...”

“ဒါဖြင့် မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒို့အလိမ်ခံလိုက်ရပြီဆိုတာ သဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ”

“ရှင့်ကို ဘယ်သူကလိမ်လို့လဲ...ရှင်က ကျွန်မချစ်သူမဟုတ်ဘူး...ဘဝတစ်သက်တာအတွက် ရည်စူးထားတဲ့သူ...”

“တကယ်...”

“ဘုရားပေါ်မှာ မညာရဲပါဘူး”

“နင်ဆီ လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်မည်အပြု...”

“ဒါဘုရားလေ...”

“လက်ကလေးကိုင်တာလောက်တော့ ဘုရားကခွင့်လွှတ်မှာပါ...”

“ဘုရားက ခွင့်လွှတ်ပေမယ့်...ဘုရားလူကြီးတွေက ခွင့်လွှတ်မှာမဟုတ်ဘူး...ရှင့်ကိုဖမ်းသွားမှာပေါ့”

သဒ္ဒါမွန်စာပေ

တိမ်မြို့ကောင်းကင်

၁၈၇

“ဒီတော့လည်း ပြောလိုက်မှာပေါ့”

“ဘယ်လိုပြောမှာလဲ...”

“ကျုပ်တို့က သမီးရည်းစားမဟုတ်ဘူး...အကြင်ဇနီးမောင်နှံတွေ သမီးလေးတောင်ရှိနေပြီလို့...”

“သွား...ပေါက်ကရ”

“မဟုတ်လို့လား နင်ဆီရယ်...ဒီသမီးလေးဟာ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ဘဝရဲ့ သမီးလေးပဲမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုရယ်...”

“အမှန်ဆိုရင်...ဒီသမီးလေးကြောင့် ကိုယ်နဲ့နင်ဆီ ဆုံခဲ့ရတာလေ”

“ကျေးဇူးရှင်လေးပေါ့”

“ဟုတ်တယ်...ကျေးဇူးရှင် ဖူးစာရှင်လေး”

“မေမေနဲ့ဦးဦး...ဘာတွေကပ်ပြီး တွတ်ထိုးနေတာလဲ...”

“ဟယ်...”

“ဟင်...ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးကွယ်”

“မညာနဲ့ သမီးရောက်နေတာကြာပြီ”

“ဟေ...”

“ဟယ်တော်...”

သဒ္ဒါမွန်စာပေ

နှစ်ယောက်သား ရှေ့ကိုသာအာရုံစိုက်ပြီး စကား
ပြောနေသောကြောင့် နောက်မှ သဒ္ဓါမီးလေးရောက်နေတာ
ကို မသိလိုက်ချေ။

“သမီးလေးက...ဘာတွေကြားလို့လဲ”

“ဟဲ...ဟဲ...ဘာမှမကြားဘူး အလကားစတာ”

“ဟင်း...”

“ဟူး...”

ထိုအခါကျမှပဲ နှစ်ယောက်သားသက်ပြင်းချနိုင်တော့
သံသည်။ တိမ်ပြိုဘဝအတွက် ချစ်သူရှိခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ထို့အပြင် ချစ်စရာကောင်းသော သမီးလေးတစ်
ယောက်ကိုပါ...လက်ဆောင်ရရှိခဲ့သူနှစ်ဦးပင်ဖြစ်သည်။

“ဆရာတွေလား...”

တပည့်ဖြစ်သူ ပေါက်ခေါ်မှ...ဆိုင်ထဲသို့ဝင်လာသော
အေမီစိုးကို လှမ်းပြီးပြလိုက်သောကြောင့် ဇေယျမှ...

“ငါ...မျက်လုံးမမွဲသေးပါဘူး”

အေမီ...ဇေယျနှင့် သိပ်ပြီးမဝေးသည့်စားပွဲခိုင်းတွင်
ဝင်ထိုင်ပြီး စင်တင်သီချင်းကိုကြည့်နေလေသည်။

“မင်း...ဒီမှာနေဦး”

“ဆရာ...ဇာတ်လမ်းစပြီလား”

“သားကောင်ဆီကို သွားတဲ့ပထမခြေလှမ်းကွ...”

ပေါက်ခေါ်ကို ထားရစ်ခဲ့ပြီး အေမီစိုးထိုင်နေသည့်
စားပွဲရှေ့တွင် ရပ်ကာ...

“ထိုင်ခွင့်ပြုပါနော်...”

“ရပါတယ်... ဒီဆိုင်က ထိုင်ခုံတွေက ကျွန်မပိုင်တာ
မှ မဟုတ်တာ”

“အနောင်အယုက်ပေးသလိုဖြစ်သွားမှာစိုးလို့ပါ...”

“မဖြစ်ပါဘူး... စကားပြောဖော်တောင်ရပါတယ်”

“ဒို့ကို မှတ်မိမလားတော့မသိဘူး”

“မိတ်တော့မရှိနဲ့နော်... ကျွန်မအမှတ်တမဲ့ဖြစ်နေတယ်”

“(+ x - + x) စားသောက်ဆိုင်မှာ ဝင်ပြီးတိုက်မိ
တဲ့သူလေ”

“ဪ...”

“ဒို့နာမည်က ဇေယျာပါ”

“မိတ်ဆွေဖွဲ့တာလား...”

“ဒီလိုသတ်မှတ်ပေးမယ်ဆိုရင် ကောင်းတာပေါ့”

“လူလူချင်းမိတ်ဆွေဖြစ်ရတာ ကောင်းတဲ့ကိစ္စပဲလေ
ဒို့က... အေမီရီးလို့ခေါ်တယ်”

“ဒီဆိုင်ကို သိချင်းလာပြီနားထောင်တာလား...”

“မဟုတ်ဘူး... ကိစ္စလေးရှိလို့ပါ”

“ဒို့ကူညီလို့ရမလား...”

အေမီရီး... ဇေယျာမျက်နှာကိုသေချာစွာကြည့်ပြီး...

“ဒို့ကိစ္စကို ယူကူညီလို့မရဘူး... ခုလိုစကားကြားရ

တာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

အေမီရီးနှင့် ဇေယျာတို့စားပွဲဝိုင်းကို လူတစ်ယောက်
ရောက်လာပြီး...

“ကိုတောက်ထိန် ဘယ်လိုလဲ”

“အဆင်မပြေဘူး... ဒီကောင်တွေတောင် လစ်နေရ
တာ...”

“တကယ် ခုကွပ်ပဲ... ထပ်ပြီးရှာပေးပါဦး”

“ကောင်းပြီ... ကျွန်တော်ထပ်ပြီးရှာပေးထားပါ့မယ်၊
ဟာ... ကိုဇေယျာ ကျွန်တော်က နောက်ကဆိုတော့တခြားသူ
ထင်နေတာ”

“ဘာတွေပွဲစားလုပ်နေတာလဲ... ကိုတောက်ထိန်”

“ဒီက အေမီရီးအတွက် လူတစ်ယောက်ရှာပေးနေ တာ
... အဆင်မပြေဘူးဖြစ်နေတယ်”

“ဘယ်လိုလူလဲ”

“အောက်လိုင်းက လူတစ်ယောက်ပါ”

“ကြေးစားငှားတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်...”

“ဘာလုပ်ဖို့...”

ဇေယျာအမေးစကားကို ကိုတောက်ထိန် ဆက်ပြီးပြော

၁၉

စေ့ထဝင်

ဘဲ အေမီစိုးကိုကြည့်သည်။

“ဆောရီး... ကျွန်တော့်စကားလောသွားတယ်၊ လိုအပ်ရင် ကျွန်တော်အလုပ်ရချင်လို့ပါ”

“ဟင်...”

ဇေယျစကားကြောင့်... အေမီစိုးမျက်နှာတွင် မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုဝင်ရောက်သွားသည်။

“ဒါဆိုရင် ကိုဇေယျ... အေမီစိုးနဲ့ဆွေးနွေးကြည့်ပါလား...”

“ဘယ်လိုသဘောရလဲ... အေမီစိုး”

“ရှင်သာ... ကျွန်မနဲ့အလုပ်ကိစ္စအဆင်ပြေရင် ငွေအတွက် မပူပါနဲ့”

“ငွေသာရမယ်ဆိုရင်... အလုပ်ကအဆင်ပြေပြီးသားပါ...”

“ကောင်းပြီ... ရှင်နဲ့ကျွန်မ... မနက်ဖြန်မှာပြန်ပြီးဆုံကြတာပေါ့၊ ဘယ်လိုမှသဘောမထားနဲ့ ဒီငွေကရှင်အတွက်လက်ဆောင်”

ငွေစက္ကူတစ်ထပ်ကို ထုတ်ပေးပြီး...

“ရှင်နဲ့ ဘယ်မှာဆုံနိုင်မလဲပြောပါ”

“မအေမီ... ဆုံချင်တဲ့နေရာကို ကျွန်တော်လာမှာပါ”

သစ္စာမွန်စာပေ

တိမ်မြိုးတောင်းကင်

၁၉

“ဒါဆို မနက်ဖြန်(+ x + x)ဆိုင်ကနေစောင့်နေသီးသန့်အခန်းကို ယူထားပါ”

“အချိန်က...”

“မနက် ကိုးနာရီ”

“ကျွန်တော်စောင့်နေပါမယ်”

“ဒါဖြင့် သွားခွင့်ပြုဦးကိုဇေယျ...”

“ကောင်းပါပြီ မအေမီစိုး...”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အပြုံးချိုလေးတွေနဲ့ ပြုံးပြရင်း... အေမီစိုးထွက်သွားပြီးနောက်

“ကိုတောက်ထိန်...”

“ဘာများလဲ ကိုဇေယျ”

“သူက ဘယ်လိုလိုင်းလဲ...”

“အလုပ်လား... လူလား”

“နှစ်ခုစလုံး”

“လူကတော့ ပိုက်ဆံချမ်းသာတယ်... တစ်ဦးတည်းသောသမီး အလုပ်ကတော့ သူနဲ့မီးဖွားပြင်ဘက်ကိုတတ်လမ်းရှင်းဖို့ပဲ...”

“သိပ်ပြီးခဲယဉ်းတဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ... အရေးကြီးတာ ကျုပ်အတွက်ငွေကောင်းကောင်းရဖို့ပဲ”

သစ္စာမွန်စာပေ

“လူကိုရော...မရချင်ဘူးလား”

“တစ်ထစ်ချင်းပေါ့ဗျာ...ဟား...ဟား...ဟား”

လေယု... ကျားစေဦးလဲတစ်ကောင်လို ရယ်မောလိုက်
တော့သည်။

တိမ်မြို့...တောင်ကြီးကို ရောက်နေသည်မှာ တစ်
တော်ပြည့်ခဲ့ပြီ၊ အင်းလေး ဖောင်တော်ဦးစေတီဆီသို့ ဘုရား
ဇူးလာခဲ့ကြသည်။

တိမ်မြို့၊ နင်းဆီနှင့် သဒ္ဓါမိုးတို့(၃)ဦးပင်... နင်းဆီမိခင်
တတော့ ခြံကိစ္စတွေရှိနေသောကြောင့် မလိုက်ဖြစ်ခဲ့ပေ။

“ဝေး...ဝေး...”

စက်လှေပေါ်တွင် ရေတွေကိုဆော့ကစားရင်း သဒ္ဓါမိုး
တစ်ယောက် ရွှင်မြူးနေလေသည်။

နောက်ဘက်မှာတော့ တိမ်မြို့နှင့်နင်းဆီ...

“ကိုယ့်ကို တိုင်ပင်စရာလေးရှိတယ်...”

“ဘာများလဲ... နင်းဆီ”

၁၃၆

စန္ဒာထဝင် မှတ်တမ်းတိုက်ကောင်းကင်

၁၃၇

“မေမေကို ဖွင့်ပြောရင် ကောင်းမလားလို့...”

“နင်းဆီရယ်... ဖွင့်ပြောမယ်ဆိုရင် ကောင်းတာပေါ့...
ကိုလည်း ရန်ကုန်ရောက်တာနဲ့ ဖေဖေကို ဖွင့်ပြောမယ်လို့
ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

“ပြောရမှာကြောက်တယ်...”

“အာလဲ... သဘောမတူမှာစိုးလို့လား”

“သဘောမတူလို့မဟုတ်ပါဘူး... မနေ့ညက ခရီးသွား
ခါနီး မေမေကတောင် ကိုအကြောင်းကိုပြောနေသေးတယ်”

“ဟင်... ဘာပြောတာလဲ”

“ကိုရဲ့ ရိုးသားမှု၊ သစ္စာရှိမှုတွေက ယောက်ျားဆန်
တယ်တဲ့... ပြီးတော့ မေးသေးတယ်”

“ဘာမေးတာလဲ နင်းဆီ”

“သမီးနဲ့ မောင်တိမ်ပြီအခြေအနေက ဘယ်လိုလဲတဲ့”

“နင်းဆီက... ဘယ်လိုပြောလိုက်လဲ”

“ပထမတော့ အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောမယ်လို့ စဉ်းစား
ပြီး... ရက်သလိုလိုကြောက်သလိုလိုဖြစ်တာနဲ့ ဘာမှမဟုတ်
ဘူးလို့ပြောလိုက်တာ”

သစ္စာဖွန်စာပေ

“ကိုယ်နဲ့ ချစ်သူလို့... မပြောရဲဘူးပေါ့”

“ကိုနော်... စကားကိုပြင်ပြီးပြော နင်းဆီမပြောရဲတဲ့
သဘောက မေမေကိုရက်ကြောက်လေးဖြစ်နေလို့ အင်းလေး

ပဲ ပြန်ရင်... ကိုရှေ့မှာပြောပြမယ်”

“ဟာ... ဒါမျိုးတော့ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... ပြော”

“ဟို... ဟို... မျက်နှာပူလို့”

“မရဘူး... နင်းဆီဘေးမှာထိုင်နေရမယ်၊ ဒါပဲ...”

“ကောင်းပါပြီဗျာ...”

စက်လှေကလေးမှာ ဖောင်တော်ဦးစေတီဆီသို့
ဆက်ကပ်ပြီးဖြစ်သောကြောင့် စေတီပေါ်သို့တက်ခဲ့ကြလေ
သည်။

တိမ်ပြီနှင့် နင်းဆီတို့၏ ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းသော
ရက်ကလေးတွေပင်ဖြစ်သည်။

“ဦးဦးနဲ့မေမေကို သမီးမေးစရာရှိတယ်... မှန်မှန်
ပြောမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့... ဖြေပါမယ်ရှင်”

သစ္စာဖွန်စာပေ

သခွါမိုးက တိမ်မြောက်တို့နှစ်ယောက်လုံးမျက်နှာကို ကြည့်ပြီး...

“ဘွားဘွားက သမီးကိုမေးတယ်သိလား...”

“အယ်...ဘာမေးတာလဲသမီး”

“သမီးဦးဦးနဲ့ သမီးမေမေအကြောင်း...”

“ဟယ်...”

“သမီးက ဘယ်လိုပြောလိုက်လဲ...”

“ဦးဦးနဲ့မေမေက ကြိုက်နေကြပြီလို့ ပြောလိုက်တယ်”
“ဟိုက်...”

“ဟင်...သမီးရယ်”

“ဘယ်တုန်းက ကြိုက်တာလဲလို့မေးတော့ ဒီကိုယ်ရင်း လမ်းမှာကြိုက်တာလို့ပြောလိုက်တယ်”

တိမ်မြောက်နှင့် နှင်းဆီတို့တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး သခွါမိုးကို...

“သမီးက ဘာလို့ဒီလိုပြောရတာလဲ...”

“သမီးပြောတာ မဟုတ်လို့လား... ဦးဦးနဲ့မေမေ ဘာပေါ်မှာ ပြောနေကြတာ သမီးကြားသားပဲ...တမင် မကြာ

ဘူးလို့ပြောလိုက်တာ”

သခွါမိုး အဖြေစကားကြောင့်နှစ်ယောက်လုံး ရှက်သွားတော့သည်။

“သမီးဘွားဘွားက ဘာပြောလဲ”

“မြေးလေး သဘောတူလားတဲ့...”

“သမီးကရော...သဘောတူလား”

“မတူဘူး...”

“ဟင်...”

“ဘာလို့လဲ သမီးရယ်...ဦးဦးကို ဘာမကြိုက်တာရှိသလဲပြော”

“ရှိတာပေါ့”

“ဘာလဲ သမီး...”

“သမီးကို ကြိုပြီးတော့နှစ်ယောက်လုံးက မပြောကြတာလေ...”

“အယ်...”

“စိတ်ချပါ...နောက်ဆိုရင် ကြိုပြီးတော့တိုင်ပင် ဆွေးနွေးပါမယ် ကျေးဇူးရှင်ရယ်”

“ဒီတင်ခါတော့ ခွင့်လွှတ်လိုက်မယ်...နောက်တစ်ခါ
ဆိုရင် မလွယ်ဘူးမှတ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်...”

“ဒါဆို သမီးကိုဦးဦးက...မေးရဦးမယ်”

“မေးစေ...”

“သမီးက တောင်ကြီးမှာနေမှာလား...ရန်ကုန်မှာ
နေမှာလား”

“နင်ဒုလုံးမှာ တစ်လှည့်စီနေမယ်...ဦးဦးက ရန်ကုန်
မှာနေ...မေမေက တောင်ကြီးမှာနေ...ဒါမှ သမီးက တစ်
ယောက်တစ်လှည့်စီ လာနေနိုင်မှာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့သမီးရှယ်...ဦးဦးတို့ချစ်ခြင်း
ကို မခွဲလိုက်ပါနဲ့ဗျာ”

“ဒါဖြင့်...သမီးက ဘယ်လိုနေရမှာလဲ”

“သမီးပြောသလို ရန်ကုန်မှာရော တောင်ကြီးမှာပါ
တစ်လှည့်စီနေလို့ ရပါတယ်...ဒါပေမယ့် ဦးဦးနဲ့မေမေတို့
လည်း သမီးလေးနေသလို အတူတူလိုက်ပြီးနေပါရစေ”

“နေစေ”

“အဲ...တစ်ခုကျန်သေးတယ်”

“လုပ်ပြန်ပြီ...ဘာလဲပြော”

“သမီးက မေမေကိုတော့ မေမေလို့ခေါ်ပြီး...“ဦး”
ကိုကျတော့ ဦးဦးလို့ခေါ်တော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးလိုက်ဖက်
ညီမှာလဲ”

“ဒါဆို...သမီးက ဦးဦးကိုဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲ”

“ဖေဖေလို့ ခေါ်ပေါ့...”

“ကိုနော်”

“မေမေခေါ်ခိုင်းရင်ခေါ်မယ်”

“နင်းဆီ...”

“ခု...မခေါ်ရသေးဘူး၊ လက်ထပ်ပြီးမှ သမီးလေးကို
ခေါ်ခိုင်းမယ်”

“ခု...အကြိုခေါ်ခိုင်းလို့မရဘူးလား”

“မရဘူး...နားရှက်တယ်”

“ကျင့်သားရအောင်တော့ ကြိုပြီးနားထောင်သင့်
တယ်နော်”

“တော်ပါ...”

“မေမေ...ခေါ်ရမလား”

“မခေါ်နဲ့သမီး”

“ဟင့်အင်း...ခေါ်မှာပဲ”

“သမီး...”

“ဖေဖေ ဦးဦး”

“ဗျာ...ဗျာ”

“ဘာလို့...ဖေဖေ ဦးဦးက နှစ်ခါတောင်ထူးတာလဲ”

“သမီးခေါ်တာက နှစ်ခါဖြစ်နေတာကို ဒါကြောင့် နှစ်ခါထူးရတာပေါ့”

“တစ်ခါပဲထူး...”

“သမီးက တစ်ခါတည်းခေါ်လေ”

“ဖေဖေ...”

“သမီး”

မိခင်...ဖခင်မဲ့နေသော ကလေးမို့ ဖခင်မိခင်သဖွယ် သူရင်မှာ...တိမ်မြုပ်နှင့် နှင်းဆီကိုတွယ်တာချစ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

“ပြန်ကြရအောင်ကို...”

“ဟုတ်တယ်...အပြန်ပိုးချုပ်နေရင် မေမေစိတ်ပူနေမယ်”

“သမီးရေ...ပြန်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...ဘွားဘွားမှာလိုက်တာတွေ ဝယ်ဦးလေ”

“သွားရင်းနဲ့ ဝယ်ကြတာပေါ့”

တိမ်မြုပ် ရန်ကုန်ရောက်သည်နှင့် ဖခင်ကိုဖွင့်ပြောပြီး မင်္ဂလာကိစ္စကို အမြန်ဆုံးစီစဉ်ရန် စဉ်းစားရင်းပြန်ခဲ့လေသည်။

ရန်ကုန်တွင် ဖခင်ဖြစ်သူသည် ဦးကြည်အောင်ခင် အမှုကိစ္စကို စတင်ပြီးတရားစွဲနေပြီဖြစ်သည်။

တိမ်မြိုးတို့ အိမ်ကိုပြန်ရောက်တော့ မောင်စပြုနေပြီ၊
အိမ်ထဲသို့ရောက်သည်နှင့်...

“မောင်တိမ်မြိုး...ခဏ”

နှင်းဆီမိခင်ကြီးက လှမ်းခေါ်သဖြင့် ဆက်တိဆိဟနဲ့
တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်စဉ်...

“ရန်ကုန်က ဖုန်းလာတယ်”

“ဟင်...ဘယ်သူဆီကလဲ ဒေါ်ဒေါ်”

“မောင်တိမ်မြိုး အဖေဆီက...”

“ဘာကိစ္စများလဲ...”

“မောင်တိမ်မြိုးဖခင် ဆေးရုံတင်ထားရတယ်တဲ့..အဲဒါ
ကို ကုမ္ပဏီက တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီးအကြောင်းကြားတာ”

“ဗျာ...ဘာ...ဖြစ်တယ်လို့ပြောလဲ”

“လုပ်ကြံခံရတာတဲ့”

“ခင်ဗျာ...”

“သိပ်ပြီး စိုးရိမ်ရတဲ့ အခြေအနေတော့မရှိဘူးပြော
တယ်...မောင်တိမ်မြိုး ရန်ကုန်ကိုချက်ချင်းပြန်လာဖို့တော့
မှာလိုက်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ကို...ဒီနေ့မိုးချုပ်နေပြီဆိုတော့ နားပြီးမှပြန်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်...သားလည်းခရီးပန်းလာတာဆိုတော့
နားပြီးမှ ပြန်ပေါ့”

“ဟူး...”

တိမ်မြိုးရင်ထဲတွင် ဖခင်အတွက်စိုးရိမ်မှုနှင့်အတူ...
ဖခင်ဖြစ်သူကို ဘာကြောင့်လုပ်ကြံသလဲ...လုပ်ကြံသည့်
ကောင်က ဘယ်သူလဲဆိုသည်ကို အရပ်သိချင်နေလေသည်။

“ကို...”

“နှင်းဆီ”

“စိတ်ကို သိပ်ပြီးဆန္ဒမစောနဲ့နော်...ကို ကားနဲ့သွား
ရမှာ အန်ကယ်ကလည်း ဘာမှစိုးရိမ်စရာမရှိဘူးလို့ပြောတာ
ပဲ...နောက်ပြီးကျရင် အိမ်ကိုဖုန်းဆက်ပြီးအကျိုးအကြောင်း
ထပ်မေးပေါ့”

၂၀၆

ခွေထဝင်

“ကိုယ်အိမ်ကို ဖုန်းဆက်ရင်တော့ဘာထူးတယ်ဆိုတာ သိရမှာပဲ”

ရန်ခနဲမြိုင်အိမ်တွင် စားဖိုချောင်တာဝန်ယူထားတဲ့ ဒေါ်မြိုင်တို့လင်မယားရှိနေသဖြင့် ဖခင်ဖြစ်သူအခြေအနေကို သိနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

“နင်းဆီနဲ့ သမီး နောက်နေ့မှရထားနဲ့ပဲလိုက်ခဲ့တော့ မယ်”

“နင်းဆီ မလိုက်ခဲ့ပါနဲ့ဦး... ကိုယ်ဖုန်းဆက်မယ်လေ”

“ကိုကို စိတ်မချဘူး”

“စိတ်ချပါ၊ နင်းဆီ... ကိုယ်သတိမလစ်ပါဘူး”

တယ်လီဖုန်းဆီသို့လျှောက်လာပြီး ရန်ကုန်အိမ်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး အကျိုးအကြောင်းမေးတော့မှ သက်ပြင်းချနိုင် တော့သည်။

“ဖခင်ဖြစ်သူ ဒဏ်ရာမှာဘာမှ စိုးရိမ်စရာမရှိတော့ ဘူးတဲ့...”

နင်းဆီ သူ့လက်ကလေးကိုဆုပ်ကိုင်ပြီး... ခွဲခွာခြင်း ပေါ်မှာ ခံစားနေသော မျက်ဝန်းလေးတစ်စုံကိုတွေ့ မြင်နေရ သည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဖေဖေကုမ္ပဏီကပြန်တော့ နောက်ကနေကားတစ်စီး လိုက်လာတာကို သတိထားမိတယ်... ဒါပေမယ့် မြို့ထဲမှာ ဆိုတော့ ဒီကောင်တွေဘာမှအတင်ရဲပြီး လုပ်နိုင်မှာမဟုတ် ဘူးဆိုပြီး ခပ်ပေါ့ပေါ့နေလိုက်တယ်... ဘဏ်ကိုကုမ္ပဏီငွေ တွေသွင်းဖို့အတွက် စာရွက်စာတမ်းတွေကို ကိုထွန်းနေတဲ့ တိုက်ခန်းကိုဝင်ပြီးအပို့... တိုက်ပေါ်က ပြန်အဆင်းမှာတစ် ယောက်က စားမြောင်နဲ့ပြေးပြီးထိုးတာကို ရှောင်ပေမယ့် ရင်ဘတ်ကိုရှပ်ပြီးထိသွားတယ်... နောက်တစ်ကောင်က ထပ်ပြီး ထိုးမည်အပြု ဒရိုင်ဘာလေးက ဖေဖေကိုစိတ်မချလိုက်လာ တာနဲ့... ဟိုကောင်စားချက်က ဖေဖေဆီကိုမရောက်ဘဲ ကောင် လေးနဲ့လုံးထွေးပြီး လေ့ကားထစ်ကနေပြီးပြုတ်ကျတာ... တော်သေးတာပေါ့ ဖေဖေဒရိုင်ဘာ ဘာမှမဖြစ်ဘူး... ဟို

သစ္စာမွန်စာပေ

ကောင်ကတော့ လှေကားထစ်နဲ့ဆောင်မိပြီး မေ့တော့တာပဲ
ကျွန်တဲတစ်ကောင်လည်း ကိုယ်လွတ်ရုန်းပြီးပြေးတယ်”

“ဒါဆို...တစ်ကောင်မိလိုက်တယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်...ရဲတွေက စစ်ချက်ယူနေပါပြီ၊ ဖေ
တော့ မသိရသေးဘူး...ဟော ဟိုမှာစခန်းမှူးတောင်လာနေ
ပြီ...”

“အန်ကယ် သက်သာရဲ့လား”

“သက်သာပါတယ်ကွယ် . . . ဒါ အန်ကယ်သား
မောင်တိမ်မြို့ ဒီနေ့မှတောင်ကြီးကရောက်လာတာ”

“ကျွန်တော်...ခုရဲအုပ်မြင့်ဇော်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တောင်ကြီးဆိုလို့ ကိုတိမ်မြို့နဲ့ကျွန်တော် စကား
ပြောကြရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့...ရပါတယ်”

“ဒါဆိုရင်...ကျွန်တော်နဲ့ စခန်းကိုလိုက်ခဲ့ပါလား”

“ကောင်းပါပြီ...ဖေဖေ သားလိုက်သွားဦးမယ်”

“အေး...အေး...ဖေဖေလည်း ဒီညနေဖြစ်ဖြစ် မနက်
ဖြစ်ဖြစ် ဆေးရုံကဆင်းရမယ်လို့ ဆရာဝန်ကြီးက ပြောတယ်
စိတ်ချပြီးသာလိုက်သွား”

စခန်းမှူးက ဆိုင်ကယ်နဲ့...သူက ကားနဲ့ရဲစခန်း
သို့ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“ကဲ..ထိုင်ဗျာ၊ တစ်ခုခုသောက်ဖို့ စီစဉ်လိုက်ဦးမယ်”

“ရပါတယ်...စခန်းမှူး”

စခန်းမှူး ကိုမြင့်ဇော်မှ ကော်ဖီနှစ်ခွက်ကို ရဲဘော်
လေးကို မှာလိုက်ပြီး...

“ကိုတိမ်မြို့...ဝေယျာဆိုတဲ့သူကိုသိလား”

“ဟင်...”

ဝေယျာနာမည်ကို ကြားသည်နှင့် နင်းဆီကိုသတိရ
လိုက်မိသည်။

“လူချင်းတော့ မရင်းနှီးဘူး...ဝေယျာဆိုတဲ့နာမည်နဲ့
လူကိုတော့သိထားပါတယ်”

“သူနေထိုင်တဲ့ နေရာနဲ့ ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာရော
သိလား...”

“ဒီလောက်ထိမသိဘူး...ဝေယျာကို သိတာလည်း
ကျွန်တော့်ရည်းစားနဲ့ပတ်သက်ပြီး သိတာပါ”

“ဒီကောင်က အရင်ဖောက်ထွင်းမှု လိမ်လည်မှုပြစ်
မှုတွေနဲ့ ထောင်ကျခဲ့တယ်ဆိုတာတော့သိတယ်”

“ဖေဖေကို လုပ်ကြံတာဒီကောင်နဲ့ ပတ်သက်နေလား”

“ဟုတ်တယ် ကိုတိမ်ပြီ... ခုမိထားတဲ့ ပေါက်ခေါ်ဆိုတဲ့ကောင်က ဝေယျရဲ့လက်ရုံးတပည့်ရင်းလဲ... ဒီကောင်ထွက်ဆိုခဲ့တာ”

ဖေဖေနှင့် ဝေယျ ဘယ်လိုရန်ငြိုးရှိခဲ့သလဲဆိုသည်ကို တိမ်ပြီ စဉ်းစား၍မရ...

“ရန်ငြိုးကြောင့်လား ဆရာမြင့်ဇော်...”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး... ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ပေါက်ခေါ်ထွက်ဆိုချက်အရ ဝေယျနဲ့ ဦးမြတ်ဦးဟာ မျက်နှာတောင်တွေ့ဘူးတာမဟုတ်ဘူးတဲ့”

“ဒါဆို တစ်ယောက်ယောက်က ခိုင်းတာပေါ့...”

“ကျွန်တော်တို့လည်း ဒီလိုပဲယူဆထားတာ ဘယ်သူ့ခိုင်းစေတယ်ဆိုတာတော့ ပေါက်ခေါ်ကိုယ်တိုင်မသိဘူး... အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကျန်သေးတယ်”

“ဘာများလဲ...”

“တောင်ကြီးကို ဝေယျဆက်ပြီးသွားဖို့ စီစဉ်ထားတယ်ဆိုတာပဲ”

“ဟင်...”

“တောင်ကြီးမှာ ဘယ်သူတွေရှိမလဲ...”

“ဝေယျတောင်ကြီးကို သွားတာ... သမီးလေးသန္နိဋ္ဌိ”

နဲ့ နင်းဆီဆီကိသွားပြီးတစ်ခုခုကြံစည်တာများလား... ကျွန်တော်တစ်ခုတော့တွေ့မိပါတယ်... သိပ်ပြီးသေချာတဲ့ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး”

“ပြောကြည့်ပါ... ကိုတိမ်ပြီ”

“ဝေယျကို ခိုင်းစေနိုင်တာ ဒေါ်နွယ်လီမောင်နဲ့ အေမီစိုးတို့ဖြစ်ဖို့များတယ်”

“ကိုတိမ်ပြီပြောတာ ဖြစ်နိုင်ခြေရှိတဲ့ကိစ္စပါ... သူတို့ဒေသအမှတ်ကိစ္စအတွက် ဒေါ်နွယ်လီမောင် အန်ကယ့်ကိုလာပြီး ဆွေးနွေးတာမအောင်မြင်တဲ့အဆုံး ခုလိုပိုက်ဆံနဲ့ခိုင်းစေတာ ဖြစ်ဖို့များပါတယ်... သက်သေမခိုင်လုံသေးတော့ စောင့်ကြည့်နုတ်”

“ဆရာ...”

“ဆရာမိုးဆွေ ထိုင်ဗျာ... ဘာထူးသေးလဲဗျ”

“ဆရာခိုင်းတဲ့အတိုင်း ဝေယျနောက်ကြောင်းကို ထိုက်တာ သတင်းတစ်ခုရခဲ့တယ်၊ ဝေယျဆိုတဲ့ကောင် ခုတလောတွဲနေတာ အေမီစိုးဆိုတဲ့အမျိုးသမီးတဲ့...”

“ခိုင်လုံတဲ့သတင်းလား...”

“ခိုင်လုံတယ်ဆရာ... သူတို့တွဲပြီးကလပ်တစ်ခုမှာ တွဲကနေတာကို ဓာတ်ပုံရိုက်ထားတဲ့သူဆီက ဓာတ်ပုံပါယူ

၂၂

ရွှေထဝင်

ခဲတယ်”

“သိပ်ပြီးကောင်းတာပေါ့ဗျာ...ကဲ ဆရာမိုးဆွေ
ခင်ဗျားနဲ့ရဲဘော်(၃)ဦး အေမီစိုးကိုသွားပြီးခေါ်ခဲ့တော့ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ...”

“ကိုတိမ်ပြီရေ အမှုကတော့ရှင်းသွားပြီ...သူတို့က
လက်ရဖမ်းဆီးနိုင်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်...ရာဇဝတ်အေး
ပြေးမလွတ်ပါဘူး”

တိမ်ပြီ၊ တောင်ကြီးမှ...သဒ္ဓါမိုးနဲ့နင်းဆီတို့အတွက်
စိုးရိမ်သွားလည်း

ဇေယျ၊ ခုလောက်ဆို တောင်ကြီးရောက်နေပြီလား

နင်းဆီ လိမ္မော်ခြံထဲကို သမီးဖြစ်သူသဒ္ဓါမိုးနဲ့ လိုက်

ဆာပြီး အပြန်တွင်...

“ဝူး...ကျွီ...”

“ဟင်”

“မေမေ...”

တောင်ကြားလမ်းလေးမှ နင်းဆီတို့ကားလေးအတွက်
အားတစ်စီးရှေ့မှ ပိတ်ရပ်ပြီးကားပေါ်မှ...ဆင်းလာသူက
ဇေယျ...”

“ရှင်...ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“မင်းကို လွမ်းလို့လာပြီးတွေ့တာလေ...ဟဲ...ဟဲ”

“ရှင်လို လူလိမ်လူညာကို ဘာမှတွေ့စရာမလိုဘူး”
 “အင်းပေါ့လေ... မင်းကခုတော့ ဒီစကားတွေပြော
 နိုင်ပြီပေါ့... ဟေ့ကောင်တွေ အချိန်သိပ်မရှိဘူး ဆွဲခေါ်ခဲ”

“ရှင်တို့ ကျွန်မနားမကပ်နဲ့နော်”

“မေမေ”

“သမီး...”

သမ္ဘာလုံးလေးကို လူဆိုးတစ်ယောက်က ကားပေါ်မှဆွဲ
 ချပြီး စားနှင့်တော့ကာ...

“မင်းအော်လိုက်တာနဲ့ မင်သမီးအသက်ထွက်ပြီမှတ်”

“ရှင်... ဘာလုပ်ချင်လဲ... သမီးကိုလွှတ်လိုက်”

“ငါဘာလုပ်ချင်လဲဆိုတာ ခုချိန်မှာပြောလိုမရဘူး
 မင်းသာ အေးအေးဆေးဆေးလိုက်ခဲ့ပါ... ဒါဆိုရင် ဘာမှမဖြစ်
 တော့ဘူး”

“ကောင်းပြီ... လိုက်ခဲ့မယ်၊ ကျွန်မသမီးကို လွှတ်
 လိုက်”

“ဟဲ့ကောင် လွှတ်ပေးလိုက်”

နှင်းဆီတို့သားအိမ်ကို ကားပေါ်သို့ဆွဲတင်ပြီး ဝှေမင်း
 ထွက်သွားတော့သည်။

ထိုမြင်ကွင်းကို လိမ္မော်ခြံထဲမှပြန်လာသော အလုပ်
 သမားလေး ရဲမင်းကလှမ်းပြီးမြင်ကာ... နှင်းဆီမိခင်ဆီကို
 သုတ်ခြေတင်ပြီး ပြေးလာခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် နှင်းဆီအိမ်၌ တိမ်မြောက် ဝဏ္ဏတို့ရောက်
 ခဲ့နေသည်။

“သမီးတို့ပြန်လာတော့မှာပါ... ဒီနေ့လိမ္မော်တွေ
 အပင်ကချတယ်ဆိုတော့ သမီးကိုယ်တိုင်သွားပြီး စီစဉ်ပေး
 ရတာ...”

“ဇော်လေး... ဇော်လေး”

“ဟင်... ရဲမင်း”

အိမ်ရှေ့မှ လှမ်းပြီးအော်ခေါ်နေသော ရဲမင်းမောနေ
 ပြီးတော့ စကားတွေချက်ချင်းမပြောနိုင်...

“ဘာဖြစ်တာလဲ... ရဲမင်းပြောစမ်း”

“ဟို... ဟို... မမနှင်းဆီကို လူဆိုးတွေဖမ်းသွား
 တယ်...”

“ဘာ...”

တိမ်မြောက် အချိန်မီလိုက်ခဲ့ပေမယ့် မမှီလိုက်ပေး

“ဘယ်ဘက်ကို ခေါ်သွားမှာလဲ”

“တောင်ဘက်...တောတန်းထဲကို ကားမောင်းသွားတယ်”

“ကြာပြီလား...ရဲမင်း”

“သိပ်မကြာသေးဘူး”

“ဒေါ်ဒေါ်ရဲစခန်းကို အကြောင်းကြားပြီးလိုက်ခဲ့... ကျွန်တော်နဲ့ဝတ္ထု လိုက်သွားမယ်...ရဲမင်း ဒီလမ်းကို ကားမောင်းလို့ရလား”

“ရလည်း ခဏပဲအစ်ကို ရှေ့ဆိုရင်...တောင်ဆင်းတောင်တက်လမ်းတွေ ကားမောင်းလို့မရဘူး...မြင်းနဲ့သွားရင်အဆင်ပြေမယ်”

“ရဲမင်း...အစ်ကိုတို့နဲ့လမ်းပြလိုက်ခဲ့ကွာ”

“လိုက်မယ် အစ်ကို...”

“မြင်းစီးတတ်လား...”

“တတ်တယ်...”

“အဲဒါ...သွားကြမယ်”

မြင်းတောင်းထဲမှ မြင်းကိုယ်စီထုတ်ပြီး နှုတ်ဖိုင်းလိုက်ခဲ့ကြတော့သည်။

“အစ်ကို...”

“ဘာလဲ ရဲမင်း”

“ရှေ့တောင်ကျချောင်းရိုးက ဖြတ်ပြီးသွားရင်...သူတို့ကိုမှီနိုင်မယ်၊ ဒါဖြတ်လမ်းပဲ...”

“အေး...သွားမယ်”

ရဲမင်း ခေါ်ဆောင်သည့်တောင်ကျချောင်းရိုးကို ဖြတ်ပြီး ဖြတ်လမ်းမှလိုက်ခဲ့ကြသည်။

“ဟိုမှာ အစ်ကို”

“ဟင်...”

အဝေးဆီမှ လူတစ်ယောက်ကိုလှမ်းပြီး တွေ့လိုက်ရ သည်။ အားလုံးခြေလျင်သွားနေကြခြင်းပင်...

“အဲဒီကနေသွားရင် ဘယ်ကိုရောက်မလဲ...”

“တောင်ပိုင်း တောထဲကိုရောက်မယ်အစ်ကို တောကကြမ်းတယ်”

“တိမ်မြောက်...”

“ဝတ္ထု”

“ဒီကောင်တွေ ပြန်ပေးသဘောလုပ်မှာကွာ”

“သေချာတယ်”

“ရဲမင်း...ဒီကောင်တွေလက်ထဲမှာ ဘာတွေလဲ၊

ဓားလား သေနတ်လား...”

“သေနတ်တော့ မတွေ့ဘူး... ဓားမြှောင်တွေတော့ တွေ့တယ်”

ဇေယျာတို့လူစုကို တိမ်မြို့ အဝေးမှရေတွက်ကြည့်တော့ အင်အားက(၅)ယောက်ထက်မပို...

“ငါတို့နောက်ကနေ လိုက်လာတာသုတို့မြင်ရင် နင်းဆီနဲ့ကလေးကို ဓားစားခံလုပ်နိုင်တယ်... ကြိပြီးရောက်အောင် သွားတဲ့ လမ်းမရှိဘူးလား”

“ရှိတယ်... ဟိုသဲချောင်းရိုးကနေသွားရင် တံတားထိပ်မှာ ကြိပြီးစောင့်နေလို့ရမယ်”

“ကဲ... တိမ်မြို့လစ်ကြစို့”

“အင်း”

“ခွပ်... ခွပ်... ခွပ်”

သဲချောင်းအတိုင်း လာခဲ့ကြတော့သည်။

တံတားထိပ်နားရောက်တော့... မြင်းတွေကိုလုံခြုံသည့်နေရာမှာချည်နှောင်ထားပြီး ဇေယျာတို့လူစုကို စောင့်နေကြသည်။

“တိမ်မြို့ အသင့်ပြင်ထားတော့...”

“အေး... ငါနင်းဆီနဲ့ ကလေးကိုရအောင်ကယ်မယ်”
တံတားပေါ်သို့ ဇေယျာတို့တက်တော့မည်ဖြစ်သည်။

“ဟေ့...”

“ဟင်...”

ဝဏ္ဏအသံပြုပြီး ရှေ့ဆုံးကနစ်ကောင်ကို ခုန်ပြီးကန်လိုက်သည်နှင့် တိမ်မြို့ နင်းဆီနှင့်ကလေးနားက ဇေယျာကို ကပ်ပြီးရှင်းလိုက်သည်။

“ဟို...”

“ဖြောင်း...”

“ခွပ်...”

“အင့်...”

တိမ်မြို့နှင့်ဝဏ္ဏတို့ အမှတ်မထင်ဝင်ပြီး တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ဇေယျာတို့ပြန်ပြီးခုခံပေးမယ့် နောက်ကျနေလေပြီ။
မြေပြင်တွင် အားလုံးမှောက်လျက်အနေအထားကို ရောက်သွားသည်။

“ဇေယျာ...”

“အား... ကျိုးပါပြီ”

တိမ်မြို့... ဇေယျာလက်ကိုဆွဲလိပ်ပြီး တံတားဘောင်

နှင့်ကပ်လိုက်သည်။

“ဘယ်မှာလဲ...ဒေါ်နွယ်လီမောင်နဲ့ အေမီစိုး”

“ရှိ...ရှိတယ်...တောစပ်ခန်းမှာစောင့်နေကြတယ်”

ရန်ကုန်ကနေ ခြေရာဖျောက်ပြီး တောင်ကြီးကိုလစ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ တောင်ကြီးတွင် သဒ္ဓါမိုးလေးကိုပြန်ပေးဆွဲပြီးရသည့်ငွေနှင့် နယ်စပ်ကိုပြေးကြမှာဖြစ်သည်။ ခုတော့ ဝေယျတို့ အကြံအစည်ပျက်ခဲ့လေပြီ။

“ဒိုင်း...”

“အ...”

“ဟင်...ကို”

“ဟား...ဟား...ဟား”

တံတားတစ်ဖက်တွင် သေနတ်ကိုင်လျက် အေမီစိုးနှင့် ဒေါ်နွယ်လီမောင်တို့နှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ကို...”

တိမ်မြို့ လက်မောင်းတွင် သေနတ်ရှုပ်ထိသွားသည်။

“ခုလိုစုံစုံညီညီဆိုတော့ ပိုပြီးကောင်းတာပေါ့...”

ဝေယျခေါ်ခဲလို့ရပြီး ငါသာရောက်မလာရင် နင်တို့ခုလောက်

ဆို အချုပ်ထဲရောက်ပြီ”

ဝေယျ...နင်းဆီနှင့် သဒ္ဓါမိုးကိုဆွဲပြီးခေါ်မည်အပြု

“အေမီစိုးနဲ့ ဒေါ်နွယ်လီမောင် လက်နက်ချပါ...”

“ဟင်...”

“ရှင်”

သက်ဆိုင်ရာ တပ်ဖွဲ့တွေက သဲချောင်းထဲမှရောက်ရှိနေပြီး ပိတ်ဆို့ထားလိုက်ကြပြီဖြစ်သည်။

ဒေါ်နွယ်လီမောင်နှင့် အေမီစိုးတို့သားအမိနှင့်အတူ ဝေယျတို့အားလုံး ဘာမှမတတ်နိုင်ကြတော့ပေ။

သက်ဆိုင်ရာအဖမ်းဆီးခြင်းကို ခံလိုက်ကြရတော့သည်။

“စိတ်မကောင်းပါဘူး ဒေါ်နွယ်လီမောင်...ခင်ဗျားရဲ့ လောဘရမ္မက်တွေက ခင်ဗျားဘဝကိုအဆုံးသတ်ပေးလိုက်ပါပြီ...”

ဒေါ်နွယ်လီမောင် ခေါင်းကိုငုံပြီး မျက်ရည်စတိုဖြင့် လိုက်ပါသွားတော့သည်။

“ကို...”

“နင်းဆီ”

“လက်ကို ပတ်တီးစည်းထားလိုက်လေ”

၂၂၂

ရွှေထဝင်

နှင်းဆီက သူခေါင်းတွင်စည်းထားသော လက်ကိုင်
ပဝါလေးကိုဖြုတ်ပြီး...တိမ်ပြိုလက်မောင်းမှ ဒဏ်ရာကိုစည်း
ပေးလိုက်လေသည်။

“ကဲ...သမီးလေး”

“ရှင်...ဦး”

“ဦးဦးတို့ ရှေ့ကသွားကြရင်ကောင်းမယ်”

“ဘာလို့လဲ...”

“သမီးကလည်း ဟိုမှာမတွေ့ဘူးလား”

ဝတ္ထုက တိမ်ပြိုနှင့် နှင်းဆီကိုမေးခေါ်ပြလိုက်သည်။

“ဪ...မေမေနဲ့ ဖေဖေကိုပြောတာလား”

“ဟေ...ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်”

“ဦးဦးက နားမကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းပါတယ်...သမီးခေါ်တာကို နားကသိပ်ပြီး
မရှင်းလိုက်လို့ ပြန်ပြီးခေါ်ပြပါဦး”

“ကဲ...သေသေချာချာနားထောင်”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ဖေဖေနဲ့ မေမေလိုခေါ်တယ်...”

“တိမ်ပြို...”

သန္တာန်စာပေ

တိမ်ပြိုကောင်းကင်

၂၂၃

“ဘာလဲကွ”

“ငါ့ကောင်ကြီးရဲ့ တိုးတက်မှုက အံ့မခန်းပဲဟေ့...”

ဗီတစ်သက် မိန်းမ၊ မရတော့ဘူးလို့ထင်နေတာ ပူးစာရေး
နတ်က ယှက်စိမားပြီးများ ပစ်လိုက်သလားပဲ...”

“ပူးစားရေးနတ်က မှားပြီးပစ်တာမဟုတ်ဘူး...”

“ဘယ်သူ ပစ်တာတုန်း...”

“ဟောဗီက ကျေးဇူးရှင်လေးဗျ . . .ရနံ့ခနဲမြိုင်ရဲ့
သခင်မလေးကြောင့် နတ်သမီးလေးနှင့်ဆုံခဲ့ရတာ”

“ကိုနော်...နတ်သမီးမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့်...ဘာတဲ့လဲ”

“တိမ်ပြိုတဲ့ ကောင်းကင်ကြီးရှင်...”

လေပြည်လေညင်းတို့နှင့်အတူ ရယ်မောသံလေးတွေ
က လွင့်ပျံ့လျက်...”

ရွှေဘဝင်

ပရိသတ်အားပေးမှုကို အစဉ်လေးစားလျက်